

BOOK
Smile

ร่วมเผยแพร่
หนังสือดีเพื่อคนไทย

เตรียม เสบียง ไว้เลี้ยงตัว

ฉบับคัดสรร

รวมเรื่องที่คุณอ่านบอกว่าอยากรู้
และได้รู้สนใจจาก “เสียดายคนตายไม่ได้อ่าน”
“เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว” และ “ช่วน่ากลุ้ม”

งานเด่นของ **ดั่งตฤณ** ผู้เขียน **เสียดาย... คนตายไม่ได้อ่าน**

เพียงด้วยความรู้เกี่ยวกับกายบริหารบางท่า
โรคเรื้อรังก็อาจหายไปโดยไม่ต้องใช้ยา
เพียงด้วยความรู้เกี่ยวกับแรงยกและแรงต้าน
มนุษย์ก็ได้โยยบินสมใจโดยไม่ต้องมีปีก

ความรู้ทั้งหลายของมนุษย์จึงเป็นสิ่งยิ่งใหญ่
ช่วยให้มนุษย์บำบัดทุกข์บำรุงสุขได้ตามปรารถนา
แต่จะมีใครรู้ได้ที่ล้ำค่าเกินไปกว่าความรู้
ที่ให้อำนาจมนุษย์ในการกำหนดชะตากรรมตัวเองเล่า?

ดังตฤณ

เตรียม
เสบียง
ไว้เลี้ยงตัว

ฉบับคัดสรร

เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว ฉบับคัดสรร ดังตฤณ

ISBN ๙๗๘-๙๗๔-๖๔๒-๓๘๖-๑

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : มีนาคม ๒๕๕๒
จำนวนพิมพ์ : ๑๐๐,๐๐๐ เล่ม
บรรณาธิการ : พญ.ณัฐชญา บุญมานันท์
ที่ปรึกษา : ทีมงานบุ๊คส์ไมล์
ออกแบบรูปเล่ม : น้ามนต์-นะโม
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์

<http://HowfarBook.com>

HowfarBook@Gmail.com

๙๘/๑๗๑ ม.๑ เขตสะพานสูง

แขวงสะพานสูง กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงพิมพ์ยูไนเต็ด โปรดักชั่น

เลขที่ ๒๘๕ หมู่ ๑๓ ซอยเพชรเกษม ๙๓

ถนนเพชรเกษม ตำบลอ้อมน้อย อำเภอกระทุ่มแบน

จังหวัดสมุทรสาคร ๗๔๑๓๐

โทร. ๐๒-๘๑๓-๘๙๑๔-๕

ร ๑ ค ๑ ๑ ๐ ป ๑ ๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ดังตฤณ.

เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว ฉบับ คัดสรร. -กรุงเทพฯ : ฮาวฟาร์, ๒๕๕๒

๑๔๔ หน้า.

๑. พุทธศาสนา - หัวข้อธรรม. ๒. กรรม. I. ชื่อเรื่อง.

294.3122

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความหิวโหย ทั้งหิวอาหารกันที่ท้อง ทั้งหิวความรู้กันที่สมอง และทั้งหิวความสุขกันที่ใจ จะหาสิ่งมีชีวิตใดในโลกนี้ ที่หิวกระหายหลายแบบหลายเวลาได้เท่ามนุษย์เล่า?

หิวมาก หิวทุกวัน แต่เสียบ้างกลับน้อย ถ้าไม่เป็นขอทานทางร่างกาย มนุษย์ก็มักเป็นขอทานทางวิญญาณ พวกเราขอข้าวขอน้ำจากพ่อแม่มาตั้งแต่อ่อนแต่เฒ่า แต่พวกเราหลายคนก็ทำตัวเป็นขอทานที่ลืมน้ำดื่มกินน้ำให้กับพวกท่าน คนเรามักปรีเข้าไปหาใครที่พอเป็นหลักเป็นที่พึ่งน่าอบอุ่น แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่เคยปักหลักเป็นที่พึ่งน่าอบอุ่นให้กับใครเลย

เอาแต่ขอมาแต่ไม่ค่อยให้ไป มนุษย์จึงมักตกอยู่ในห้วงวัฏจักรแห่งการเป็นขอทาน ต้องเดินอยู่บนเส้นทางแห่งการขอไม่รู้จักจบจักสิ้น

ตอนเห็นเด็กขอทานที่หิวไส้จะขาด คุณอาจแสรงสงสารและเคยคิดรำพึงว่าทำอย่างไรโลกนี้จะไม่ต้องมีขอทานอีก ความคิดทำนองนั้นอาจเหนียวหนำให้ใครบางคนอยากเป็นนักปฎิวัติ อยากปฏิรูปสังคมให้เสมอภาค แต่ประวัติศาสตร์ก็จารึกไว้แล้วว่าทุก

ระบอบการปกครอง แม้ออกแบบให้เกิดความเท่าเทียมในสังคมดิบดี
แค่ไหน ในที่สุดก็เป็นที่มาของขบวนการรูปแบบใหม่ๆ เสมอ ถ้าไม่ใช่
ขบวนการที่เลื้อยแสงชาดวัน ก็เป็นขบวนการที่ไล่สูท หรือไล่เครื่องแบบทหาร
กันอยู่ดี

สำนักพิมพ์ฮาวพาร์ภูมิใจรวมเอางานหลายๆ ชิ้นของคุณดังตฤณ
ทั้งที่เป็นคำถามคำตอบในคอลัมน์เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว ทั้งที่เป็น
บทความในคอลัมน์ ‘ข่าวน่ากลุ้ม’ และทั้งที่เป็นส่วนหนึ่งของงาน
ชิ้นโบแดงอย่าง ‘เสียดายคนตายไม่ได้อ่าน’ นำมาไว้ในเล่มเดียว
ภายใต้ชื่อ ‘เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว’ ฉบับ คัดสรร ด้วยความ
เชื่อมั่นว่านี่จะเป็นคู่มือดับหิว ทั้งที่ท้อง ทั้งที่สมอง และทั้งที่ใจ ได้
อย่างชะงัด

เหตุใดเราจึงมั่นใจเช่นนั้น? ก็เพราะทางเราประจักษ์แล้ว
เลื่อมใสแน่แล้วว่าบุญนั้นเองคือเสบียงดับหิว ส่วนบาปนั้นแหละคือ
ทะเลทรายแห่งความกระหายโหย และงานเขียนของคุณดังตฤณ
ก็ช่วยทั้งคลายสงสัยได้ในเบื้องต้น กับทั้งให้ความกระจ่างถึงที่สุดใน
เบื้องปลาย เหมือนคู่มือหาอาหาร และคู่มืออ่านทิศสำหรับคนหลงป่า
ที่คนหลงป่าพบแล้วย่อมดีใจ รู้ตัวว่าจะไม่ต้องร่อนเร่โหยหิวในป่า
ใหญ่อันน่าสะพรึงกลัวอีกนานนัก

สำนักพิมพ์ฮาวพาร์

กุมภาพันธ์ ๕๒

สารบัญ

เงิน ๆ ทอง ๆ

๑๑

รัก ๆ ใคร่ ๆ

๒๙

สวย ๆ งาม ๆ

๔๗

ภัย พิบัติ

๗๓

แก้ ทุกข์ ทางใจ

๙๓

ความเข้าใจกรรมวิบาก

๑๐๙

เงิน ๆ ทอง ๆ

ถาม ทำทานมาเยอะแล้ว เป็นปีๆ เลยนะ แต่ทำไมไม่เห็นรวยซะทีครับ?

ก่อนอื่นต้องเห็นภาพกว้างที่สุดอย่างนี้ครับ ความรวยที่มั่งคั่ง และมั่นคงแต่แรกเกิดมักจะมาจากการมีทานจิตยิ่งใหญ่สม่ำเสมอในอดีตชาติ กล่าวคือถ้าชาติใดมีความคิดเสียสละ มีความคิดอยากให้ทรัพย์แก่คนยาก มีเจตนาทำนุบำรุงสมณะนักบวชให้อยู่ดีมีความสุขในการประพฤติพรหมจรรย์ โดยทำเรื่อยๆ ตามควรแก่ฐานะ บุญจะสั่งสมเป็นกองภูเขา อีกทั้งจิตใจจะเปิดกว้างไม่ตระหนี่คับแคบ ซึ่งรวมรวบยอดแล้วพอสิ้นสุดภพนั้น กรรมก็จะเลือกสรรแดนเกิดใหม่ให้ โดยมีความสบายรับกับจิตที่ปราศจากโลภะ เมื่อเลือกที่เกิดให้ก็ยังไม่หมดแรงส่ง เพราะทานที่ทำทั้งชาติมีกำลังใหญ่ สายปานยาว จึงส่งแรงอุดหนุนให้มั่งคั่งสม่ำเสมอ เนิ่นนาน โอกาสร่วงหล่นจากบัลลังก์เพชรบัลลังก์พลอยนั้นยากยิ่ง

ส่วนคนที่รวยปานกลาง แล้วต่อมาประกอบธุรกิจจนร่ำรวย ยิ่งใหญ่เป็นอภิมหาเศรษฐีนั้น มีเหตุปัจจัยในปัจจุบันเป็นหลักตั้ง และมีบุญจากการให้ทานในอดีตเป็นส่วนเสริม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้ำทานที่เคยทำในอดีตชาติเกี่ยวข้องกับธุรกิจที่กำลังประกอบอยู่ใน ปัจจุบัน เช่นอดีตเคยทำขนมถวายพระด้วยใจปรารถนาให้พวกท่าน ลิ้มรสดี ๆ เป็นประจำ แล้วชาติปัจจุบันมีความชอบใจประกอบธุรกิจ ทำขนม ก็จะเป็นผู้มีความฉลาดเลือกเครื่องปรุง ฉลาดแต่งรส กับยังมีโชคด้านการตลาด ทำมาค้าขึ้น เลื่องชื่อลือชาในฝีมือทำขนมชนิดที่ใครๆ ก็ต้องแห่มาที่ร้านไม่ขาดสาย แต่ถ้าชาติปัจจุบันเลือกจะเป็น ลูกจ้าง บุญที่เคยทำขนมถวายพระก็ต้องเก็บไว้ก่อน เป็นต้น

สำหรับคนที่ยากจนมาแต่เกิด คิดทำงานเป็นลูกจ้างก็ไม่ค่อย ได้เลื่อนขั้นเลื่อนเงินเดือน คิดลาออกมาเป็นเจ้าแก ก็เหนื่อยสายตัว แหบขาดโดยไม่มีกำไรงอกเงยสักที อันนี้อาจจะขาดแรงส่งจากการ ทำทานในอดีตชาติ และอาจจะขาดความคิดอ่านหรือมุมมองเชิง ธุรกิจ ในชาติปัจจุบัน นอกจากนั้นยังมีความเป็นไปได้ว่าอดีตอาจ หนีอภิลคดโกงคนอื่นไว้ หรือลักขโมยคนอื่นไว้มาก ชาตินี้เมื่อคิด มีทรัพย์เป็นของตัวเองจึงอาจถูกหลอก ถูกโกง หรือถูกภัยธรรมชาติ ย้ายเอา นี่พูดอย่างเป็นกลางๆ ตามเนื้อผ้า นะครับ หากโดนใครก็ โปรดอย่าเสียอกเสียใจเลย รู้เหตุรู้ผลแล้วก็จะได้ไม่ย่ำช้ารอยเดิมอีก

เมื่อมองภาพใหญ่ให้ได้ ๓ ระดับคร่าวๆ ข้างต้นแล้ว คุณคงนึกออกว่าทานในอดีตเปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์แห่งความรวยที่หวานไว้รอออกดอกออกผล ส่วนศีลในอดีตเปรียบเหมือนแผ่นดินอันเป็นที่ตั้งของดอกผล ถ้าขาดเมล็ดพันธุ์ดี ดอกผลก็ไม่เกิด หรือต่อให้เมล็ดพันธุ์ดีแต่ขาดดินที่อุดมสมบูรณ์ แม้ออกผลโตได้ก็ไม่งอกงามหรือกระทั่งเหี่ยวเฉาไป

คราวนี้วกกลับมาถึงคำถามว่าทำไมทำทาน (ในชาติปัจจุบัน) มาเป็นปี ไม่เห็นมีผลเป็นความร่ำรวยปรากฏสักที? อันนี้ก็พอจะตอบได้ว่า **เพราะเหตุปัจจัยในปัจจุบันยังไม่เพียงพอ ทั้งแง่ของความฉลาดหาเงิน และทั้งในแง่ของลำดับกาลให้ผลกรรมอันเกิดจากการทำทาน**

ขอจงอย่าไปยึดติดๆว่าทานในปัจจุบันเป็นเหตุผลเดียวโดดๆที่ทำให้ร่ำรวยขึ้นได้ทันที **เพราะทานที่ทำในปัจจุบันชาติมักมาในรูปแบบของกำลังหนุน ไม่ใช่ห้วงจักรจุดตั้งฐานะทางการเงินได้ทันตาทันใจ**

ห้วงจักรสำคัญนั้น ได้แก่ผลของทานและศีลที่บำเพ็ญไว้ในอดีต บวกกับความฉลาดในลู่ทางหาเงินในปัจจุบัน หากขาดห้วงจักรดังกล่าว ก็ต้องค่อยๆ สร้างสมกันครับ

ถาม ผมเข้าใจถูกไหมว่าการทำทาน
เป็นเหตุแห่งความร่ำรวย? ถ้าหากเข้าใจผิด
หรือยังทำบุญไม่ถูกต้องอย่างไร
จะขอคำแนะนำหน่อยได้ไหม?

ขอสรุปง่ายๆ คือถามว่าทำบุญอย่างไรจึงจะรวยเร็วทันตาเห็นนะครับ ประทานโทษ นี่พูดตามเนื้อผ้า ไม่ได้ว่ากระทบกัน แต่ผมเห็นคนตั้งคำถามแบบนี้หรือคิดทำนองนี้เมื่อใด ดูแล้วทำบุญด้วยจิตของนักเก็งกำไรทุกที คือคิดในแง่การลงทุนที่ต้องการได้ผลตอบแทนไม่ใช่ทำทานด้วย จิตคิดสละเอาเลย **และเมื่อไม่ได้ทำทานด้วยจิตคิดสละ ไม่ได้ทำเพราะอยากอนุเคราะห์อย่างแท้จริง ทานนั้นก็มักมีผลน้อย หรือให้ผลช้า** เนื่องจากความโลภเป็นของหนัก นอกจากทำจิตให้หีบ ไม่ปลอดโปร่งเป็นกุศลเต็มที่แล้ว ยังบั่นทอนกำลังบุญหรือหวังเหนียวไม่ให้เกิดผลเร็วอีกด้วย

เพื่อให้เห็นชัดขึ้นก็ต้องมองแบบตลอดสายอย่างนี้ครับ ถ้าในอดีตชาติใครเคยตระหนี่ถี่เหนียวทั้งชีวิต กระแสความตระหนี่นั้นยังท่วมทับ ยังบีบให้อยู่ในภพที่คับแคบ ยังไม่หมดเวลาให้ผลมาชาติปัจจุบันถ้าไม่ทำทานด้วยความตั้งใจฝึกละลายความตระหนี่ใจยังไม่เปิดกว้างไปในทางเอื้อเพื่อจริงๆ เอาแต่สร้างภาพว่าทำบุญที่แห้วลงทุนเอาดอกเอาผลเร็วๆ อย่างนี้ก็ยากที่จะสบายใจ นับประสาอะไรกับสบายกายด้วยลาภผลเล่า?

ลงทุนทำธุรกิจยังมีความเสี่ยง ยังผิดหวังบ้าง สมหวังบ้าง แล้วลงทุนในรูปแบบของท่าน จะให้ได้ดังใจทุกครั้งอย่างไรไหว? กฎแห่งกรรมวิบากเขาไม่ได้ทำงานแบบให้ท่านแล้วต้องรวยทันทีเสมอไปครับ เขาดูก่อนว่าคุณคิดให้ด้วยเจตนาอะไร ดูว่าใจคุณ ‘จริง’ แค่ไหน ถ้าตรวจสอบแล้วผ่าน เขาก็ให้ ไม่มีการอันไว้ ไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชังใดๆ อย่างแน่นอน

เพื่อให้เปรียบเทียบง่ายว่าท่านที่ดีต้องหลีกเลี่ยงอาการแบบไหน ผมจะพาลำระการทำงานของคุณจิตขณะให้ท่านแบบแก้งำไรดังนี้

๑) ก่อนให้มีความโลภครอบงำ จิตจึงมืด ไม่สว่าง

๒) ขณะให้อาจมีความรู้สึกดีๆ บ้าง จิตจึงอาจสว่าง แต่ก็ยืนอยู่บนฐานของความโลภอยู่ดี

๓) หลังทำจะมีความคาดหวัง รอคอย ชนิดแทบจะชะเง้อออกมานอกหน้าต่างทุก ๕ นาทีว่าเมื่อไหร่ลากจะชะลอลงมาจากปากฟ้า

เห็นชัดๆ ทั้งก่อนทำ ขณะทำ และหลังทำอย่างนี้ ลองหาให้เจอสิครับว่ากุศลจิตขนานแท้อยู่ตรงไหน **กฎแห่งกรรมวิบากที่ชัดเจนข้อหนึ่งคือถ้าก่อกรรมโดยมีโลภะ โทสะ โมหะเจืออยู่ กรรมนั้นจะเป็นอกุศล หรือกระเด็นไปในทางอกุศล หรืออย่างน้อยที่สุดถึงตั้งต้นเป็นกุศลจริงก็จะถูกแย่งพื้นที่ความสว่างไป ด้วยเพราะมีเงาอกุศล ทาบทับอยู่ดี**

ไม่ใช่ว่าทำบุญแบบเก่งๆแล้วสูญเปล่าหรอกนะครับ ผลบุญยังมีอยู่ดี เพียงแต่จะมาช้า แล้วก็ไม่หนักแน่น ทำนองเดียวกับนักดนตรีที่เล่นไม่เก่ง ใ้ว่าทำให้เสียงดนตรีดังไม่ได้ แต่ดังแล้วไม่เพราะ ไม่ได้จังหวะจะโคน ไม่หนักแน่นรั้าใจเท่านั่นเอง

เมื่อไหร่ที่คุณให้จนเกิดความรู้สึกราวกับซื้อของให้ตัวเอง นั่นแหละคุณ 'ทำทาน' อย่างแท้จริง ฝึกจนถึงจุดจริงๆ จะรู้ครับว่ารู้สึกอย่างไร เหมือนดีใจที่ได้ของตัวเอง เพราะเข้าใจล่วงหน้าอย่างลึกซึ้งว่าผู้รับเขาจะเกิดปีติสุขและอิมเอมกับการใช้ของขนาดไหน แล้วคุณพลอยร่วมยินดีในระดับเดียวกันหรือเกินกว่าเขา

คำแนะนำที่ดีที่สุด คือประกอบสัมมาอาชีพ ขยันขันแข็งให้เต็มกำลัง และอย่าหวังรวยทางลัด การมีอาชีพซื่อสัตย์สุจริตและความขยันขันแข็งนั้น ไม่ใช่อำนวยความสะดวกเฉพาะหน้าที่การงานนะครับ แต่ยังเหมือนเป็นฐานรองรับความกินดีอยู่ดีที่สมตัวในระยะยาวด้วย

เมื่อประกอบอาชีพสุจริต มีรายได้มา ก็ลองฝึกที่จะเผื่อแผ่เจือจาน ใ้ได้น้อยก็ทำน้อย แต่ขอให้มีความเป็นหลักก็แล้วกัน คุณจะพบด้วยตนเองว่าการใ้ในแต่ละครั้งนั้น มีปรากฏการณ์บางอย่างเกิดขึ้นกับใจตน คือเบาลงเรื่อยๆ ยินดีมากขึ้นเรื่อยๆ เลื่อมใสในการใ้มากขึ้นเรื่อยๆ ถึงตรงนั้นต่อใ้ไม่มีผลตอบแทนเป็นรูปธรรมใดๆ ใจคุณก็ไม่รอแล้ว เพราะอิมสุขอิมปีติอยู่เดี๋ยวนี้อแล้ว

พอถึงจุดของความชอบให้ ชอบช่วยด้วยไม่หวังผลตอบแทน
นั้นแหละครับ ความช่วยเหลือจากธรรมชาติจะเริ่มไหลมาเทมา คุณ
ไม่ยากได้ก็ตองได้ คุณไม่ยากรวยก็ตองรวย เพื่อเอาไว้เป็นทุน
ทำทาน เตรียมเสียบยงไว้เลี้ยงตัวต่อไปครับ

ถาม ผมเป็นนักธุรกิจ ควรมีความเชื่อเรื่องกรรมอย่างไร จึงจะทำให้ธุรกิจได้รุ่งเรือง?

กฎธรรมชาติมีอยู่ข้อหนึ่ง คือ เพราะให้ไปจึงได้มา แต่เพราะ
ตระหนี่ ถึงมีก็หมด กฎอันเป็นธรรมดาข้อนี้แหละครับ ถ้ารู้ซึ่งเข้าไป
จริงๆ ด้วยจิตแล้ว ไม่มีความสงสัยใดๆ แล้ว คุณจะอยากฝึกให้ทาน
เป็นนิตย์ เหมือนเช่นที่พระพุทธองค์เคยตรัสว่าถ้าคนทั้งหลายทราบ
ผล ทราบอานิสงส์ของการให้ทานแล้ว ก็คงแจกจ่ายอาหารให้ผู้อื่น
ก่อนบริโภคเองเป็นแน่แท้

ถ้าหากสงสัยในแง่ที่ว่าเหตุใดชาตินี้ใครทำมาค้าขึ้นทั้งที่ชี้เกี่ยจ
ขณะที่บางคนขยันขนาดไหนก็ขาดทุนยับเยินตลอดศก เสมือน
‘ทุนเก่า’ ที่ลืกลับ มีมาไม่เท่ากัน อันนี้ก็ขอให้ดูที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
คือ ผู้ใดเข้าไปหาสมณะหรือพราหมณ์แล้วเอ่ยปากเปิดโอกาสให้พวก
ท่านขอปัจจัยที่ต้องการ เมื่อสมณะหรือพราหมณ์เอ่ยปากขอแล้ว...

๑) เขากลับไม่ถวายปัจจัยตามที่รับปาก เมื่อเคลื่อนจากอัทธานั้นมาสู่ความเป็นมนุษย์นี้ เขาทำการค้าขายอย่างใดๆ ก็ยอมประสพกับความขาดทุน

๒) เขาถวายปัจจัยตามที่รับปากไว้ แต่ไม่เป็นไปตามความต้องการของสมณะหรือพราหมณ์ผู้ขอ เมื่อเคลื่อนจากอัทธานั้นมาสู่ความเป็นมนุษย์นี้ เขาทำการค้าขายอย่างใดๆ ก็ยอมไม่ได้ทำอะไรตามที่มีความมุ่งหวัง

๓) เขาถวายปัจจัยตามที่รับปากไว้ และตรงกับความต้องการของสมณะหรือพราหมณ์ เมื่อเคลื่อนจากอัทธานั้นมาสู่ความเป็นมนุษย์นี้ เขาทำการค้าขายอย่างใดๆ ก็ยอมได้ทำอะไรตามที่มุ่งหวัง

๔) เขาถวายปัจจัยตามที่รับปากไว้ และของถวายมากเกินไปกว่าที่สมณะหรือพราหมณ์ต้องการ เมื่อเคลื่อนจากอัทธานั้นมาสู่ความเป็นมนุษย์นี้ เขาทำการค้าขายอย่างใดๆ ก็ยอมได้ทำไ้ยิ่งกว่าที่มุ่งหวัง

ที่พระพุทธเจ้าท่านยกเอาบุคคลอันเป็นเป้าหมายของการให้ทานเป็นสมณะหรือพราหมณ์ ก็เพราะความจริงมีอยู่ว่าสมณะหรือพราหมณ์นั้นเป็นบุคคลจำพวกที่ทรงคุณใหญ่ ขอให้ทราบว่สมณะหรือพราหมณ์มิใช่จำเพาะเจาะจงแต่ว่าต้องเป็นภิกษุสงฆ์ในเขตพุทธศาสนา แต่เป็นนักรบวชผู้มีความประพฤติพรหมจรรย์สะอาด มีศีลที่เหนือกว่าชาวบ้านร้านถิ่นธรรมดา นี้ก็นับว่าใช้ได้แล้ว

เมื่อเข้าหาบุคคลผู้มีระดับจิตวิญญาณชั้นสูง เกิดความเลื่อมใส
ในบุญ เอ่ยปาก รับปากว่าจะจัดหาของใช้ให้ด้วยจิตคิดบริจาคอย่าง
แท้จริง นั่นเรียกว่ามีเชื้อ มีทุน มีปัจจัยอยู่กับตัว เกิดชาติใดถ้าอยาก
เป็นพ่อค้าแม่ขาย อยากเป็นคนหบดีใหญ่ผู้มีทรัพย์มาก ก็ย่อมอาศัย
ทุนใหญ่ประเภทนี้เองเป็นตัวชี้ชะตาว่าจะค้าขายขาดทุนหรือได้กำไร

อย่างไรก็ตาม ดังกล่าวแล้วว่าทุนจากอดีตชาติเป็นของลึกลับ
เชื่อได้ยาก แม้รู้ว่าผลลัพธ์มีจริง แต่ก็ไม่อาจสืบพิสูจน์ทราบได้จะแจ้ง
เว้นแต่จะเป็นผู้มีสมาธิจิตผ่องแผ้ว พอจะโน้มน้อมไปรู้เห็นเหตุผล
ระดับข้ามภพข้ามชาติได้ ฉะนั้น มาดูทานที่เป็นปัจจุบันดีกว่า ตั้ง
คำถามง่าย ๆ ครับ **คุณทำเพื่อลูกค้าแคไหน?**

คำว่า ‘นักธุรกิจ’ นั้นเหมือนมีแต่เอา ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น
เลย คุณจะค้าขายอะไรก็ตาม หากมีจิตคิดให้ประโยชน์แก่ลูกค้า
ผลิตสินค้าอะไรก็คัดแต่สิ่งดีๆ สิ่งที่คุณรู้แก่ใจว่านั่นคือของเลิศสุด
สมราคาที่สุด ผ่านกระบวนการผลิตที่น่าไว้วางใจสูงสุด เท่านั้นที่จัดเป็น
การค้าขายด้วยจิตอนุเคราะห์แล้ว

เปรียบเทียบแบบอ้อมๆ กับพุทธพจน์ข้างต้น ก็คือว่า คนซื้อ
เขาต้องการของอย่างหนึ่ง สินค้าของคุณเสมือนการรับปากว่าจะ
จัดให้ตามที่เขาต้องการ ก็เรียกว่าเสมอกันระหว่างเงินที่ยื่นมากับของ
ที่ให้เขาไป ความสุขความพอใจของฝ่ายซื้อหาย่อมทำให้การค้าขาย
เจริญรุ่งเรืองหรือมีกำไรตามที่คาดเอาไว้

แต่หากคุณให้ ‘เกินความต้องการ’ คือลูกค้าได้อะไร เกินคาด เกินราคาสินค้าระดับเดียวกัน คุณไม่ต้องเพิ่ม แต่ก็เพิ่มให้ หากมีจิตคิดอนุเคราะห์โดยบริสุทธิ์แท้จริงแล้ว ก็หวังได้ว่าคุณจะมีกำไร อื้อซ่า หรืออย่างน้อยก็เกินกว่าที่ตั้งเป้าไว้ในการทำแผน

แต่แม้จะเป็นเรื่องพิสูจน์ได้ในชาติปัจจุบัน ของก็ต้องรอเวลา ให้ผลเหมือนกันนะครับ หรืออาจจะมีปัจจัยแทรกซ้อน ซึ่งคาดเดายาก มาบั่นทอนกำลังใจเสียก่อน เช่นคุณเคยไปสัญญากับพระอรหันต์ว่า จะถวายปัจจัยที่ท่านต้องการ แล้วเกิดลืม หรือเกิดขี้เกียจ หรือมีเหตุติดขัดให้ไม่อยากถวาย แบบนี้คุณเจอวิบากหนักชนิดแก้ยาก และจะทำให้คุณท้อถอยในการมีจิตคิดอนุเคราะห์ นี่ก็ทำให้ได้เห็นผลของการค้าขายแบบมีจิตอนุเคราะห์ได้เหมือนกัน

ความสุขและความพอใจของคนกลุ่มใหญ่นั้น ถ้าว่ากันตาม จิตวิทยาเชิงการตลาดคือการสร้างภาพที่ดี นำประทับใจ และอยากอุดหนุนให้ลูกค้า แต่ในแง่ของกรรม ถ้าคุณให้กับคนอื่นด้วยความจริงใจ ก็จะได้ใจจริงตอบกลับมา นี่อาจเป็นคำตอบว่าทำไมบางที่พ่อค้าวางแผนแจกจ่ายของฟรีอย่างดีดิบดี แต่กลับไม่ได้รับความพอใจ นั่นก็เพราะไม่มี ‘ใจ’ อยู่ในสินค้าตั้งแต่แรก มีแต่การให้แบบลงทุนหวังผลตอบแทน หวังทำยอดให้เข้าเป้าหรือเกินเป้า และจิตที่คิดให้แบบลงทุน ก็มักเหมือนมีม่านหมอกบดบังทัศนวิสัย มันทำให้ความคิดอ่านและการคัดสรรของคุณพร่าเลือนหรือกระทั่งเลวลง จนตัดสินใจเลือกอะไรผิดๆ ไม่น่าประทับใจสำหรับลูกค้า

ส่วนจิตที่คิดให้ จิตที่คิดอนุเคราะห์ จิตที่หวังประโยชน์ผู้อื่น เป็นที่ตั้งนั้น จะทำให้คุณมีรสนิยมดี รวมทั้งเข้าถึงศาสตร์และศิลป์ แห่งการค้าอย่างแท้จริง จิตคุณจะมีศักยภาพในการคัดเลือก ในการตัดสินใจ และในการคิดค้นปรับปรุงแก้ไขกิจการให้เจริญรุ่งเรือง ยิ่งๆ ขึ้นได้ คุณต้องไปถึงจุดนั้นถึงจะเห็นและเชื่อด้วยตนเองครับว่า **ทานจิตนั้นแหละ บัจฉัยสำคัญสูงสุดสำหรับการเป็นพ่อค้าแม่ขาย ผู้ประสบความสำเร็จ**

ถาม ทำไมคนค้าขายสินค้า ที่ผิดศีลธรรมจึงร่ำรวย?

ก่อนอื่นต้องมองว่าการค้าขายเริ่มต้นขึ้นจากความต้องการซื้อ เมื่อมีความต้องการซื้อย่อมมีผู้เสนอตัวเข้ามาหยิบยื่นสินค้าให้ **ในโลกนี้** กิเลสของคนผลักดันให้อยากซื้ออะไร ขอให้มองและตรงตามจริง ก่อน จะเห็นว่าเครื่องของอันเป็นไปในทางอบายมุข ทั้งเหล้ายา นารี เกมการพนัน ล้วนเป็นที่ต้องการอันดับหนึ่ง ดังนั้นใครครองตลาด ได้ก่อน ได้ส่วนแบ่งมาก ย่อมมีรายได้มากเป็นเงาตามตัว และย่อม มีอิทธิพลเหนือธุรกิจอื่นซึ่งชาวโลกอยากซื้อหาไม่น้อยกว่าด้วย

ความฉลาดเกี่ยวกับกลไกการตลาด วิธีผลักดันด้วยภาพลักษณ์ นำประทับใจผ่านระบบโฆษณาอันล้ำลึก ล้วนเป็นตัวแปรให้สินค้าขายดิบขายดียิ่งกว่าเทพน้ำเต้า

มองในแง่ที่จับต้องได้เช่นนั้นแล้ว ลองหันมามองในแง่ที่จับต้องไม่ได้บ้าง การค้าขายสินค้าผิดศีลธรรมไม่ใช่เหตุแห่งความวิบัติของทรัพย์สินเงินทองโดยตรง เพราะฉะนั้นทรัพย์ที่ได้มาถ้าเก็บสะสมไว้ก็จะยิ่งพอกพูนขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่มีเหตุปัจจัยลึกลับมากระทำให้พินาศลง

กรรมอันเป็นเหตุแห่งความวิบัติของทรัพย์สินเงินทองโดยตรงคือการลักขโมย ความคดโกง ความอกตัญญู ความตระหนี่ถี่เหนียว และความติดใจการพินัน ถ้าคุณลองสำรวจคุณสมบัตินักค้าของผิดศีลธรรมรายใดแล้วไม่พบกรรมอันนำไปสู่ความวิบัติแห่งทรัพย์ดังกล่าวมา ก็อย่าเพิ่งไปอยากให้เขาวิบัติเป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ค้าของผิดศีลธรรมรายอื่น เหมือนกับที่คุณไม่ชอบใครแล้วจะไปแข่งให้เขาล่มจมตามใจชอบไม่ได้ กรรมของเขาเองช่วยเลี้ยงดูสมบัติของเขาอยู่ และกรรมของเขาเองอาจช่วยกวาดล้างสมบัติของเขาเมื่อถึงเวลาไปเอง

ลองดูแง่ดีของเขาบ้างดีกว่า ส่องให้เห็นว่าเขาเคยบริจาคอะไรให้สังคมบ้างไหม? เขามีใจคิดสละไหม? เขาค้าขายซื้อตรงกับลูกค้าไหม? เขาห่างจากการพินันไหม? หากเขามีกรรมที่เป็นบวกอยู่มาก คุณก็ต้องให้เครดิตเขาว่า เป็นผู้ฉลาดในกองบุญอยู่บ้าง และเห็นตามจริงว่าเขาได้ ในสิ่งที่สมควรจะได้แล้ว

เจ้าของธุรกิจใหญ่นั้นมักอยู่ในฐานะเจ้านายใหญ่ซึ่งมีผลกระทบกับหมู่คนจำนวนมากไปด้วย และความเป็นนายใหญ่ก็รวมกรรมหลากหลายไว้ในหนึ่งเดียว เช่นความเมตตาต่อลูกน้อง ความเอื้ออาทรต่อสังคม หากศึกษาชีวิตประวัติของบุคคลที่ร่ำรวย คุณจะพบว่าแต่ละคนต้อง ‘ให้’ อะไรคนอื่นมามาก เขาจึงมีเส้นสาย มีคนอยากตอบแทน และมีช่องทางมากกว่าคู่แข่งอื่นๆ

การให้ของคนๆ หนึ่งนั้น มีเขารู้อยู่แก่ใจว่าให้แบบหวังผลให้ด้วยความเคยชิน หรือให้ด้วยจิตคิดอนุเคราะห์อย่างแท้จริง หากคุณไม่อาจหยั่งทราบน้ำใจของใครได้ ก็ขอให้ดูผลว่าเขาประกอบกิจการได้งอกเงยยั่งยืนเพียงใด หยัดสู้คู่แข่งได้เหนียวแน่นยาวนานแค่ไหน นั่นพอเป็นสิ่งที่สะท้อนได้ว่ากรรมของเขา ไม่อึดิตชาติก็ปัจจุบันชาติที่กำลังอุดหนุนค้ำชูอยู่ และคุณจะไม่มีความคำอธิบายที่น่าฟังได้ว่าทำไมชะตาของแต่ละคนจึงคงเส้นคงวาบ้าง ผันผวนขึ้นๆ ลงๆ รวดเร็วบ้าง

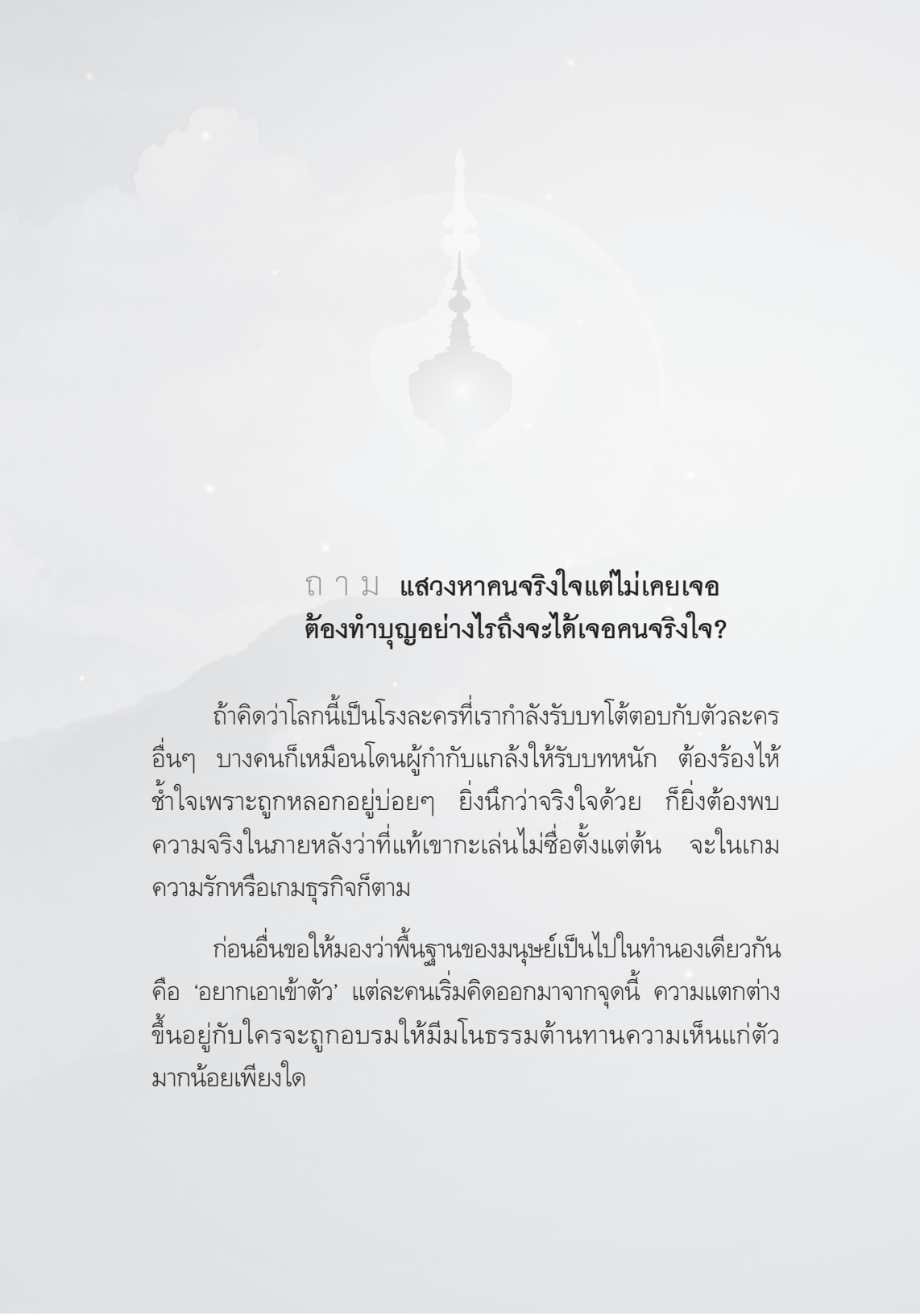
ส่วนผลกรรมจากการค้าขายสิ่งผิดศีลธรรมนั้น แน่นนอนว่าต้องเป็นไปในทางไม่ดี เพราะพระพุทธเจ้าตรัสว่า ชาวพุทธไม่พึงกระทำอาชีพ ๕ ประการคือ ค้าขายอาวุธ ค้าขายสัตว์ ค้าขายเนื้อสัตว์ ค้าขายน้ำเมา ค้าขายยาพิษ

และเหตุที่ไม่ควรค้าสิ่งเหล่านี้ แน่นนอนครับ ก็คงเป็นเพราะมีแนวโน้มจะได้ไปบายนมากกว่าค้าขายสิ่งอื่นนั่นเอง (ในความเห็นของผม ค้าขายสัตว์เหมารวมถึงขบวนการค้ามนุษย์ ส่วนการค้าขายเนื้อสัตว์น่าจะเน้นที่โรงฆ่าสัตว์มากกว่า อย่างอื่น)

รัก ๆ ไคร่ ๆ

ถาม แสวงหาคนจริงใจแต่ไม่เคยเจอ ต้องทำบุญอย่างไรถึงจะได้เจอคนจริงใจ?

ถ้าคิดว่าโลกนี้เป็นโรงละครที่เรา กำลังรับบทโต้ตอบกับตัวละคร
อื่นๆ บางคนก็เหมือนโดนผู้กำกับแก๊งให้รับบทหนัก ต้องร้องไห้
ซึ้งใจเพราะถูกหลอกอยู่บ่อยๆ ยิ่งนึกว่าจริงใจด้วย ก็ยิ่งต้องพบ
ความจริงในภายหลังว่าที่แท้เขาจะเล่นไม่ซื่อตั้งแต่ต้น จะเล่นเกม
ความรักหรือเกมธุรกิจก็ตาม

ก่อนอื่นขอให้มองว่าพื้นฐานของมนุษย์เป็นไปในทำนองเดียวกัน
คือ 'อยากเอาเข้าตัว' แต่ละครเริ่มคิดออกมาจากจุดนี้ ความแตกต่าง
ขึ้นอยู่กับใครจะถูกรวมให้มีมโนธรรมด้านทานความเห็นแก่ตัว
มากน้อยเพียงใด

ถ้าคุณมองว่าการมี 'ใจจริง' หมายถึงการซื่อสัตย์ รักเดียวใจเดียวไม่แปรผันเป็นอื่น ก็ต้องเห็นให้ซึ่งเสียก่อนว่า ใจจริงสร้างขึ้นด้วยอะไร หรือใจจริงมาจากไหน อย่ามองด้วยความคาดหวังเผินๆ ว่าโลกนี้มีใครคนหนึ่งถือกำเนิดเกิดมาพร้อมกับมีใจจริงติดตั้งไว้ในตัวสำเร็จรูป ทุกคนต้องผ่านสัญชาตญาณเอาเข้าตัวมาก่อน เริ่มตั้งแต่ร้องอ้อแอ้ขอข้าวแม่กินเป็นต้นมา

พอโตขึ้นเรื่อยๆ แต่ละคนพบสิ่งน่าชอบน่าซึ้งมากมาย นอกจากนั้นบางคนถูกสอนให้เอาแต่ได้ ขณะที่บางคนถูกสอนให้เสียสละ ซึ่งในที่สุด ทุกคนจะไปถึงจุดของการตัดสินใจว่าจะมีชีวิตแบบไหน คิดเอา หรือคิดให้เป็นหลัก

คนที่ตัดสินใจว่าจะคิดเอาเป็นหลักนั้น นึกถึงใจคนอื่นมากกว่าใจตัวเองไม่เป็นหรอกครับ พอเขาได้สิ่งที่ต้องการ เขาก็พร้อมจะสละเราทิ้ง ไม่ว่าจะคุณจะเป็นคนรักหรือหุ้นส่วนธุรกิจของเขา

คราวนี้ลองคิดว่าโลกกำลังเต็มไปด้วยคนคิดเอาหรือคนคิดให้มากกว่ากัน? ถ้าพูดกันแบบไม่อ้อมค้อมก็คือ โลกนี้เต็มไปด้วยคนคิดเอา จะมีสักกี่คนที่คิดให้ ดังนั้นคุณจึงกำลังแสวงหาสิ่งที่ไม่ได้ยากประมาณนมเสริมในมหาสมุทร

วิธีที่จะเจอคนจริงใจกับเรา ไม่ว่าในด้านความรักหรือธุรกิจ จึงต้องไม่ใช่ด้วยความบังเอิญ ทำนองเดียวกับที่ไม่มีใครงมเข็มในมหาสมุทรเจอโดยปราศจากเครื่องช่วย ซึ่งในที่นี้ก็คือกรรม

นั่นแหละครับ คุณต้องเข้าใจหลักการข้อหนึ่ง คือเมื่อให้สิ่งใด ย่อมไม่สูญเปล่า ต้องมีการสะท้อนตอบเป็นการได้รับสิ่งนั้นคืนมา เสมอ ฉะนั้นตอนนี้อยู่ในช่วงรับความไม่จริงใจซึ่งเราเคยทำไว้กับใคร มาก่อนก็ช่างเถอะ เอาเป็นว่าขอให้สร้างเหตุ สร้างเครื่องช่วยให้เรา ไปพบกับคนจริงใจในกาลข้างหน้า คือพยายามจริงใจกับคนอื่นโดยไม่ย่อท้อก็แล้วกัน

ถ้าคุณซื้อกับคนอื่น ไม่คิดหลอกคนอื่นได้ทั้งชาติ ชีวิตนี้คุณจะมีใจที่สะอาดของตัวเองเป็นเพื่อนแท้ และภาพต่อไปคุณจะไม่ถูกกรรมเหวี่ยงไปอยู่ในหมู่คนอสังข์

อีกประการหนึ่ง ถ้าคุณต้องการหาเข็มในมหาสมุทรให้เจอก่อนตาย คุณไม่ควรรู้แค่หาเข็มมันอยู่ในมหาสมุทร คุณไม่ควรวัดตุ้มลงไปเฉยๆ ตรงไหนก็ได้ ก่อนอื่นคุณควรสืบให้พอรู้เป็นเค้าเป็นแนวว่าเข็มน่าจะหล่นอยู่ในย่านใด แล้วค่อยใช้ความจริงใจดำดิ่งลงไปค้นหา จึงจะพอมีสิทธิ์เจอกันได้

ขอให้พิจารณาดู ปัจจุบันเรามีอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งพบปะสังสรรค์กับผู้คนมากหน้าหลายตา พอจะหา คู่ หาคความรัก หาคความจริงใจ เราก็มักตระเวนไปตามเว็บบอร์ดหรือห้องสนทนาที่มีชื่อตรงตามเกณฑ์นั้นๆ เช่นเว็บหาคความรัก หรือห้องหาคคนจริงใจ ตรองดูเถิดว่าโอกาสจะได้เจอนั้นมีมากน้อยแค่ไหน เลือดย่อมรอดตะครุบกวางตามแหล่งน้ำจืด ชายเจ้าเล่ห์ย่อมดักรอสาวหน้าชื่อตามแหล่งถามหารักจืดนั้น

บางที่เราไม่เจอสิ่งที่ต้องการก็เพราะเราแสวงหาผิดที่ เราคาดหวังว่าคงเจอคนจริงใจตามบ้านใกล้เรือนเคียง ตามอาคารสำนักงาน หรือตามสถานบันเทิง นั่นก็อาจเป็นไปได้ แต่ยากหน่อย เพราะตามความน่าจะเป็นเรามากเจอ ‘คนธรรมดา’ ที่คิดเอาเข้าตัวกันโดยมาก ทำให้ไม่ลองมองว่าคนจริงใจควรอยู่ตามงานบุญ ตามเว็บธรรมะ หรือห้องสนทนาเรื่องศีลเรื่องธรรม

ไม่ต้องกลัวว่าตามงานบุญหรือตามแหล่งกิจกรรมธรรมะทั้งหลายจะชวนคุณคุยเรื่องหลุดพ้นลูกเดียว และในอีกทางหนึ่งก็อย่าหวังว่าจะพบแต่คนดีๆ ในงานบุญหรือแหล่งกิจกรรมธรรมะ แต่อย่างน้อยให้คิดเสียว่าโอกาสจะเจอคนดีๆ ควรจะมีมากกว่าแหล่งกิจกรรมเพื่อความสนุกสนานขบถทั้งหลาย

ถ้าได้ยินคำว่า ‘ธรรมะ’ แล้วร้องกับตัวเองว่า ‘อ้อ’ หรือ ‘น่าเบื่อจัง’ ก็ขอให้ทราบว่าคุณยังไม่ได้ต้องการความจริงใจเป็นเรื่องเป็นราว เพราะคุณจะไม่เจอคนจริงใจได้ในหมู่คนมีธรรมะเท่านั้น

และเมื่อใดที่คุณคลุกคลีกับธรรมะมากพอ คุณจะพบว่า ธรรมะไม่ได้มีแต่ภาพกับริเวณตนเองเพื่อหลุดพ้นจากกิเลส คุณจะเห็นโลกในอีกมิติหนึ่ง คือไม่ใช่เอาแต่มองหารูปเสียง น่าชอบใจภายนอก แต่จะเริ่มแสวงหาความรู้สึกแสนดีน่าครอบครองอันเป็นภายใน

คุณจะตระหนักว่าความรู้สึกแสนดีไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ต้องมีวิธีอะไรอย่างหนึ่งหรือหลายๆ อย่าง ทำให้มันเกิดขึ้น เช่น กำหนดกรอบไว้ว่าจะไม่ปล่อยให้ความโลภและความโกรธทะยาน

แรงขึ้นถึงระดับที่จะกระทำการอันเป็นความเดือดร้อนของคนอื่น เมื่อรู้สึกตัวเองว่าเป็นความปลอดภัยให้คนอื่นได้ คุณก็จะรู้สึกถึงความไม่เดือดเนื้อร้อนใจของตนเองด้วย

จากนั้นเขยิบขึ้นไปอีก เช่นรู้จักสละสิ่งที่คุณมีให้คนอื่นทั้งที่ไม่จำเป็นต้องให้ คุณจะลืมหาคำว่า ‘ให้ทำไม่ให้ง’ แต่จะพบคำใหม่ในหัวตัวเองคือ ‘ทำไม่มัวงไม่ให้มาเสียตั้งนาน’ คุณจะรู้ว่าการให้โดยไม่หวังผลตอบแทนนั้นเป็นสุข และคุณก็อาจจะรู้ว่าในที่สุดแล้วการเป็นผู้ให้โดยไม่หวังผลตอบแทนนั่นเอง จะพาคุณไปรู้จักกับคนประเภทเดียวกัน โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ในวันใดวันหนึ่ง

สรุปคือถ้าแสวงหาคอนจริงใจอยู่ และยังไม่เลิกย่อท้อ ก็ขอให้ปลุกฝังความซื่อสัตย์จริงใจให้เกิดขึ้นในตนเองก่อน และพยายามรักษามันไว้จนลมหายใจสุดท้าย พอเชื่อได้ว่า อย่างน้อยมีคุณคนหนึ่งในโลกที่ซื่อสัตย์และจริงใจ จะได้ไม่ต้องไปแสวงหาคำตอบจากที่ไหนว่าคนซื่อสัตย์และจริงใจมีอยู่แต่ในนิทานหรือมีตัวตนอยู่ในโลกความจริงนี้ด้วย

นอกจากนั้นถ้าจะแสวงหา ก็ควรแสวงหาในที่ที่มี อย่ามัวเสียเวลาไปแสวงหาในที่ที่ไม่มี ผมให้คำรับรองไม่ได้ว่าคุณจะเจอเมื่อไหร่ แต่เชื่อมั่นว่าวันหนึ่งคุณจะได้เจอครับ ด้วย ‘กรรม’ และ ‘ความเข้าใจ’ ที่ถูกต้องนั่นเอง

ถาม การปฏิเสธไม่รับรักคนที่มาติดพัน แล้วปรากฏว่าเขาเสียใจมาก เห็นแล้วสงสาร และทำให้พลอยรู้สึกเศร้าใจตาม อย่างนี้ แปลว่าการปฏิเสธของเราเป็นบาปหรือไม่?

บาปหรือไม่บาป บาปมากหรือบาปน้อย ต้องมองหลายแง่
หลายวาระครับ

๑) คุณมีปฏิกริยาอย่างไรเมื่อเขามาชอบข้างเดียว หากยังมีลักษณะอนุญาตให้เขามีความหวัง หรือซ้าร้ายทำเอาเขาอาการหนักขึ้นด้วยการให้ความหวังลมๆ แล้งๆ โดยอาจใช้ภาษาพูดหรือภาษากายอ่อยเหยื่อ อย่างนี้ถือว่าเข้าข่ายหลอกลวง กฎหมายบ้านเมืองเอาผิดไม่ได้ แต่ตามกฎหมายแห่งกรรมจะตามล่าคุณในวันใดวันหนึ่ง ซ้ำหรือเร็ว คือ มีเหตุบีบบังคับให้ต้องไปหลงชอบคนอื่นข้างเดียวด้วยความ ทรมานใจเข้าบ้าง

๒) คุณมีท่าทีอย่างไรในขณะที่พยายามปฏิเสธ หากเต็มไปด้วยโทสะ พุดจาที่มต่าให้เจ็บใจ ให้เขารู้สึกไร้ค่า อย่างนี้เข้าข่ายทำร้ายกัน กฎหมายเอาผิดคุณไม่ได้อีก แต่กฎหมายแห่งกรรมจ้องจะคัดสรรคนมาทำร้ายจิตใจคุณคืนบ้าง หรืออาจเป็นเขาคนนั้นย้อนกลับมาเอง นี่เป็นเรื่องไม่แน่ไม่นอน ผลัดกันหักอกนี่เยอะนะครับ เห็นๆ เลยล่ะว่าเปลี่ยนผลัดกันก่อเวรในชาติเดียวกันนี่เอง ไม่ต้องรอชาติหน้า

๓) คุณมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อรู้ว่าเขาเศร้าจัด หากกระหึ่ม ยิ้มย่อง เกิดความสะใจ ภูมิใจในเสน่ห์ของตนเอง อย่างนี้ก็เข้าข่าย เป็นเศษกรรมได้เหมือนกัน คือถึงแม้ที่แรกคุณไม่เจตนาชั่วให้หลง แล้วก็ไม่ได้ปฏิเสธห้วนๆ แบบมะนาวไม่มีน้ำ ขอเพียงมีใจยินดีที่เห็น เขาเจ็บเพราะคุณ เท่านั้นที่จัดเป็นกรรมทางใจซึ่งมีผลแล้ว แต่ผลอัน เกิดจากกรรมทางใจอาจรอคิวกันนาน แตกต่างจากที่ลงมือทำหรือ ออกปากพูดด้วยเจตนาประทุษร้ายมาก

หากสำรวจตัวเองแล้วเห็นว่าไม่มีจิตคิดประทุษร้ายสัก ขณะเดียว ก็โล่งใจไปได้เปลาะหนึ่งครับ เห็นเขาเศร้า ก็อย่าไปเศร้า ตามเขา แค่ทำใจเป็นกลาง เป็นอุเบกขาคว่า มโนกรรมของเขาผูกมัด ตัวเอง ร้อยรัดตัวเอง เขาก็ต้องทุกข์เอง คุณมีหน้าที่รักษาความสุข ความปลอดภัยของตัวเองไว้ แล้วคิดกับเขาในทางดี พูดกับเขา ในทางดีให้ได้สบายใจตามคุณ ส่วนจะสำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ขึ้นอยู่กับ มโนกรรมของเขาเองเป็นหลัก

หมายเหตุทิ้งท้ายไว้หน่อย บางคนนี่ตอนไหนๆ ดีหมด ไม่ แกล้งชั่วให้หลง ไม่ปฏิเสธแบบทิ่มแทง แต่ด้วยความไม่รู้ ยังพลาด นิดหนึ่งตรงคิดกระหึ่มยิ้มย่อง ยังยินดีที่มีคนบาดเจ็บทางใจเพราะ ตนเป็นต้นเหตุ อย่างนี้เป็นกตัตตากรรม คือไม่ได้เจตนาให้เขาเจ็บ แต่แรก ทว่าเมื่อเขาเจ็บแล้ว ยินดีเสมือนได้ลงมือทำ นี่ก็เรียกว่า เป็นกรรมทางใจในภายหลัง ผลอาจเป็นการเจอคนเลี้ยงน้ำใจเมื่อ ต้องการความช่วยเหลือ หรืออาจถูกเหยียบย่ำซ้ำเติมในรูปแบบใด รูปแบบหนึ่ง

แอร์ไม่เย็นขอหย่า

เครื่องปรับอากาศที่ฝรั่งเรียกเต็มๆ ว่า ‘แอร์คอนดิชันเนอร์’ หรือที่ไทยเราเรียกกันเหลือล้นล้นจืดจืดว่า ‘แอร์’ นั้น คงเป็นสมบัติขาดไม่ได้ไปแล้วสำหรับชีวิตกลางเสาไฟ มันคือเครื่องทำความเย็น กำจัดความร้อนอบอ้าว ทำห้องที่เราอยู่ให้ฉ่ำชื่นรื่นกาย

แอร์บ้านใครไม่เย็นแล้วเมียขอหย่าหรือเป่ล่าผมไม่ทราบ ถ้าทราบแล้วจะเอามาบอก แต่เข้าใจว่าโลกนี้คงไม่มีใครความอดทนต่ำขนาดนั้น ที่กำลังจะพูดถึงในคอลัมน์คิดจากความว่างฉบับนี้ ไม่ได้หมายถึงแอร์ที่ทำความเย็นทางกาย แต่เป็น ‘แอร์ที่ทำความเย็นทางใจ’ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวด แต่คนกลับมองไม่เห็นความสำคัญ หรือบางคนเห็นความสำคัญแต่ไม่ทราบจะเรียกช่างที่ไหนมาซ่อม

ช่วงกำลังจะเริ่มต้นอยู่ด้วยกัน คนส่วนใหญ่พิจารณาว่าแอร์ในชีวิตคู่มีหลายอย่าง สำหรับบางคนอาจเป็นเงินมากๆ สำหรับบางคนอาจเป็นบ้านหรูๆ สำหรับบางคนอาจเป็นโซ่ทองคล้องใจคือลูกน่ารักๆ สุดแท้แต่ใครจะยึดมั่นถือมั่นสิ่งไหนเป็นสำคัญ

แต่พออยู่ไปอยู่มาพักหนึ่ง ทุกคนจะมีประสบการณ์คล้ายคลึงกัน และได้ข้อสรุปว่าแอร์ในชีวิตคู่หาใช้สมบัตินอกกายอย่างเงินอย่างบ้าน กับทั้งไม่ใช่เด็กบ้าที่คลอດออกมากี่เอาแต่แหกปากร้อง

ทั้งวัน แต่ทั้งหมดในความเป็นเขาหรือเธอนั้นแหละ คือแอร์ของจริง สมบัติภายในของแต่ละฝ่ายคือเครื่องทำความเย็นที่น่าสัมผัสกว่าแอร์ แยกตรงที่ส่วนใหญ่อุณหภูมิกันแบบลิมิตติดตั้งแอร์ หรือตู้ที่ใช้แอร์ไม่มีน้ำยา พอบ้านไม่เย็นก็ขอหย่ากันโครมคราม

มนุษย์ธรรมดาๆ คนหนึ่งผลิตความเย็นให้กับเพื่อนร่วมชายคา ได้อย่างไร ขอแยกเป็น ๓ ข้อใหญ่ๆ

๑) กระแสความเย็นจากการกระทำ

นับเริ่มตั้งแต่การมีกายที่สะอาด ไม่ไปเปื้อนน้ำกามสกปรก นอกบ้าน ตลอดจนกระทั่งรู้จักเก็บมือเก็บเท้าไว้หมวดคนรักเบาๆ ให้หายเมื่อย ไม่ใช่ใช้มือใช้เท้ากระทุ้งกระแทกให้อีกฝ่ายฟกช้ำดำเขียว

การช่วยกันทำความสะอาดขัตุเรือน และการช่วยกันเปิดโอกาสให้เจ้าหนี้เก่าเข้ามาอยู่ในห้องของฝ่ายหญิง ก็ล้วนแล้วแต่เป็นความเย็นจากการกระทำทั้งสิ้น หากไม่พอดีกัน ฝ่ายหนึ่งร้อนแบบที่นกระหายเร้าร้อน ฝ่ายหนึ่งร้อนแบบอึดอัดรำคาญ กายของทั้งคู่ก็หมดสิทธิ์ทำความเย็นระงับความร้อนให้อีกฝ่าย

หายากแต่มีอยู่นะครับ ที่ชวนกันหันหน้าเข้าหาห้องพระ นั่งสมาธิสวดมนต์ ทำกายของทั้งสองให้กลายเป็นความเย็นไปอีกแบบ น่าเย็นแท้จริง และยิ่งอยู่ยิ่งเย็นขึ้นทุกวัน

๒) กระแสความเย็นจากน้ำเสียงและวิธีพูด

นับเริ่มตั้งแต่การพูดทักทายโอภาปราศรัยไปจนถึงการลงนั่งช่วยกันหาทางแก้ปัญหา แก้ปมขัดแย้งอันเกิดขึ้นได้กับทุกครัวเรือน แต่ละคำสำคัญทั้งนั้น

บางคู่เห็นการทักทายจะจำเป็นเรื่องเล็ก ซ้ำเกียจทำ หรือทำก็แบบประซดที่เล่นทีจริง เช่น หัวดีอีแก่ อะไรทำนองนี้ จะเห็นเป็นเรื่องน่ารักหรืออย่างไรไม่ทราบ ล้วนแล้วแต่ทำให้แอร์เสียประสิทธิภาพในการทำความเย็นลงทั้งสิ้น

การทักทายและการใช้สรรพนามที่อีกฝ่ายบอกว่าชอบ และการเลี่ยงเรียกอีกฝ่ายด้วยสรรพนามที่รู้ว่าเขาชัง จะทำกระแสความเย็นทางวาจาให้เกิดอย่างสม่ำเสมอ ในระยะยาว คนอยู่ร่วมชายคา ย่อมเย็นหู รู้สึกสบายโสดได้งาบ้านไม่รู้เบื่อ

และแล้วเมื่อเกิดปัญหาหรือข้อขัดแย้งขึ้นมา ธรรมชาติมนุษย์นี่นะครับ ไม่ชอบขึ้นต้นด้วยคำที่เย็นหรืออก คำเล็กๆ เช่น 'นี่!' หรือแม้คำสุภาพเช่น 'คุณ!' แบบลงเสียงหนักๆ ก็เพียงพอแล้วที่จะแทนเสียงลั่นกลองรบ พอขึ้นต้นด้วยกลองรบ สิ่งที่ตามมาย่อมเป็นความร้อนของสงครามอันคลี่คลายเป็นเย็นได้ยาก

คุณจะไม่ตระหนักตราบเท่าที่ไม่ลองเปลี่ยนนิสัยทางการพูดรู้ไหมครับว่าคำแรกที่ใช้เริ่มเปิดฉากถกปัญหากันนั้นสำคัญเพียงใด? มันจะเป็นการเริ่มต้นด้วยความเย็น และมีแนวโน้มจะลากจูงคำเย็นๆ ตามมาเป็นขบวน

แต่ก็นั่นแหละ บางคนขึ้นต้นพูดดี แต่แอบแฝงรังสีอำมหิต หรือเจตนาประทุษร้ายไว้แบบคนซ่อนมีดไว้ข้างหลัง พูดไปพูดมา เปลี่ยนจากใบหน้านางฟ้าเทวดาเป็นอาการยิงฟันคล้ายเปรตเขียว แหลมได้ง่ายๆ จุดเริ่มต้นของแอร์ทางคำพูดอย่างแท้จริงจึงมีใช้ที่ ลมปาก แต่เป็นเจตนาพูดกันด้วยเมตตาอย่างแท้จริง หากกำหนด จิตไว้เสียแต่แรกว่าลงท้ายที่สุดต้องเป็นคำสุภาพที่ออกมาจากใจจริง นั้นแหละแอร์จะทำงานรื่น เปลี่ยนสถานการณ์ร้อนๆ ให้กลายเป็น เย็นได้แน่

๓) กระแสความเย็นจากจิต

คุณนึกไม่ถึงหรือหอก แล้วคนทั้งโลกส่วนใหญ่ก็ไม่รู้จัก ถึง ความจริงอันลึกซึ้งนี้ด้วย ความคิดของคนเรามีลักษณะเป็นคลื่น บวกคลื่นลบอยู่ และที่สำคัญ **กระแสความคิดของคนเราก่อกระแส ความเย็นหรือกระแสความร้อนให้จิตคนอื่นสัมผัสได้** หากแค่พบ กันเพียงผ่านประตูเดียวประตูอวาล ไม่ค่อยรู้สึก แต่ถ้าได้อยู่ร่วมกัน เป็นเดือนเป็นปี อีกฝ่ายสามารถรู้ชัดเจนแค่เข้าใจ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งนะครับ ถ้าเจาะจงคิดไม่ดี คิดดำ หรือคิด อยากทำให้คู่ของคุณเจ็บกายเจ็บใจ พอเขาเดินเข้าบ้านจะรู้สึกอึดอัด หรืออับอ้าวเล็กๆ อย่างอธิบายไม่ถูกขึ้นมาทันที แม้ไม่รู้ว่ามีเหตุ มาจากความคิดของคุณ หรือแม้กระทั่งเหมือนนายนอกยังรัก หรือ ยังแสดงความเป็นปกติทุกประการ ก็จะไม่สุขเย็นถึงใจอย่างไรชอบกล

ตรงข้าม หากเหมือนมีเรื่องระหองระแหง หรือคุณเป็นฝ่าย
บ่นจู้จี้จิกน่ารำคาญได้เกือบตลอดเวลา แต่ขอเพียงความคิดของคุณ
ที่มีต่อเขาเป็นไปในทางดี เขาก็รู้สึกเย็นได้เมื่อเข้าใจ คือสรุปง่ายๆ
ว่าถ้าคุณเป็นพวกปากร้ายใจดี คนจะอยากอยู่ใกล้ตอนคุณเงียบ แต่
ขยับปากเมื่อไหร่ใครๆ จะอยากเผ่นกันหมด

ความคิดของคนเราเป็นไปได้สารพัดพิสดารก็จริง แต่ที่สิ้นสุดแล้ว
ก็มีอยู่แค่สองประเภทใหญ่ๆ คือคิดแล้วตัวเองเป็นสุข กับคิดแล้ว
ตัวเองเป็นทุกข์ ลองรวบรวมความคิดที่มีต่อคู่ของคุณดูให้ได้สัก ๑๐
ข้อ อะไรก็ได้ที่คิดเป็นประจำ ไม่ว่าจะนึกตา นึกชม นึกอยากให้
เปลี่ยน หรือนึกอยากให้เป็นอยู่อย่างนี้ แล้วดูซิว่าคุณได้คะแนน
ความคิดในทางบวกเกิน ๕ หรือน้อยกว่า ๕ ถ้าได้ตั้งแต่ ๖ ขึ้นไป
แปลว่า เขาอยู่ใกล้คุณแล้วรู้สึกเหมือนเข้าห้องที่แอร์ทำงานดี แต่
ถ้าน้อยกว่านั้นเขาจะรู้สึกทำนองเดียวกับที่คุณอยากบ่นตอนแอร์
ไม่เย็น แอร์มีปัญหา

พอลองลึกลงมาถึงระดับความคิดและกระแสนามธรรมจากจิต
คุณจะนึกถึงคำว่า ‘บุญ’ ได้ง่ายขึ้น เพราะบุญคือ ความเย็น บุญ
คือคุณงามความดี บุญคือกระแสนามธรรม ด้านบวกที่เริ่มต้นจาก
จิต จากความนึกคิด จากคำพูด จากการลงมือกระทำ ทั้งที่มีต่อกัน
และทั้งที่ทำเพื่อคนอื่นในสังคม

การไปทำบุญร่วมกัน ไม่ว่าจะที่วัดหรือสถานสงเคราะห์คน
อนาถาต่างๆ หากตกลงซื้อขายหรือจัดของทำทานร่วมกัน ด้วยน้ำจิต

น้ำใจเป็นหนึ่ง ไม่เห็นขัดแย้งกันระหว่างเดินทาง ไม่ทะเลาะกันทั้ง
 ขาไปและขากลับ นั่นแหละครับต้นแหล่งความคิดเยือกเย็นขนาด
 ใหญ่ที่จะทำความคิดอื่นๆ ในชีวิตประจำวันให้พลอยเยือกเย็น ไม่
 นึกอยากขัดแย้งกันในทุกๆ กรณีตามไปด้วย

เครื่องปรับอากาศดีดี

มีไอเย็นให้ห้องเดิวน้อยนิด

แต่ความคิดเย็นรื่น

กระจายความฉ่ำชื่นให้กับบ้านได้ทั้งหลัง

**เฮ้อ! – ผอ.กองปกครองและทะเบียน กทม. เผยสถิติการ
 หย่าร้างสูงขึ้นเรื่อยๆ แม้ไม่หย่ากันก็แยกกันอยู่เสียอย่างนั้น**

บุญที่ทำร่วมกันช่วยให้อยู่เย็นเป็นสุข เหมือนसानไยรักให้
 เหนียวแน่นขึ้นเรื่อยๆ ส่วนบาปที่ก่อร่วมกันจะแกล้งให้อยู้อุ่นนอน
 เป็นทุกข์ เหมือนกะเทาะฐานความรักให้ร้าวเข้าทุกที่ ฟังอย่างนี้
 ทุกคนคงเข้าใจและรู้สึกที่น่าจะเป็นเช่นนั้น ปัญหาคือจะมีสักกี่คน
 รู้ว่าบุญคืออะไร บาปคืออะไร ส่วนใหญ่ยึดเพียงภาพเห็นง่าย เช่น
 ทำบุญร่วมกันคือ ตื่นมาช่วยกันใส่บาตรพระตอนเช้าที่หน้าบ้าน
 ส่วนก่อบาปร่วมกันคือช่วยกันฆ่าหมกศพเจ้าหนี้ไว้ที่หลังบ้าน

ความจริงบุญกับบาปเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวันทั่วไป
 และเรื่องน่าเศร้าก็คือหญิงชายที่อยู่ใต้ชายคาเดียวกัน มักใช้ชีวิต
 แบบเบือนบาปโดยไม่รู้ตัว เพราะไม่เข้าใจให้ได้ว่า บาปคือการกระทำ

ทั้งปวงที่เจืออยู่ด้วยความโลภ ความโกรธ และความหลง เอาแค่นินทาเพื่อนบ้านหรือสาปแช่งนักรบเมืองร่วมกันอย่างเมามัน เพียงเท่านี้ก็ค่อยๆ สร้างรอยร้าวขึ้นได้ที่ละน้อยโดยไม่รู้สึกตัวแล้ว ทั้งที่ตอนทำจะเหมือนสนุกร่วมกันด้วยซ้ำ

เซ็กซ์เป็นเครื่องมือของธรรมชาติที่เอาไว้แก่งแย่งสัตว์โลก คือใช้ดึงดูดสัตว์โลกเข้าหากันตอนแปลกใหม่เพราะยังไม่ได้กัน แต่เสร็จแล้วก็ใช้ผลักไสสัตว์โลกออกจากกันตอนจำเจเพราะได้กันบ่อย ถ้าเหตุผลในการแต่งงานของคุณคือเซ็กซ์หรือเกี่ยวเนื่องด้วยเซ็กซ์ ก็แปลว่าคุณนับเวลาถอยหลังสู่การแตกแยกตั้งแต่แรกแล้ว ยิ่งเหนื่อย ยิ่งหน่ายกายกันและกันเพียงใด สายใยระหว่างใจคุณกับคู่ครองก็ยิ่งเปื่อยลงเพียงนั้น

การส่งเสริมกันทางจิตวิญญาณ คือวิธีเดียวที่จะรักษากันและกันไว้ได้ตลอดรอดฝั่ง ฉะนั้นอาจต้องเริ่มจากจุดแรกสุด คือขอให้เลือกคนที่คุณอยากสวดมนต์ร่วมกับเขา อยากใส่บาตรร่วมกับเขา คนที่คุณอยากคิดกับเขาในทางดี อยากพูดดีๆ กับเขา และอยากทำอะไรดีๆ ให้เขา เริ่มเดินดี ยิ่งเดินก็ยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ ต่อให้ต้องเผชิญหน้าปัญหาทางการเงิน เจอมือที่สาม หรือกระทั่งเซ็กซ์ไม่สมดุล ก็ยากนักที่จะทำให้คุณแตกแยกกันได้

ឥន្ទ្រ វង្ស

ถาม การที่คนเรามีเสน่ห์เป็นที่รักใคร่ของบุคคลทั่วไป เป็นผลของกรรมอะไรบ้างคะ?

เหตุแห่งการเป็นผู้ทรงเสน่ห์นั้น ไม่ใช่่ง่ายที่จะกล่าวถึงให้ครอบคลุม เพราะไม่ใช่แค่ ‘ทำดีแล้วจะมีเสน่ห์’ เนื่องจากเสน่ห์มีหลายรูปแบบ และเสน่ห์แต่ละแบบก็ไม่ใช่จะ ‘ใช้ได้ผล’ กับทุกคน คุณอาจประหลาดใจว่าทำไมบางคนประพัตตัวชั่วร้าย พุดจาเอาแต่ได้ทว่ายังคงมีเสน่ห์ลึกลับ ทรงพลังพอจะจับใจคนใกล้ชิดให้ถวิลหา อารมณ์ได้เกือบตลอดเวลา

สรุปง่ายๆ นะครับ ถ้าแค่มองหา ‘สูตรสร้างเสน่ห์’ ด้วยการแต่งตัว จัดทรงผม ปรับปรุงบุคลิกในอิริยาบถต่างๆ ตลอดจนกระทั่งฝึกพูดจาให้น่าพิศवास คุณจะพบความจริงว่าสำหรับหลายๆ คนแล้ว สูตรสร้างเสน่ห์ทั้งหลายอาจแค่ช่วยให้ดูดีขึ้น แต่หาได้เปิดก๊อกเทพลังเสน่ห์ให้ไหลมาเทมาแต่อย่างใดไม่

แม้แต่สถาบันพัฒนาบุคลากรภาพระดับโลกยังทราบกันว่าไม่มีสูตรสำเร็จครอบจักรวาลที่ทำให้ ‘ทุกคน’ ดุติขึ้นมาหันตาเห็น เอาแค่ข้อจำกัดทางกายภาพที่แต่ละคนมีเดนมืด้อย่างต่างกัน ก็ไม่ทราบจะหันหรือเฉือนกันทำไหนให้เท่าเทียมกันทั้งหมด จะนั้นตามแนวคิดเชิงพุทธ คำถามของคุณนับว่าตรงเป้าที่สุดแล้ว นั่นคือ **กรรมอันใดส่งผลให้เกิดเสน่ห์?**

ก่อนอื่นต้องมองว่า ‘เสน่ห์’ คือพลังอะไรอย่างหนึ่งที่ทำให้คนอื่นหลงใหลหรือรักใคร่ อยู่ห่างแล้วคิดถึง อยากเข้าพบ อยากเข้าใกล้ และประกายเสน่ห์อาจเปล่งออกมาจากรูปกายก็ได้ เปล่งออกมาจากวิธีพูดจาก็ได้ หรือเปล่งออกมาจากกระแสจิตเสียบๆ ก็ได้

นอกจากนั้น พลังเสน่ห์ยังมีอยู่ ๓ ชนิดหลักๆ คือพลังดึงดูด พลังประทับ และพลังชะโลม เมื่อเข้าใจตามนี้ก็เห็นกลไกและที่มาที่ไปของเสน่ห์แต่ละชนิดอย่างกระจ่าง

เสน่ห์ทางกาย

เป็นเสน่ห์ที่เน้นพลังฝ่ายดึงดูดมากกว่าอย่างอื่น เช่นเห็นแล้วดึงดูดให้อยากมองนานๆ ยากจะถอนสายตา หรือกระทั่งอยากถลาเข้าไปลองสัมผัสให้ได้เดี๋ยวนั้น

เสน่ห์ทางกายปรากฏเด่นเห็นง่ายสุด จับต้องได้ง่ายสุด เพราะกายมนุษย์เปล่งประกายเสน่ห์ได้ผ่านความสมส่วนแห่งรูปพรรณสัณฐาน ตลอดจนความผ่อนคลายมีสง่าราศีแห่งผิวพรรณ ไม่จำเป็นต้องใช้เวลา

หรือพิธีรีตองใดๆ ในการเปล่งประกายเสน่ห์ชนิดนี้ แค่ปรากฏตัวก็ใช้ได้แล้ว

ความเปล่งปลั่งชนิดบาดตาได้ตั้งแต่แรกพบนั้น เป็นผลอันเกิดจากการให้ทานที่ประกอบด้วยความเลื่อมใสอย่างแรงกล้า ไม่มีความขัดข้องทางใจเท่าของโย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมีโอกาสถวายทานแด่พระพุทธเจ้าหรืออริยสงฆ์สาวก แล้วรักษาความเลื่อมใสนั้นไว้ได้ตลอดชีวิต ก็จะมีมารุ่งเรืองปรากฏชัดทางผิวหนังตั้งแต่ในชาติแห่งทานนั้น แล้วปรากฏชัดเจนในชาติถัดมา ไม่ว่าจะเป็นเทพหรือมนุษย์

ความสมส่วนแห่งรูปพรรณสัณฐานจะเกิดจากความมีศีลสะอาดเป็นหลัก รายละเอียดและมิติของรูปร่างหน้าตาที่หล่อตาชวนตะลึง กลิ่นกายที่น่าพิศมัย ตลอดจนความละเอียดน่าสัมผัสของผิวหนังที่เหมาะสมกับเพศนั้น บันดาลขึ้นจากความสามารถในการ 'งดเว้น' ความประพฤติทางกายและวาจาอันสกปรกน่าเหม็นจนเคยชิน กระทั่งแม้ความคิดก็ไม่หลุดออกนอกรอบของศีล พุดง่ายๆ ว่าเป็นผู้เคยมีศีลอันมั่นคงแข็งแรง จิตสะอาดสะอาดอันจากมลทินยิ่ง จึงบันดาลให้เกิดผลงดงามไร้ที่ติ กระทบตาผู้คนแล้วชวนหลงใหลยิ่ง

คนที่ไม่ค่อยทำบุญกับบุคคลศักดิ์สิทธิ์หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์บ่อยๆ มักมีอำนาจเสน่ห์ทางกายน้อยเนื่องจากโอกาสที่จิตจะเปล่งประกายความเลื่อมใสอย่างแรงกล้าขณะทำบุญนั้นยากนัก

เสน่ห์ทางวาจา

เป็นเสน่ห์ที่มีพลังฝ่ายประทับมากกว่าอย่างอื่น เช่นฟังพูดแล้วติดหูไม่รู้ลืม ราวกับพลังเสียงและสำเนียงพูดบุกรุกเข้ามาฝังตัวและกลอกกลิ้งอยู่ในแก้วหูคนฟังได้ พอห่างกันแล้วถวิลถึงราวกับโดนเสน่ห์ยาแฝด

เสน่ห์ทางวาจาจะแฝงฤทธิ์เต็มทีต่อเมื่อผู้พูดมีโอกาสฉายไม้เด็ดสักประโยคสองประโยค การโอภาปราศรัยหักทลายเพียงคำสองคำอาจจะยังไม่ได้ผลนัก แต่หากได้ช่องสำแดงเดชเต็มกำลังเสน่ห์ทางวาจาก็อาจชวนให้หวนคิดถึงได้ยิ่งกว่าเสน่ห์ทางกายมาก เนื่องจากความทรงจำเกี่ยวกับสำเสียงและถ้อยคำจะยืนยาวกว่าความทรงจำเกี่ยวกับรูปลักษณ์

เสน่ห์ทางวาจาที่หยิบยกมาเป็นตัวอย่างเห็นภาพง่ายที่สุดคงได้แก่วิธีรบเร้าหรือวิธีตื้อของแต่ละคน บางคนตื้อแล้วน่ารัก แต่หลายคนตื้อแล้วน่ารำคาญ ทั้งที่ก็เป็นการรบกวนผู้ฟังเหมือนกัน นี่ก็เพราะบางคนเท่านั้นที่มีพลังเสน่ห์ทางวาจา ในขณะที่คนส่วนใหญ่ไม่มี

เสน่ห์ทางวาจามีองค์ประกอบหลายส่วน ซึ่งแต่ละส่วนก็เกิดจากกรรมเกี่ยวกับวาจาทั้งในอดีตและปัจจุบันรวมกันทั้งสิ้น องค์ประกอบหลักของเสน่ห์ทางวาจาจำแนกได้เป็น ๓ ส่วนดังนี้

๑) **ความไพเราะของแก้วเสียง** เกิดขึ้นจากความเป็นผู้มีวาจาสุจริต ทั้งพูดเรื่องจริงเท่าที่ควรพูด เลือกคำที่ฟังรื่นหูไม่หยาบคายหาวิธีพูดประนีประนอมไม่เสียดสีใคร ตลอดจนครองสติในการพูดเพื่อประโยชน์ได้เสมอ องค์ประกอบหลักเหล่านี้จะปรุงแต่งแก้วเสียงให้ฟังดี ฟังเย็น และฟังมีพลังสะกด ถ้ายิ่งหมั่นสรรเสริญผู้ควรสรรเสริญ ตลอดจนเปล่งเสียงประกาศธรรมอันชอบโดยไม่เคอะเขินแก้วเสียงก็จะเปล่งประกายสดใสเพราะพริ่งได้ตั้งแต่ชาติปัจจุบัน และไปปรากฏผลชัดที่สุดในชาติถัดมา น้ำเสียงและสำเนียงจะกลมกล่อมไม่บาดหูเลย (เว้นไว้แต่จะหลงผิด พูดจาเป็นอัมมกถนนานปีจนกำลังของวิสุทธิใจใหม่ชนะกำลังของวิสุทธิใจเก่า)

๒) **ลูกเล่นในการจรรจา** เกิดขึ้นจากความเป็นผู้ใส่ใจเจรจาให้น่าเอ็นดู เป็นที่ถูกใจ ทำความบันเทิงสดใสแก่ผู้ฟัง ยกตัวอย่างเช่นพวกชอบเล่านิทานให้เด็กฟัง ด้วยความหวังว่าเด็กจะได้สนุกสนานได้ขบคิด และได้มองโลกในแง่ดีมีความอบอุ่น กรรมอันเกิดจากการฝึกเล่านิทานจริงจั่งจะบันดาลให้เกิดสัญชาตญาณในการมดใจด้วยลีลาพูด คือรู้เองว่าด้วยลูกเล่นการออกเสียงสั้นยาว ลงเสียงหนักเบา ตลอดจนควบกล้ออย่างไรให้ฟังน่ารักน่าใคร่ ชัดถ้อยชัดคำ พวกนี้ถ้าทำงานพากย์จะประสบความสำเร็จง่ายมาก และอาจจะไม่ต้องจำเรี่ยนที่ไหนก็เก่งได้ยิ่งกว่ามืออาชีพที่คร่ำหวอดมานมนาน

๓) **ความฉลาดเลือกคำ** เกิดขึ้นจากความเป็นผู้คิดก่อนพูด ใช้สติในการร่างปากที่อ้าปาก ไม่ใช่ปล่อยให้อารมณ์บงการปากที่

ไว้หurut ธรรมชาติของสตินั้น ยิ่งฝึกฝนให้เพิ่มมากขึ้นเท่าใด ปัญญา ก็อย่างยิ่งทวีขึ้นเท่านั้น

คนที่ไม่ค่อยใส่ใจกับการพูดนั้น นอกจากจะขาดเสน่ห์ทางวาจา แล้ว ยังอาจก่อให้เกิดข้อน่ารังเกียจได้มากมาย เช่นคนพูดส่อเสียด และใส่โคลัผู้อื่นบ่อยๆมักมีกลิ่นปากเหม็นเน่า คนติดพูดคำหยาบคายกระโชกโฮกฮากมักมีสำเนียงเสียงไม่รื่นหูไม่ชวนฟัง เป็นต้น

เสน่ห์ทางกระแสดิจิต

เป็นเสน่ห์ชนิดที่มีพลังชะโลมได้มากกว่าอย่างอื่น เช่นแค่เข้าไปใกล้รัศมีใครบางคนคุณก็รู้สึกเยือกเย็น หรือกระทั่งเกิดความเงียบสงัดไร้ความคิดขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตาม กระแสดิจิตของบางคนอาจเปี่ยมด้วยอิทธิพลแห่งพลังดึงดูดและพลังประทับ ได้ยิ่งกว่าเสน่ห์ทางกายกับวาจารวมกันเสียอีก หากคุณเคยมีประสบการณ์ผ่านพบใครบางคน ที่คุณอยู่ใกล้ๆ แล้วเกิดความอยากอยู่ใกล้ เมื่อห่างไปก็ถวิลถึง แม้รูปร่างหน้าตาของเขาไม่จัดว่าเลอเลิศ กับทั้งถ้อยทีเจรจาก็งั้นๆ นั้นแหละครับตัวอย่างของคนมีเสน่ห์ทางกระแสดิจิตขั้นรุนแรง

เสน่ห์แห่งกระแสดิจิตนั้น เป็นสิ่งเห็นไม่ได้ด้วยตา จับต้องไม่ได้ด้วยมือ ทว่าง่ายที่จะสัมผัสด้วยใจ และแม้คุณพบเจอจริงๆ อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทว่าในเมื่อไม่เคยมีใครขอให้คุณอธิบาย คุณเลยไม่เคยฝึกจำแนกแยกแยะว่ากระแสดิจิตมีกี่ชนิด แต่ละชนิดมีพลังเสน่ห์จับใจได้แตกต่างกันสักแค่ไหน

จิตมนุษย์ที่กระจายออกมาให้สัมผัสได้นั้น มีกระแสพลังจากแหล่งต่างๆได้หลายหลาก อาทิเช่น พลังความคิด พลังจากมหากุศลที่ประกอบแล้ว พลังความสว่างทางปัญญาที่รู้ชอบในธรรมะ พลังสุขภาพ พลังของหน้าที่ พลังของอิทธิพลต่อหมู่คน พลังของที่อยู่อาศัย พลังของพาหนะส่วนตัว พลังของอัญมณี พลังของสัตว์ที่ผูกพันแน่นเหนียว พลังไสยศาสตร์ ตลอดจนไปจนกระทั่งพลังของเทพหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกันในทางใดทางหนึ่ง โดยยับยั้งกระแสจิตจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับวิธีมีตัวตนของแต่ละคน

ผมอาจแจกแจงที่มาที่ไปและชนิดของเสน่ห์ทางกระแสจิตอย่างละเอียดเป็นหนังสือเล่มหนึ่งได้โดยเฉพาะ แต่ในที่จำกัดนี้คงกล่าวเพียงสังเขปในแง่ 'วิธีคิดอันเป็นต้นตอเสน่ห์ทางกระแสจิต' เพราะเสน่ห์ทางกระแสจิตของมนุษย์ธรรมดาจะเป็นไปตามวิธีคิดสายความคิดของมนุษย์ทั่วไปจะไม่ค่อยขาดสาย จึงปรุงแต่งให้จิตเป็นไปต่างๆนานาได้มากกว่าปัจจัยอื่น

ขอยกเฉพาะวิธีคิดหลักๆ ที่ก่อรัศมีจิตอันเป็นเสน่ห์ดังนี้

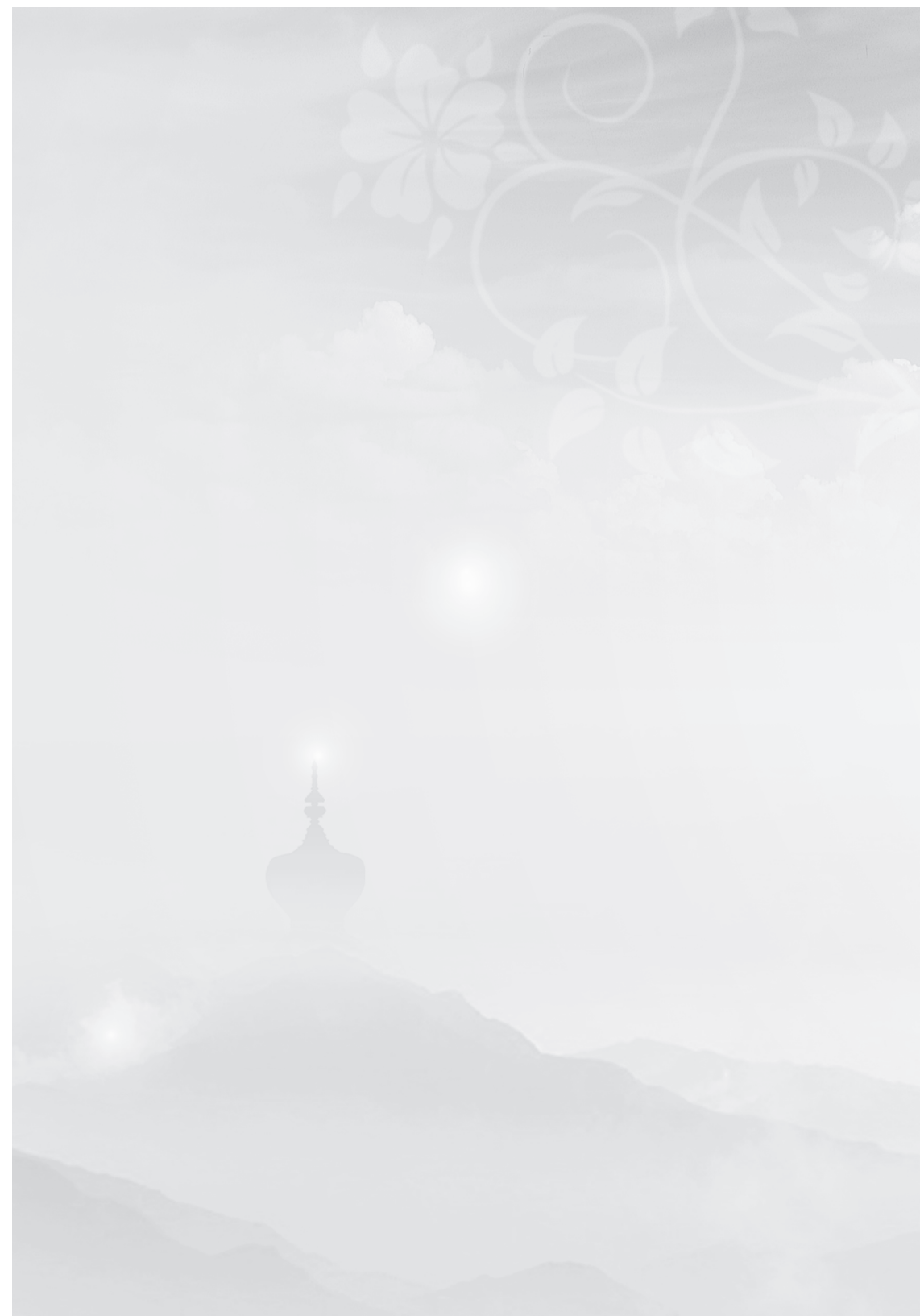
๑) **ความคิดเป็นเส้นตรงไม่หมกมุ่นวุ่นวน** คือมีเป้าหมายปลายทางของความคิดชัดเจน มีลำดับที่จะไปให้ถึงจุดหมายอย่างแน่ชัด หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดเปล่งพลังชะโลมใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกราบรื่น ไม่วุ่นวาย และอยู่ใกล้คุณนานๆ อาจพลอยเกิดคลื่นความคิดเป็นระเบียบตามไปด้วย

๒) **ความคิดที่เบากริบหรือเจี๊ยบเขี๊ยบ** คือคิดเท่าที่จำเป็น สามารถเว้นวรรคความคิดเพราะรู้จักเสพสุขกับสิ่งอื่น เช่น ภาพแมกไม้ เสียงน้ำตก หรือกระทั่งผัสสะที่เกิดการเข้าออกอย่างเรียบง่าย ตามธรรมชาติของสายลมหายใจตนเอง หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดเปล่งพลังชะโลมใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกผ่อนคลายไม่อึดอัด อยู่ใกล้คุณอาจพลอยสงบผาสุกตามไปด้วยชั่วครู่ และหากคลุกคลีใกล้ชิดกับคุณนานพอ กลุ่มความคิดที่หนาแน่นของเขาอาจพลอยเบาบาง กลายเป็นคนไม่คิดมากตามคุณไปด้วยอย่างถาวร

๓) **ความคิดมองโลกในแง่ดี** คือมีมุมมองของความหวังด้านบวกเสมอ จึงเชี่ยวชาญในการสร้างทางออก ขณะที่คนทั้งโลกเชี่ยวชาญในการพาตัวไปสู่ทางตัน หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดเปล่งพลังชะโลมใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกสว่างไสว ไม่มีเดมน และอยู่ใกล้คุณนานๆ อาจพลอยเกิดแรงบันดาลใจและความหวังใหม่ๆตามไปด้วย

๔) **ความคิดเผื่อแผ่พร้อมจะเสียสละ** คือมีความอยากให้มากกว่าอยากเอา สามารถเป็นผู้ริเริ่มในการให้ โดยไม่จำเป็นต้องคำนวณเสียก่อนว่าจะได้รับสิ่งใดเป็นผลตอบแทน หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดเปล่งพลังชะโลมใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ เห็นคุณเป็นที่พึ่ง (ขอให้ทราบว่าคุณเป็นที่พึ่งกับความเป็นคนรับใช้นั้นต่างกันนิดเดียว ระหว่างให้แบบใจอ่อนยินยอมไปหมด กับให้แบบใจดีมีความน่าเกรงใจ ศิลปะของ

การให้อย่างหลังจะมีเสน่ห์ ขณะที่การให้อย่างแรกจะดูไร้ค่าหรือถึงขนาดน่ารังเกียจ)

๕) **ความมีใจเอ็นดูไม่คิดประทุษร้าย** คือไม่แม้แต่จะแอบด่าแอบสาปแช่งคนหรือสัตว์ที่ตนเกลียด แต่มีเหตุผลบอกตนเองเสมอว่าทำไมจึงควรให้อภัย เห็นกระจ่างที่มาที่ไปอันน่าเห็นใจของคนแสนเลวสักคน หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดแปลงพลังชะโลมใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกไว้นิ่งเชื่อใจ ไม่หวาดระแวง และบังเกิดความปรารถนาดีต่อคุณ หากเกลียดหรือคิดทำร้ายคุณได้แปลว่าต้องมีใจพาลสันดานหยาบเอาเรื่องทีเดียว

๖) **ความคิดมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวไม่ห่อหุ้ม** คือแม้พบอุปสรรคก็ไม่แสดงความอ่อนแอให้เห็น เพราะคิดหาทางรุกคืบไปข้างหน้าเข้าหาเส้นชัยหรือทางออกจากปัญหา ทำอะไรทำจริง พุดอะไรแล้วทำอย่างที่พูด ตั้งใจอะไรแล้วไม่ล้มเลิกง่ายๆ หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดแปลงพลังประทับใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกถึงพลังกำลัง ความเข้มแข็งไม่อ่อนแอ ความคมคายไม่ที่อเมะลือเต็มไปด้วยความก้าวหน้าพัฒนาสู่ความสำเร็จจุลวง

๗) **ความคิดยับยั้งชั่งใจ** คือแม้พบสิ่งชั่วร้ายให้ละโมภโลภมาก ก็ระงับความทะยานอยากเสียได้หากเห็นว่าไม่ถูกไม่ชอบ หรือแม้พบสิ่งชั่วร้ายให้พยายามทอฆาตแค้น ก็ระงับความหุนหันพลันแล่นอยากโต้ตอบด้วยความรุนแรงเสียได้ หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดแปลงพลังประทับใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกถึงขันติ ความอดทนทางใจ

๘) **ความคิดไม่เข้าข้างตัวเอง** คือไม่หลงตัว ไม่ปกป้องตัวเอง เป็นคนดีจริงด้วยการรู้ตัวว่ายังมีจุดบอดหรือข้อเสียอันใดอยู่บ้าง ไม่ใช่ดีจริงด้วยการประกาศว่าเข้าดีพร้อม ข้าทำอะไรไม่ผิดสักอย่าง ไม่คิดเข้าข้างตัวเองแม้ผิดพลาดทำชั่วบ้าง ก็มีระดับมโนธรรมสูงพอจะสำนึกผิดได้ด้วยตนเอง หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดเปล่งพลังประทับใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกถึงสำนึกอันดีงามของมนุษย์ กระแสความสำนึกผิดและการรับผิดชอบอย่างอาจหาญจะเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นกล้าที่จะสำนึกผิด แล้วก็ไม่ต้องขัดแย้งกับตนเอง ไม่ต้องเกลียดตนเองด้วยกำแพงปกป้องตนเองอันน่ารังเกียจ

๙) **ความคิดที่รื่นรมย์เบาสมอง** คือความสามารถมองแง่ร้ายให้กลายเป็นตลกได้ หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดเปล่งพลังดึงดูดใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกพร้อมจะมีอารมณ์ขัน นึกสนุก ไม่เคร่งเครียด เต็มไปด้วยความรื่นเริงบันเทิงใจตามไปด้วย

๑๐) **ความคิดแบบผู้ชนะที่มีน้ำใจนักกีฬาและความปรานี** ไม่มีใครอยากยืนอยู่ข้างคนแพ้ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่มีใครอยากอยู่ใต้อำนาจคนชนะที่เหลิงหลงและหมิ่นศักดิ์ศรีผู้อื่น ผู้ชนะอาจอยู่ในเกมกีฬา เกมธุรกิจ ตลอดจนกระทั่งเกมกิเลส คือถ้าเอาชนะกิเลสยากๆ ของตนเองได้ก็จัดเป็นผู้ชนะได้เหมือนกัน และเป็นผู้ชนะที่ยิ่งใหญ่ด้วย หากคุณมีความคิดชนิดนี้ จะก่อให้เกิดเสน่ห์ชนิดเปล่ง

พลังดึงดูดใจ คนที่สัมผัสจะเกิดความรู้สึกหลงใหลมนต์เสน่ห์อันโดดเด่นจับตาจับใจได้ง่าย

วิธีคิดแบบอันเป็นตรงข้ามกับที่กล่าวมาข้างต้น จะบั่นทอนเสน่ห์หลง กล่าวคือกระแสดวงความคิดจะเป็นแบบผลักไสให้ออกห่าง (ตรงข้ามกับพลังดึงดูดใจ) หรือแบบไม่ประทับใจในความทรงจำ (ตรงข้ามกับพลังประทับใจ) หรือแบบระคายเคือง (ตรงข้ามกับพลังชโลมใจ) เช่นต่อให้มีเสน่ห์ทั้งกายและเสน่ห์ทางวาจา แต่ถ้าคิดฟุ้งซ่านมากๆ เป็นนิตย ก็จะทำก่อกลิ่นรบกวนคนใกล้ชิดให้ปั่นป่วนตาม อึดอัดที่จะต้องอยู่ใกล้ชิตนานๆ เป็นต้น

ถาม เหตุใดจึงเป็นผู้มีรูปงาม?

หญิงชายมีระดับชั้นวรรณะเป็นต่างๆ เริ่มเห็นได้ตั้งแต่การปรากฏตัวเลยทีเดียว บางคนเห็นแล้วน่าเมิน บางคนเห็นแล้วน่ามอง ความไม่รู้ทำให้เราคิดว่านั่นคือการ 'ให้มา' ของธรรมชาติ หรือของผู้สร้างที่ยิ่งใหญ่ แต่ความจริงก็คือเราแต่ละคน 'ได้มา' อย่างมีเงื่อนไข และเงื่อนไขนั้นก็คือกรรมเกี่ยวกับทาน ศีล และอาการทางใจนั่นเอง

นิยามของความงาม

คนเราเห็นความงามต่างกัน ฉะนั้นจึงต้องตกลงกันให้ดีกว่า ความสวยคืออะไร ความงามคืออะไร จะได้ไม่ต้องพุดในเชิงปรัชญา เช่นความงามเป็นสิ่งลึกลับ ความงามเป็นสิ่งฉายให้เห็นเฉพาะคน หรือความงามที่ฉายออกมาจากจิตใจภายใน ฯลฯ

ต่อไปนี่เมื่อพุดถึงความสวยหรือความงาม ขอให้เข้าใจว่าเรา พุดจำเพาะถึงความงามในรูปร่างหน้าตาของมนุษย์

ความสวยงามของมนุษย์คือลักษณะที่ตาคนส่วนใหญ่เห็นแล้ว เกิดความยินดี เกิดความสุข เกิดความพึงพอใจ ตลอดจนกระทั่ง เกิดความติดใจไหลหลง แน่นอนว่ามีตาของคนส่วนน้อยที่อาจเห็น แแย้ง มองแล้ววิจารณ์ว่าไม่เห็นสวยเลย หรือหากถามว่าอย่างนี้เหวอ หล่อ? นั่นอาจเป็นอคติหรือพื้นหลังเฉพาะตัวของแต่ละคน **เครื่องชี้** **ที่ชัดคือเจ้าตัวผู้มีรูปร่างหน้าตาเป็นสมบัติเอง ส่วนใหญ่ไปไหนต่อไหน** **ได้รับความชื่นชม ทำให้ปลื้มเปรมกับสมบัติที่ติดตัวมาแต่เกิดหรือไม่**

สำหรับเราเอง เมื่อเรารู้สึกดีกับการปรากฏตัวในแต่ละครั้ง จะเหมือนมีรัศมีแห่งความเชื่อมั่นฉายออกไปพร้อมกับพลังกระทบด้านดี ซึ่งถ้าดีจริงอย่างที่เรารู้สึก อย่างน้อยก็จะพลอยทำให้คนอื่นรู้สึกดี ตามไปด้วย

สำหรับสายตาคอนอื่น ผู้มีรูปร่างมาชนิดแลตะลึง หรือที่เรียกว่า 'สวยจัด' กับ 'หล่อจัด' นั้น เป็นบุคคลประเภทที่ปลุกเร้าให้เกิด

ความสับสนวุ่นวายใจ ความสวຍหล่อจັดๆ สามารถกระตุ้นให้เกิดความคิดหลากหลาย หรืออาจเรียกได้ว่ารบกวนให้คนเห็นกระบวนการว้ยใจผิดปกติ เพราะในหัวเกิดถ้อยคำพิเศษที่ไม่ค่อยปรากฏนัก ในการเห็นบุคคลทั่วไป เมื่อคนเราไม่สามารถอธิบายสิ่งที่ตัวเองเห็นออกมาเป็นคำพูดได้ถนัด ก็มักนึกถึงคำหรุๆ เกินจริงเช่น ‘ความงามที่เหมือนเวทมนต์’ หรือ ‘หยาดฟ้ามาดิน’ เป็นต้น

แม้ในความงามแต่ละสิ่งอาจมีความต่าง คือสวຍหล่อแต่หน้า รูปร่างเอวองค์ไม่สมส่วน บางคนเตี้ยม่อต้อ บางคนสูงชะลูด บางคนผิวหยาบไม่น่ามอง บางคนโครงกระดูกมีจุดปูดโปนประหลาดๆ บางคนมีรายละเอียดใต้ร่มผ้าน่ารังเกียจ ฯลฯ หาได้น้อยที่สวຍหล่อพร้อมไปทั้งสรรพางค์กายสมคำว่า ‘สวรรค์เสก’

ความจริงสวรรค์ไม่ได้ทำอะไรกับความมีรูปร่างงามของมนุษย์ แต่ความมีรูปร่างงามของมนุษย์ทำให้คนเรานึกถึงสวรรค์ต่างหาก นั่นแหละคือคุณของความงาม ช่วยปรุงแต่งให้ผู้พบเห็น หรือแม้แต่ผู้ครอบครองความงามเองได้รู้สึกชื่นชมยินดี และเหนียวนำไปเลื่อมใสไปในทางมีจิตคิดเป็นกุศล

น่าเสียดายในปัจจุบันคนสวຍหล่อทั้งหลายเอาเครื่องหน้าและรูปร่างของตนไปเป็นสินค้าทางเพศกันมาก ทำให้คนมองเกิดความรู้สึกที่เพี้ยนไป คือเห็นความสวຍหล่อมีไว้ขาย มีไว้ทำเงิน มีไว้หาประโยชน์ ไม่ได้มีเอาไว้จูงใจให้เกิดความเลื่อมใสว่าบุญมีจริง สวรรค์มีจริงเหมือนในสมัยโบราณขามองกัน

สรุปคือสำหรับคนระคะจัดส่วนใหญ่ในปัจจุบัน ความสวยงามอาจเป็นเพียงสิ่งที่เอาไว้กระตุ้นความกำหนด สำหรับศิลปินผู้มีความละเอียดอ่อนในหัวใจ ความสวยสามารถเป็นเครื่องปลุกเร้าจินตนาการสร้างสรรค์ให้บรรเจิดจ้า และสำหรับผู้แสวงบุญ ความสวยเป็นร่องรอยหลักฐานยืนยันว่าผลบุญมีจริงและทำให้มนุษย์ต่างกันได้เพียงใด!

กรรมหลักที่ตกแต่งให้รูปงาม

หลักง่าย ๆ คือคนตามใจกิเลสจะมีรูปงาม ส่วนคนงามจะงามเพราะสละกิเลส กรรมที่ตกแต่งให้รูปงามนั้น เป็นกรรมประเภทที่ปรุ่งแต่งจิตให้เกิดความผ่องใส มีความขาวสะอาดสว่างรอบปราศจากมลทิน และกิริยาที่จะก่อให้เกิดลักษณะดังกล่าว ก็ไม่พ้นเรื่องของการสละความตระหนี่ และการรักษาความตั้งใจไม่แกเลื้อกิ้วกับความชั่ว โดยตีกรอบความประพฤติทางกายและวาจาให้อยู่ในศีลธรรมอันดี นอกจากนี้ยังมีเรื่องของอาการทางใจและวิธีคิดต่างๆ ประกอบอยู่ด้วย

๑) ทำทานด้วยศรัทธา

ขอให้ดูเถิด คนส่วนใหญ่แม้ชอบทำทาน ก็มักทำทานด้วยจิตที่แห้งแล้ง ทำแล้วก็ถือว่าแล้วกัน น้อยคนนักจะทราบว่ามีอาการทางใจในขณะทำทานก็มีผลใหญ่หลวงกับรูปร่างหน้าตาได้ ดังเช่นที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **ผลของการให้ทานด้วยศรัทธา จะทำให้เป็น**

ผู้มั่งคั่ง มีทรัพย์มาก มีโศกมาก และเป็นผู้มีรูปงามชวนพิศ น่า เลื่อมใส ผิวพรรณงามยิ่ง

การทำทานด้วยความศรัทธาเป็นประจำ ทำให้เจ้าตัวรู้สึกสวย
แพรวออกมาจากภายในตั้งแต่ชาติปัจจุบัน แม้รูปร่างหน้าตาในชาตินี้
จะดูไม่ดีเท่าไร แต่ความรู้สึกสวยแพรวที่ออกมาจากภายในนั้น จะ
ดึงดูดให้คนพบเห็นเกิดความทึ่งกว่าเดิม และหาคำตอบไม่ได้ ว่า
ทำไมไม่สวยไม่หล่อจึงนำมาขนาดนั้น

และผลของการทำทานด้วยความศรัทธาเป็นประจำ จะทำให้
ชาติต่อไปมีใบหน้างดงามชนิดที่ชวนเลื่อมใส ข้อนี้คนของศาสนา
ที่ปลูกฝังเรื่องศรัทธาเป็นหลักจะได้เปรียบ เพราะเมื่อเกิดการประชุม
ทำพิธีทางศาสนาแล้วมักเหนี่ยวนำกันให้เกิดจิตศรัทธา เปี่ยมปีติสุข
เป็นล้นพ้นกับการคิดให้ คิดเจือจาง คิดเมตตาต่อคนและสัตว์
ทั้งโลก

หลายคนคงสงสัยว่าอย่างไรจึงเรียกว่าเป็นศรัทธาแล้ว อันนี้
ใช้เกณฑ์ง่ายๆคือเมื่อนึกถึงบุญขณะต่างๆ ทั้งก่อนทำ ขณะทำ และ
หลังทำ แล้วมีใจนึกอยากยึดสวดขึ้นออกมาจากภายใน เป็นยิ้ม
อันบันดาลจากความสุขความอิมเอมที่บริสุทธิ์ ปราศจากเงื่อนไข
แลกเปลี่ยน ส่วนการฝืนยิ้มไปแค้นๆ แต่จิตไม่เป็นสุขนั้นไม่นับ

สภาพแวดล้อมในการทำบุญมีส่วนก่อให้เกิดศรัทธาหรือเลื่อม
ศรัทธาได้มาก แต่หากเราเป็นผู้ที่มีความเลื่อมใสในบุญอยู่อย่าง
หนักแน่น เชื่อกันว่าบุญมีที่ใจ ผลบุญเช่นความสุขความสว่างไสว

ก็เกิดหันที่ใจ เช่นนี้แม้สภาพแวดล้อมหรือบุคคลอันเป็นผู้รับจะไม่ดีนัก ใจเราก็คงไม่เสื่อมศรัทธาลงสักเท่าใด

หากให้ทานไปแค้นๆ ไม่คิดอะไรมาก แต่ก็ไม่ได้ศรัทธาสักเท่าไร อย่างไรก็ตามชาติปัจจุบันแม้ทำทานมากก็ไม่ค่อยอึดใจ ไม่ค่อยรู้สึกอบอุ่นอยู่กับตัวเองนัก และชาติถัดไปถึงแม้มีรูปร่างหน้าตาดีก็ไม่ถึงกับดึงดูดให้รู้สึกเลื่อมใสในความงามนั้นๆ สักเท่าใด

หากให้ทานด้วยจิตใจคับแคบ เช่นแก่งแย่งชิงดีเอาหน้าเอาเด่น หรือให้ทานแบบกีดกัน ไม่คิดรวมทานกับใคร เช่นมาถวายสังฆทานพร้อมกันกับคนอื่น แต่จะแยกเป็นต่างหากต้องให้พระสวดสองทีแบบนี้ชาติปัจจุบันแม้โครงหน้าสวยหล่ออยู่ก่อน เห็นแล้วก็ไม่ชวนให้รู้สึกปลื้ม และชาติหน้ากรรมจะตกแต่งให้หน้าตาออกไปในทางเค็มเสียมาก

๒) รักษาศีลได้สะอาดครบ

ศีลจะมีส่วนช่วยปรุงแต่งหน้าตาให้ดูดีจริงๆ ต่อเมื่อสะอาดหมดจดในข้อหนึ่งๆ ต้องจาระไนกันด้วยความรู้สึกยามเมื่อตาเห็นศีลแต่ละข้อจะก่อให้เกิดความรู้สึกทางใจดังนี้

- ๑) อยากปกป้องชีวิตสัตว์ ทำให้หน้าตาใจดี เห็นแล้วสงบเย็น
- ๒) ไม่เพ่งเล็งอยากได้ ทำให้หน้าตาน่าไว้วางใจ เห็นแล้วเชื่อถือ
- ๓) ซื่อสัตย์กับคู่ครอง ทำให้หน้าตามีเสน่ห์ชวนอบอุ่นใจ เห็นแล้วอยากเป็นคู่ด้วย

- ๔) ไม่คิดปั้นคำลวง ทำให้หน้าตาใสซื่อ เห็นแล้วนึกเอ็นดู
- ๕) ไม่เกะเกือกกลัวสิ่งเสพยาติตมึนเมา ทำให้หน้าตาดูเป็นคนมีสติปัญญาดี เห็นแล้วเชื่อว่าไม่ใช่พวกคิดอ่านฟุ้งซ่านเหลวไหล

ถ้าใครถือศีลได้สะอาดบริสุทธิ์ได้อย่างสม่ำเสมอ จะมีความสะอาดผุดผ่องออกมาทางผิว ศีลจะตกแต่งให้เนื้อหนังบางส่วนหนาขึ้นหรือบางลง เห็นแล้วดูสมส่วนขึ้น และจิตที่สงบไม่เดือดร้อน กระวนกระวายจะทำให้กล้ามเนื้อทุกส่วนบวมใบหน้าผ่อนคลาย จึงดูดีที่สุดในที่ใครจะหน้าจะอำนวยการ

ถ้าใครถือศีลได้สะอาดบริสุทธิ์ตลอดชีวิต ชาติใหม่จะมีรูปร่างหน้าตาสมส่วนหมดจด มองจากมุมไหนก็ดูดีไปหมด แบบที่เรียกกันว่ามโหรีที่ติดนั่นเอง

หากละเมิดศีลเป็นอาจิณ หน้าตาและผิวพรรณจะดูคล้ำหมอง เว้นแต่อำนาจศีลแต่หนหลังมีพลังแรงมาก ช่วยค้ำพยุงไว้ได้ระยะหนึ่ง หรืออาจใช้วิทยาการทางความงามในปัจจุบันช่วยทำให้ผุดผ่องก็มีสิทธิ์ แต่จะประคับประคองได้ไม่นาน ในที่สุดความเสื่อมโทรมแบบเก่าก่อนวัยต้องถามหาอยู่ดี

และกรรมที่เกิดจากการละเมิดศีลเป็นอาจิณนั้น จะมีผลให้ชาติถัดมาไม่สมส่วน แม้ใบหน้าสวยหล่อด้วยการทำทานอย่างมีศรัทธา จุดอื่นในร่างกายก็จะไม่สมส่วน เช่นขาสั้นไปบ้าง หลังยาวไปบ้าง

๓) อาการทางใจและวิธีคิด

บางคนแม้ทำงานและรักษาศีลมาดีในแบบที่จะทำให้สวยหล่อ แต่เป็นผู้ที่ฉุนเฉียวง่าย เก็บเรื่องเล็กๆ น้อยๆ มาคิดมากใหญ่โต อย่างนี้ก็มีส่วนกับรูปร่างหน้าตาและผิวพรรณทั้งในชาตินี้และในชาติต่อไปได้มาก ดังเช่นที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

บุคคลบางคนในโลกนี้จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นคนมักโกรธ มากด้วยความแค้นเคือง ถูกเขาว่าเล็กน้อยก็ขัดใจ โกรธเคือง พยาบาทมาดร้าย ทำความโกรธ ความร้าย และความซึ่งเคียดให้ปรากฏ เขาตายไปจะเข้าถึงอบาย หุคติ วินิบาต นรก และเพราะมีความข้องติดอยู่ในกรรมเช่นนั้นแม้ตายไปไม่เข้าถึงอบาย หุคติ วินิบาต นรก ถ้ามาเป็นมนุษย์เกิด ณ ที่ใดๆ ในภายหลังก็จะเป็นคนมีผิวพรรณทราม

พูดง่ายๆ คือ **แม้ให้ทรัพย์เป็นทานด้วยศรัทธาได้เพียงใด แต่ถ้าใจไม่รู้จักรับโทษเป็นทานเลย ก็ได้ชื่อว่าสร้างส่วนแห่งความเป็นผู้มีรูปทรามเอาไว้**

สมมุติว่าเราเป็นผู้ให้ทานด้วยศรัทธาขึ้นไปตลอดชีวิต แต่ขณะเดียวกันก็เป็นพวกฉุนเฉียวง่ายไม่รู้จักรับอารมณ์เลยจนวันตายเช่นกัน อย่างนี้กรรมอาจปรุงแต่งให้มองเลี้ยวหน้าด้านหนึ่งเหมือนสวยหล่อ แต่มองจากอีกมุมหนึ่งกลับดูไม่ได้เอาเลย และผิวพรรณแทนที่จะเลอเลิศจากผลของทาน ก็กลายเป็นแค่ธรรมดาๆ ไม่ถึงกับนำดู ไม่ถึงกับน่าเกลียดไป หรือไม่บางส่วนของเนื้อหนังดูเหมือน

งามละเอียด แต่บางส่วนกลับหยาบกระด้าง ครึ่งๆ กลางๆ ไม่สมบูรณ์
เสมอกันทั่ว

ขณะที่โกรธ ขณะยอมอุกโทสะควบคุมจิตใจ เราจะไม่มีมุมมอง
อื่นนอกเหนือไปจากความคิดเขม่นเข่นเขี้ยวอยากจองล้างจองผลาญ
แต่เมื่อรู้ผลของการเป็นคนเจ้าโทสะแล้วเช่นนี้ ก็อาจฝึกลมองไว้
ล่วงหน้า ว่าเราจะเสียเวลา เสียรูปในอนาคตให้กับความโกรธ
เปล่าๆ ปลื้ๆ ไปทำไม อย่างไม่รู้คุณค่าของเราที่ต้องตายจากกันไปสวย
วิบากของแต่ละคน

เพียงเห็นในขณะที่โกรธเป็นขณะแห่งความสูญเปล่า เท่ากับเอา
เวลาที่ควรจะทำให้อะไรดีขึ้นสักนิดไปทิ้งเสียอีกนาทีหนึ่ง ชั่วโมงหนึ่ง
วันหนึ่ง เดือนหนึ่ง หรือปีหนึ่ง หากเราเห็นทุกวินาทีในโลกนี้มีค่า
ยิ่งกว่าทอง ก็จะปรับทัศนะได้ใหม่ เห็นว่ายิ่งเสียเวลากับสิ่งไร้
ประโยชน์น้อยลงเพียงใด ก็เท่ากับมีเวลาทำสิ่งที่เป็นประโยชน์
มากขึ้นเท่านั้น เราจะเป็นทาสกิเลสผู้นำสงสาร ที่มัวหลงเสียเวลาใน
ชีวิตไปหมกมุ่นครุ่นคิดถึงสิ่งไร้สาระโดยแท้

ถ้าหากประกอบพร้อมทั้งการให้ทรัพย์เป็นทานด้วยศรัทธา
และการให้อภัยเป็นทานด้วยใจจริง อย่างนี้ความสมบูรณ์พร้อมใน
เรือนกายย่อมเป็นที่หวังได้

และบางคนแม้ทำทานรักษาศีลดี มีจิตใจเบิกบานเป็นนิตย
แต่ก็แอบคิดเล็กคิดน้อยอยู่ในใจ เช่นเจอใครก็จ้องจับผิดอยู่เงิบๆ
นึกด่าเขาอยู่เงิบๆ หรือกระทั่งชอบสาปแช่งอยู่เงิบๆ เพราะคิดว่า

คงไม่ทำให้ใครเดือดร้อน จิตมีความโสมนัสอยู่กับความคิดร้ายๆ ภายในใจ ก็มีผลให้รูปร่างหน้าตาเสียความสมบูรณ์แบบ ลดหลั่นกันไปตามฐานะแห่งกรรม

วิธีคิดของคนนั้น เป็นมโนกรรมสำคัญที่จำแนกสัตว์ออกเป็นต่างๆ อย่างแท้จริง เพราะเป็นของที่ตนรู้อยู่กับตัว และเป็นของที่ติดตัว ติดจิตติดวิญญาณเราไปทุกหนทุกแห่ง จึงเป็นใจกลางแห่งความปรุงแต่งรูปร่างหน้าตา ถ้าความคิดมีมลทิน แม้สวยหรือหล่อจากทานและศีลก็เหมือนภาพงามที่มีรอยต่างหรือจุดตำหนิ

กล่าวได้เต็มปากว่าวิธีคิดนั่นเอง ทำให้ความสวยหล่อไม่ได้มีแบบเดียว ถอดพิมพ์กันปะๆ ไม่ได้ และรูปร่างหน้าตานั้น จะไม่ผิดแผกแตกต่างจากที่เราเป็นอยู่อย่างนี้มากนักก็เพราะการสืบสายของวิธีคิดนี้เอง หากสามารถยกระดับวิธีคิดได้มาก หน้าตาก็จะเปลี่ยนไปมากแบบแปรผันตรง

สรุปว่ากรรมหลักๆ ที่ทำให้สวยหล่อบาดตาบาดใจกันจริงๆ หรือมีรูปร่างเกินใจใครตำหนานั้น มาจากการเป็นคนที่มีหมั่นทำทานด้วยศรัทธา มีศีลสะอาดบริสุทธิ์หมดจด และมีอาการทางใจกับวิธีคิดที่เป็นบวกอยู่เสมอๆ คือไม่เป็นคนมักโกรธ ไม่คิดอกุศลหรือติดใจความคิดอับมงคลจนปล่อยใจให้ไหลไปกับเรื่องต่างๆ

ผู้ทำกรรมในแบบที่จะส่งผลเป็นความสวยหล่อถึงขีดสุดดังกล่าวนี้นี้ จะมีความงามออกมาจากภายในตั้งแต่ชาติปัจจุบัน เห็นแล้วรู้สึกดีด้วยเป็นอย่างยิ่ง และในความเป็นมนุษย์ชาติถัดไป ก็จะมี

เป็นผู้งามวัย วัยเด็กก็น่ารักแบบเด็ก วัยหนุ่มสาวก็หล่อสวยแบบหนุ่มสาวตามค่านิยมของคุณนั้นๆ และถ้าล่วงเข้าวัยชราก็ยังชวนพิศแบบผู้สูงอายุที่ดูไม่จืดตา

การผสมกันระหว่างกรรมประเภทต่างๆ ที่ก่อให้เกิดรูปร่างหน้าตานั้น ไม่มีกรรมใดกรรมหนึ่งระหว่างทานและศีลเป็นผู้ขึ้นรูปทุกอย่างผสมกันเบ็ดเสร็จแล้วออกมาเป็นหน้าตาหนึ่งๆ เลยทีเดียว แต่รูปทรงอาจถูกกำหนดจากน้ำหนักร่างกายหรือศีลอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่นถ้าเคยเป็นผู้มีนิสัยหนักไปทางทำทานด้วยศรัทธามากกว่ารักษาศีลให้สะอาดหมดจด ชาตินี้จะดูรูปงามชวนชมเมื่อมองผาด แต่พอมองพิศแล้วเห็นความไม่ค่อยสมส่วนสักเท่าไร หรือกระทั่งจุดลับต่างๆ ไม่น่าพิศมัยนัก

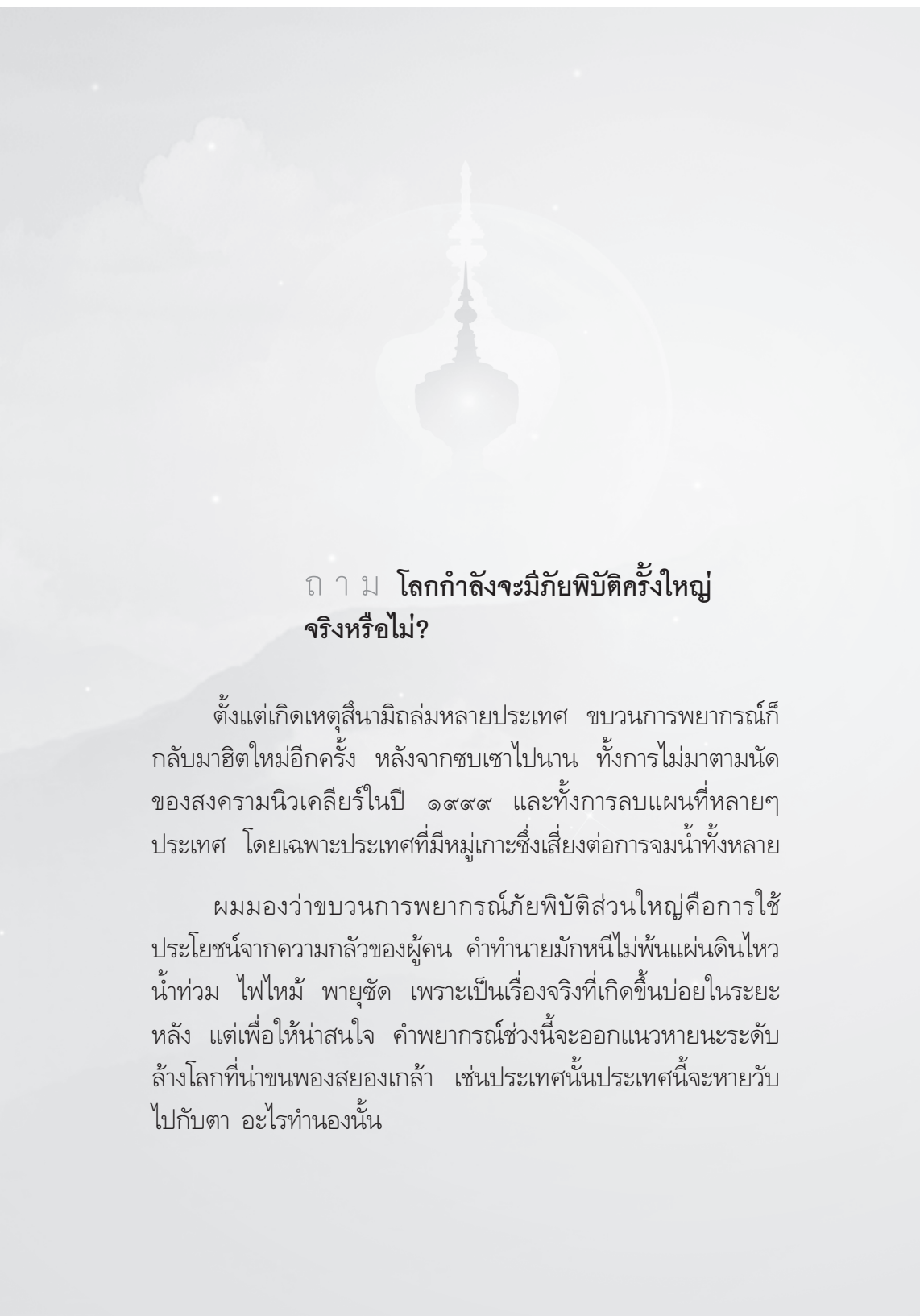
ส่วนบางคนเป็นผู้มีนิสัยหนักไปทางรักษาศีลพอประมาณมากกว่าทำทานด้วยศรัทธา หรือบางที่ไม่ค่อยได้ทำทานเอาเลย ชาตินี้จะดูสมส่วน เครื่องหน้าทุกชิ้น อวัยวะใหญ่ๆ น้อยๆ ทั้งหลายดูเข้ารูปรับกันไปหมด แต่กลับสวยหล่อแบบเรียบๆ ไม่หวือหวาสะดุดตานัก

และขอให้เข้าใจด้วยว่าสภาพจิตใจในชาติอันเป็นปัจจุบันก็มีบทบาทสำคัญยิ่ง บางคนรูปร่างหน้าตาดี แต่กลับขาดเสน่ห์ เพราะปล่อยตัวปล่อยใจให้วังเวงหาหวานอน หรือหุดหู่หอดอาลัยตายอยากจมอยู่กับความเศร้าช่นาตาปี อย่างนี้ก็ขาดความชวนชมได้เหมือนกัน เพราะแม้ตาคนเขาจะเห็นรูปโฉมดีๆ ภายนอก แต่ใจเขาก็จะรู้สึกแยะกับกระแสความหุดหู่หรือคลื่นความปั่นป่วนภายในจนอยากเหมินมากกว่าอยากพิศให้นาน

ภักขพิบัติ

ถาม โลกกำลังจะมีภัยพิบัติครั้งใหญ่ จริงหรือไม่?

ตั้งแต่เกิดเหตุสึนามิถล่มหลายประเทศ ขบวนการพยากรณ์ก็กลับมาฮิตใหม่อีกครั้ง หลังจากซบเซาไปนาน ทั้งการไม่มาตามนัดของสงครามนิวเคลียร์ในปี ๑๙๙๙ และทั้งการลบแผนที่หลายๆประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีหมู่เกาะซึ่งเสี่ยงต่อการจมน้ำทั้งหลาย

ผมมองว่าขบวนการพยากรณ์ภัยพิบัติส่วนใหญ่คือการใช้ประโยชน์จากความกลัวของผู้คน คำทำนายมักหนีไม่พ้นแผ่นดินไหว น้ำท่วม ไฟไหม้ พายุซัด เพราะเป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นบ่อยในระยะหลัง แต่เพื่อให้น่าสนใจ คำพยากรณ์ช่วงนี้จะออกแนวหายนาระดับล่างโลกที่น่าขนพองสยองเกล้า เช่นประเทศนั้นประเทศนี้จะหายวับไปกับตา อะไรทำนองนั้น

นอกจากภัยทางธรรมชาติ ยังมีคำพยากรณ์เกี่ยวกับการแพร่ระบาดของโรค ซึ่งอันนี้ก็เป็นจริงและควรมองว่าน่าหวัวิตกกกว่ากันเสียอีก เพราะมีข่าวไวรัสสายพันธุ์ใหม่ให้ได้ยินเป็นรายวัน ชนิดที่ต่อไปคนอาจไม่ประหลาดใจถ้ามีข่าวว่าอยู่ดีๆ มีคนกลุ่มหนึ่งบนฟุตบอลลงไปชักดิ้นชักงอพราดๆ เหมือนในหนังเขย่าขวัญ โดยทีมแพทย์ตรวจเบื้องต้นไม่ทราบว่าเป็นเชื้อโรคสายพันธุ์ใดเล่นงาน

เสียงลือเกี่ยวกับการเอาอาวุธนิวเคลียร์มาเป็นเครื่องมือข่มขู่กันระหว่างประเทศ ก็ทำให้เกิดการพยากรณ์อันน่าเชื่อถือได้อีก ว่าวันหนึ่งโลกคงไม่แคล้วต้องประสบกับโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่สุด คนตายเรือนล้านทันทีจากอาวุธนิวเคลียร์ และอีกหลายล้านต้องตายแบบผ่อนส่งจากพิษกัมมันตภาพรังสี

สรุปคือ **ปัจจัยที่จะทำให้เกิดภัยพิบัติครั้งใหญ่นั้นมีอยู่จริง!**

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่มีอยู่จริงก็ไม่จำเป็นต้องแผลงฤทธิ์เสมอไป ทำนองเดียวกับที่เราเดินผ่านหมาที่เขี้ยวเล็บทุกวัน มันมีสิทธิ์กัดเรา เนื้อขาดได้ตอนที่เปลือย แต่ส่วนใหญ่ก็ไม่กัด ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เราเดินผ่านไปสบายๆ โดยไม่คิดอะไร จนกว่าจะมีข่าวหมาเป็นพิษสุนัขบ้า หรือได้ยินใครในตลาดเล่าให้ฟังว่าหมาชนิดนี้หมาชอบกัดคนเดินเท้าประจำ คุณถึงค่อยเกิดอาการเหียวซ่ายแลขวาลอกแลกแตกต่างไปจากเดิม

ลองหลบมุมจากเสียงลือเสียงเล่าอ้าง แล้วมาดูกันในมุมมองของกรรมวิบากกันบ้างนะครับ ผมจะไม่พูดแบบหมอดู คือไม่ฟันธง

ลงไปว่าอะไรจะเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไหร่ ตอนดาวทำมุมอย่างไร แต่จะลองวาดภาพให้คุณเห็นอย่างชัดเจน ว่าตามหลักแล้ววิบากกรรมจะเล่นงานคนเรือนล้านพร้อมกันได้เพราะมีเหตุปัจจัยดังนี้

๑) มีสัตว์ต้องตาย ‘พร้อมกัน’ นับอสงไขย คืออย่าไปคิดเฉพาะมนุษย์ซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ที่กำลังเสวยบุญขั้นสูงสุด แต่ต้องคิดถึงสัตว์น้อยใหญ่อีกไม่รู้กี่แสนล้านตัวด้วย เพราะสมมุติว่าคนตายเพียงหนึ่งล้าน แปลว่าต้องกินอาณาบริเวณกว้างไกลไม่ใช่เล่นๆ อาจจะต้องจังหวัดเล็กๆ ลองคิดถึงลูสิครีบว่าหมาแมว นกหนู มดปลวก และอะไรอีกประเภทยื่นๆ จะมีอยู่ประมาณไหนในหนึ่งจังหวัด ใช้ตัวเลขมั่วๆ ว่า ‘นับไม่ถ้วน’ ไปพลางๆ ดูกว่า

๒) วิบากกรรมที่ทำให้ตายกะทันหันนั้น ควรจะเป็นประเภทตัดรอนภาวะดีๆ เปลี่ยนเอาภาวะร้ายๆ มาแทนที่แบบปุบปับฉับพลันไม่ให้ทันได้ตั้งเนื้อตั้งตัว พุดง่ายๆ ว่าต้องตกต่ำลงจากสภาพเคยอยู่ดีมีสุขในสภาพเนื้อตัวแห่งสะอาดนุ่มนวลแบบมนุษย์ไปเป็นอื่นที่ลำบากกว่ากัน ทั้งนี้ก็เพราะคนและสัตว์ส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมใจตายไว้ล่วงหน้า เมื่อไม่ได้เตรียมก็แปลว่าใช้ชีวิตตามสบาย ซึ่งตามสบายของคนส่วนใหญ่ก็ไม่มีอะไรมากหรอกครับ ถ้าไม่คิดเรื่องเซ็กซ์ก็คิดเรื่องล้างแค้น ถ้าไม่คิดเรื่องล้างแค้นก็คิดเรื่องความสำคัญของตัวตน ล้วนแต่เรื่องปรุงแต่งจิตให้เศร้าหมอง เมื่อตายขณะจิตเศร้าหมอง ย่อมเอียงลงต่ำ เว้นแต่จะสั่งสมบุญใหญ่ไว้ซ้อนได้ทัน อีกประการหนึ่ง ภัยพิบัติระดับทำคนตายเป็นล้านนั้น มักมาในรูปแบบของความน่าสะพรึงกลัวไม่มีอะไรเกิน ความกลัวเป็นโทสะชนิดแรงกล้า

ถ้าครอบงำจิตสุดท้ายไว้ทั้งดวงได้ ก็มักตรึงจิตให้ติดอยู่กับความกลัวนั้นๆ พุดต่างๆ เป็นปรตที่ต้องวนเวียนอยู่กับภพแห่งความน่ากลัวไปอีกนาน จนกว่าจะมีบุญโตมาเลื่อนชั้นให้ น้อยคนครับที่เปลี่ยนจากภาวะมนุษย์ด้วยอุบัติเหตุกะทันหันแล้วไปสูงขึ้น ต้องสั่งสมต้องข้อมจิตข้อมใจเป็นกุศลกันจนอยู่ตัวพอประมาณ

เอาแค่นี้ก็เอื้อให้เกิดมหานะสงสองข้อข้างต้น ก็คงพอจะพิจารณาได้ว่าการตายเกลี้ยงฉาดแบบเทระจาดทั้งทั้งหมดโลกในคราวเดี๋ยวนั้น เกิดขึ้นได้ยากเต็มทีครับ เพราะแปลว่าผู้มีบุญถึงขั้นได้เป็นมนุษย์กว่า ๖,๐๐๐ ล้านรายจะต้องตายร้ายพร้อมกันหมด อัตราความเป็นไปได้คงเป็นศูนย์ คือต่อให้มีดาวหางใหญ่เท่าดวงจันทร์จะวิ่งมาชนโลกแตกดับ ก็ต้องได้พระเอกขี่ม้าขาวมาช่วยเหมือนในหนังจนได้

อย่างไรก็ตาม แม้โอกาสตายเกลี้ยงพร้อมกันจะเป็นศูนย์ แต่โอกาสทยอยตายเป็นกระจุกๆนั้นชักเริ่มมีมาก ทั้งนี้เพราะมีผู้สมควรตายแบบปัจจุบันทันด่วนเพิ่มขึ้นนั่นเอง

ผู้สมควรตายแบบปัจจุบันทันด่วนนั้นคือใครบ้าง?

๑) ผู้ถึงวาระสุดท้าย อาจถึงเวลาตายด้วยกรรมเก่าจากอดีตชาติ หรือเพราะกรรมใหม่ในชีวิตปัจจุบัน บันดาลให้ต้องตกตาย ณ จุดของเวลานั้นๆ โดยไม่คำนึงถึงว่าจิตกำลังเป็นกุศลหรืออกุศลในขณะเผชิญความตาย โดยมากพวกนี้จะมีโอกาสตั้งสติระลึกถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสิ่งมนุษย์มักยึดเหนี่ยวกันก็คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ตามความเชื่อของตน แต่ถ้าวางมีชีวิตไม่ทำสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้อยู่
ในใจ ก็มักกังวลโน่นนี่สารพัด

๒) ผู้ถึงวาระสุดท้ายเช่นเดียวกับข้อแรก แต่กรรมในอดีตชาติ
หรือในชาติปัจจุบันบังคับไว้เลยว่าต้องตายด้วยจิตที่เป็นกุศลหรือ
อกุศล เช่นถ้าอดีตชาติเคยฆ่าผู้อื่นด้วยวิธีทำให้กลัวก่อนตาย หาก
ชาติปัจจุบันไม่สร้างกระแสกรรมใหม่ไว้แรงพอจะส่งให้จิตมีกำลัง
และสว่างไสวพอ ก็จะต้องตายด้วยเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความกลัว
อย่างท่วมท้น แม้พยายามระลึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในนาทีสุดท้าย
อย่างไรก็แก้ไม่ทัน

๓) ผู้มีบาปหนัก ถึงเวลาตายในจังหวะที่จิตกำลังดำมืด ขาด
กำลังส่งให้ไปดี เขามีบาปหนักสมควรจะต้องชดใช้ ขนาดที่ว่าถ้า
ยังมีชีวิตต่อ ก็จะขาดเหตุปัจจัยในโลกนี้มาลงโทษอย่างสาสม อันนี้
หาได้ยาก ที่เคยมีเป็นเยี่ยงอย่างแก่มนุษยชาติก็ได้แก่พระเวททัต
ซึ่งทำร้ายพระพุทธรองค์สารพัดวิธีแบบกะปลงพระชนม์ อยู่นๆ พื้น
แผ่นดินที่ยืนอยู่ก็แยกออกแล้วกลืนหายลงไปเฉยๆ (ไม่ได้สูญสว
เดียวจมมิต เพราะหลักฐานมีอยู่ว่าพระเวททัตสำนักมิดได้ตอนโดน
ตูดลงไปเหลือแค่ส่วนหัว ตำแหน่งที่พระเวททัตโดนในปัจจุบันก็ยัง
มีปักป้ายแสดงที่อินเดีย ใครอยากดูก็ลองไปสัมผัสเอาเองว่ามีควม
น่าขนลุกอยู่จริงไหม)

๔) ผู้มีบุญมาก ถึงเวลาตายในจังหวะที่จิตกำลังผ่องใส หรือ
มีกำลังของกุศลอุ่มชุมมากพอจะประกันภพใหม่ว่าต้องดีกว่าที่กำลัง

เป็นอยู่ เขามีบุญญาธิการที่ควรได้เป็นผู้เสวยสุขมาก ขนาดที่ว่าถ้ายังมีชีวิตต่อ ก็ขาดเหตุปัจจัยที่จะตรางวัลอย่างสมน้ำสมเนื้อกับบุญญาบารมีเสียแล้ว พวกนี้กุศลจะคุ้มตัว ต่อให้เกิดเรื่องน่ากลัวขนาดไหนก็ไม่ตระหนก จิตส่วนลึกมีความเชื่อมั่นกับกระแสกุศลอบอุ่นใจมากพอ ตัวอย่างที่เคยเกิดขึ้นคือหญิงชวานาคคนหนึ่ง ตื่นเข้าใส่บาตรพระอรหันต์ซึ่งเพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติ ซึ่งผลกรรมด้านดีจะแรงมาก ต้องเห็นผลใน ๗ วัน แต่ด้วยวิถีชีวิตของนางไม่มีปัจจัยในโลกสนองตอบได้ไหว เลยตายแบบปัจจุบันทันด่วนด้วยสัตว์ร้าย ไปเสวยสวรรค์ระหว่างทางทำบุญนั่นเอง (ปัจจุบันชาวหัวรีบุญที่รถเทกระจาดก็มีให้เห็นบ่อยจนบางคนตั้งข้อสังเกตนะครับอย่าตีความว่าทำบุญแล้วตายหมายถึงทำบุญแล้วได้อัปมงคลเป็นอันขาด)

ขอยกตัวอย่างเหตุการณ์ลึนามิที่ผ่านมา คนมักถามกันว่าผู้เคราะห์ร้ายเคยทำกรรมใดร่วมกันมาจึงร่วมตายเกือบพร้อมเพรียงอย่างนั้นถึงสามแสนคน

อันนี้ขอให้ทราบนะครับ การตายหมู่ไม่ใช่เครื่องหมายบอกเสมอไปว่านั่นเป็นวิบากกรรมที่พวกเขาทำมาร่วมกัน ขอให้สังเกตว่ากรณีลึนามินั้น แต่ละคนกระจายกันรับเคราะห์กรรมซึ่งมีแรงหนักเบาไม่เท่ากัน สถานการณ์ที่ส่งผลให้เจ็บตายไม่เหมือนกัน และที่สำคัญไม่รู้จักมักจี่ ไม่ได้จูงมือไปรวมตัวกันตามข้อตกลงแต่อย่างใด

นอกจากนั้นขอให้สังเกตอีกประการหนึ่ง คือหลายรายไม่ใช่คนในพื้นที่ แต่เมื่อถึงเวลาเปลี่ยนสภาพของพวกเขา ก็มีเหตุให้พวกเขาต้องไปอยู่ที่นั่นพอดี ตำแหน่งที่จะถูกน้ำซัดตายพอดี ส่วนคนที่ยังไม่ถึงขนาด แม้ห่างกันแค่ไม่กี่กิโล ก็กลับรอดและไม่บาดเจ็บเท่าแมวช้วน บางคนถูกน้ำซัดเข้าปะทะผนัง น่าจะตายแน่แล้ว ผนังส่วนนั้นกลับพังราบ เลยรอดจากการถูกอัดก๊อปปี้! นี่แหละการแสดงความมหัศจรรย์ในการ ‘คัดคนออก’ ของกฎแห่งกรรมวิบาก ใครยังคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญ ก็สมควรทบทวนดูใหม่จากเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น ว่าทำไมความบังเอิญจึงเล่นตลกได้ขนาดนี้?

การประสบเคราะห์กรรมร่วมกัน ชนิดที่สื่อถึงอดีตกรรมที่เคยทำมาด้วยกันนั้น จะเป็นประเภทกลุ่มคนที่รู้จักกัน ร่วมทางหรือลงเรือลำเดียวกัน ประสบกับรูปแบบเคราะห์กรรมเดียวร่วมกัน เช่น ในคัมภีร์มีเรื่องของเหล่าภิกษุไปติดในถ้ำด้วยกัน อดอยากปากแห้ง ร่วมกันอยู่หลายวัน ก็เพราะกรรมหมู่ในอดีตชาติที่เคยร่วมกันกักขังสัตว์ให้ได้รับความทรมาน เป็นต้น

โลกนี้แบ่งออกเป็นเขตพื้นที่ปลอดภัยกับเขตพื้นที่ลุ่มเสี่ยง และเป็นอย่างนี้มาทุกยุคทุกสมัย ไม่มีสมัยใดที่โลกปลอดภัยด้วยพื้นที่ปลอดภัยหรือลุ่มเสี่ยงอย่างเดียว ต้องมีกระจายเขตดีเขตร้ายไว้ให้บริการลำสัตว์ผู้มีบุญมีบาปอย่างทั่วหน้าอยู่เสมอ ฉะนั้นขอให้ลิ้มเรื่องภัยล้างโลกแบบกวาดที่เดียวหายเรียบไปได้ วันหนึ่งโลกอาจถึงกาลแตกดับจริง แต่ป่านนั้นต้องมีสัตว์บุญมากอย่างมนุษย์หลงเหลืออยู่อีกต่อไปแล้ว

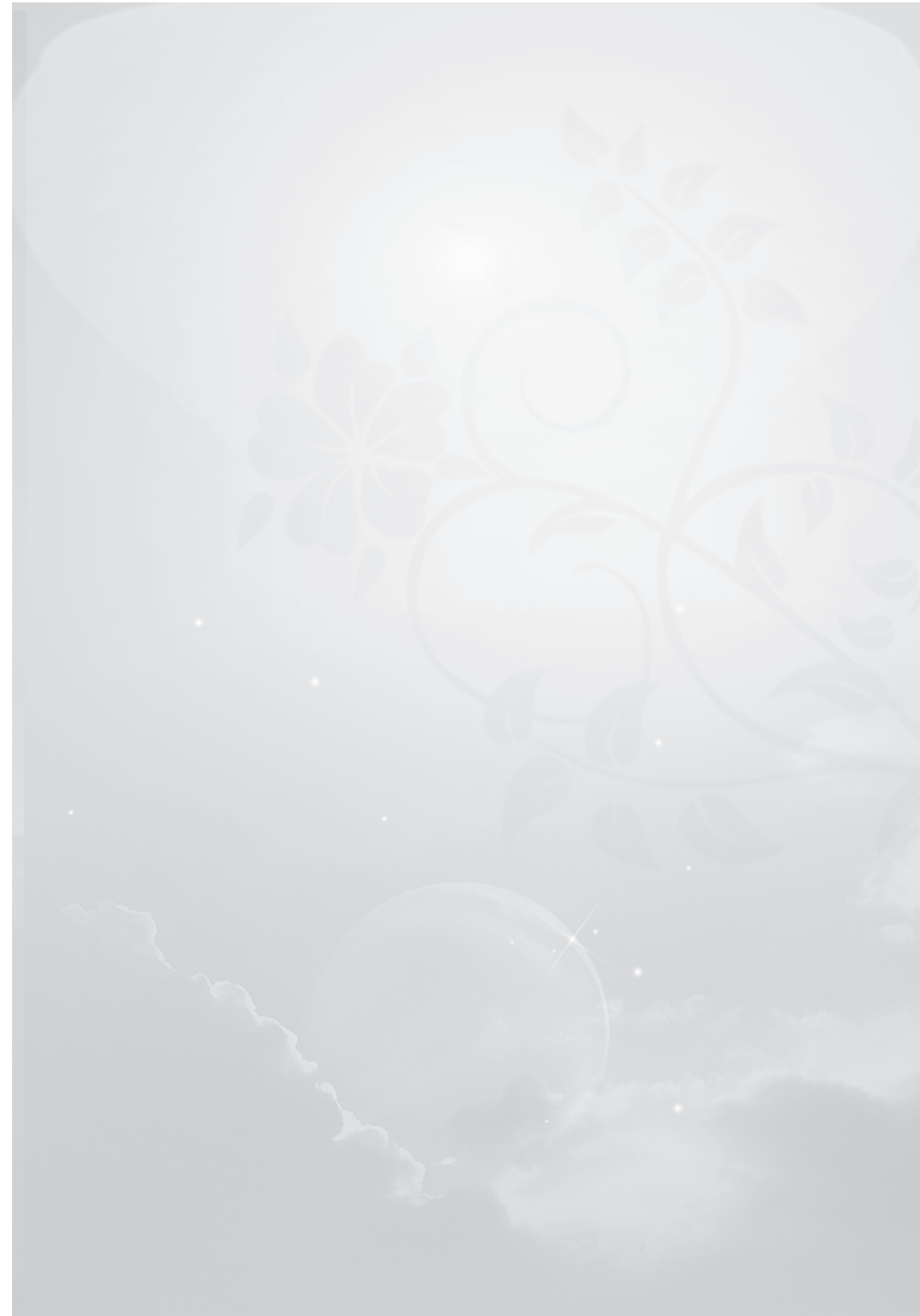

โลกยังไม่แตกวันนี้ แต่ก็อย่าประมาทเลยครับ เพราะเราอาจยืน เดิน นั่ง นอนอยู่ในเขตประหาร และเราก็ไม่อาจทราบเสียได้ว่าถึงเวลาของเราหรือยัง ขอให้คำนึงถึงการเตรียมเสบียงไว้เพื่อความไม่ประมาทแหละดีที่สุด เราจะได้ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องถามหาคำทำนาย ว่าที่กำลังหายใจได้ กำลังรู้สึกและนึกคิดได้เหมือนอย่างนี้ วาระสุดท้ายจะต้องตายเดี่ยวหรือตายหมู่ ตายดีหรือตายทรमान ตายในขณะที่จิตเป็นกุศลหรืออกุศล เพราะกรรมตาผู้สั่งสมบุญ ตุนเสบียงไว้มากๆ ย่อมอุ่นใจอยู่เสมอว่ากรรมชาวทั้งปวงจะตามไปช่วยอุดหนุนคำจูนมิให้หลงตายตกร่วงลงต่ำอย่างแน่นอน

ถาม เขาว่าเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๓ ขึ้น จะมีนิวเคลียร์ลง ผู้คนจะตายเป็นร้อยล้าน พันล้าน ถ้าใครทำดีมากๆ แล้วจะรอดได้ อยากถามคุณตั้งตฤณว่าคำทำนายนี้เป็นจริงหรือไม่?

سبقกว่าปีก่อนผมเคยอ่านคำทำนายที่ว่าในปี พ.ศ.๒๕๔๒ หรือ ค.ศ.๑๙๙๙ จะมีมหาสงครามนิวเคลียร์ ผู้คนล้มตายกันทั่วโลก แต่คนดีๆ จะมีสิทธิ์อยู่ต่อ บางแหล่งถึงกับระบุทีเดียวว่าจะมีกรวยสีรุ้งพุ่งจากฟากฟ้าลงมาปกป้องอภิบาลคนดีมีศีลสัตย์ให้อยู่รอดปลอดภัย ไม่เป็นอันตรายจากระเบิดล้างโลก

ครั้งนั้นผมก็ขมวดคิ้วสงสัยแล้วว่าเอ๊ย! คนเลวตายหมด แต่คนดีฝีมือไม่ตายง่ายๆ มิแปลว่าผลของการเป็นคนดีคืออยู่ยาวนานต่อจากพิษกัมมันตภาพรังสีหรือ? คิดดูซิครับ โลกหลังมหาสงครามนิวเคลียร์นั้นมันจะไปเหลืออะไรนอกจากฝุ่นพิษ อาหารการกิน น้ำไฟและความเป็นอยู่ต่างๆ คงย้ายแยแสเหลือรับประทาน

คำทำนายทำนองนี้เหมือนจะเอาใจคนทั่วไปที่ไม่อยากตาย หรือเป็นกุศโลบายให้คนเร่งชวนชวายเป็นความดีกัน ส่วนดีก็ดีแหละครับ แต่ส่วนไม่ดี ที่เป็นผลกระทบข้างเคียง คือความเข้าใจผิด สำคัญผิด และเชื่อมโยงเรื่องกรรมวิบากกันผิดๆ เป็นเหตุให้เสื่อมศรัทธาได้ง่ายๆถ้าผลออกมาไม่ตรงกับคำทำนาย ยกตัวอย่างเช่นยังไม่ทันเกิดสงครามนิวเคลียร์ คนดีมีศีลสัตย์ถูกไฟดูดตายโดยไม่มีปาฏิหาริย์ที่ไหนช่วย คนรู้ข่าวก็จะมองกันว่าไหนบอกคนดีฝีมือไม่ทำอะไรงอกอ่องอิง ไหม้เกรียมเป็นที่น่าสลดสังเวชขนาดนี้?

ถ้ามองแบบคนกลัวตาย ยังยึดติดกับสุขชั่วปะตัวในโลก คุณก็ต้องอยากฟังคำทำนายประเภทตัวเองดีพอ มีบุญพอจะอยู่ต่อ แต่หากคุณมีศรัทธาในบุญอย่างแท้จริง และตระหนักว่าบุญจะเป็นที่พึ่งให้คุณสบายกว่านี้ ก็คงคิดไปอีกอย่างหนึ่งครับ คือถึงตายโหงก็ตายโหงอย่างคนมีบุญ ร่องจ้ำกัใหญ่ๆ สักนาทีหนึ่งแล้วได้ไปหัวเราะรำหรรษาบนสวรรค์อีกครึ่งกับครึ่งกัลป์ อย่างนี้จะต้องไปกลัวอะไร?

ทำดีมากๆ ในชาตินี้ ไม่เกี่ยวกับตายเร็วหรือตายช้าหรือครับ ไม่เกี่ยวกับตายสงบหรือตายน่าสังเวชด้วย แต่จะเกี่ยวกับตายแล้ว

ไปไหนมากกว่า อย่างไรก็ตามทุกคนก็ต้องทยอยจากกันไปหมดอยู่แล้ว ถ้าคุณกำลังอ่านบรรทัดนี้อยู่ ก็แปลว่าเหลือเวลาให้ทำใจเชื่อเรื่องบุญกรรมกันอย่างถูกต้องพอสมควร ก่อนตายไม่ควรหวาดผวา แต่ควรเตรียมเนื้อเตรียมตัว เตรียมใจใช้ชีวิตที่เหลือเพื่อความไปสู่สุคติ หรือเพื่อความสิ้นสุดทุกข์ร้อนถาวรต่อไป

อีกประการหนึ่ง เรื่องตื่นข่าวหายณะระดับประเทศหรือระดับโลกนั้น ไม่ถือว่าเป็นเรื่องม่งายเสียทีเดียว เพราะช่วงที่ผ่านมาเกิดเรื่องเลวร้ายมากมายเสียจนคนหายประมาทกันเยอะ แต่อย่างไรก็ตาม ขอให้พิจารณาตามจริงด้วยว่าคำทำนายเกี่ยวกับหายณะระดับข้างนั้น ผิดมากกว่าถูก ถ้าเหมารวมได้ทั้งหมดคุณอาจตาค้างด้วยความประหลาดใจ คือร้อยคำทำนายจะมีสักหนึ่งหรือน้อยกว่านั้นที่เกิดเรื่องเกิดราวขึ้นจริงๆ ชนิดตรงเผงทั้งเวลา สถานที่ และบุคคลผู้ก่อการ

เมื่อข้อเท็จจริงตามสถิติคือ ‘เป็นไปได้ต่ำที่จะหายถูก’ พวกเราก็ควรกำหนดใจเชื่อไว้หน่อยๆ ด้วยเหมือนกัน เหตุการณ์ระดับโลกที่เกี่ยวข้องกับวิบากกรรมของคนเรื่อนล้านนั้น ไม่ใช่รู้กันง่ายๆ หรอกครับ บางคนฟังคำทำนายแล้วก็วิ่งเต้นเข้าพิธีไสยศาสตร์บ้าง ตระหนกตกตื่นจนท้อแท้ไม่ยอมทำอะไรเลยบ้าง หรือกระทั่งสิ้นหวังขนาดอยากฆ่าตัวตายไปล่วงหน้าบ้าง (เพราะคิดๆ อยู่ก่อนหน้าแล้ว จากเรื่องรันทดในชีวิตตน) เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ใช้ชีวิตที่เหลือไม่คุ้มค่า เป็นไปเพื่อถูกอุปาทานครอบงำให้จิตเป็นอกุศลเปล่าโดยแท้

ผมว่าเรามาเตรียมตัวกันแบบชาวพุทธจริงๆ กันดีกว่าครับ ชาวพุทธเป็นอย่างไร? เป็นคนที่พยายาม ‘รู้ตามจริง’ ด้วยเหตุผล ไม่ใช่ ‘เชื่อตามกัน’ โดยปราศจากการพิจารณา

และด้วยท่าทีของชาวพุทธ ผมอยากตั้งข้อสังเกตดังนี้

๑) ยอมรับตามจริงว่าปัจจุบันโลกตกอยู่ในเงื้อมเงาของอันตรายหลายประเภท อย่าดึงดันปฏิเสธแบบหัวดื้อตาใสว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ พวกเชื่อเรื่องภัยพิบัติคือกลุ่มคนที่ยังมลายเท่านั้น

๒) เมื่อเกิดคำทำนายใดๆ ทั้งจากฝั่งหมอดูและจากฝั่งนักวิทยาศาสตร์ ขอให้ตั้งสติฟังอย่างรอบคอบว่าจะเกิดอะไรขึ้น เช่น เร็วๆ นี้มีข่าวว่าอุกกาบาตจะตกในอ่าวไทย ลือกันแพร่สะพัดต่างๆ นานา ถือเอาจังหวะที่ผู้คนกำลังขวัญเสียจากสึนามิ โดยไม่คำนึงถึงหลักความจริงทางวิทยาศาสตร์ประกอบ หากพิจารณาคำทำนายใดๆ แล้ว จะเห็นได้ตั้งแต่เมื่ออ่านหรือรับฟังในครั้งแรกนั้นเองว่าเป็นของเก๊ เป็นเรื่องของคนชอบเล่นสนุกกับความกลัวของมวลชน

๓) เมื่อใจกลัวก็อย่าทำปากแข็งว่ากล้า ขอให้ถือเป็นโอกาสศึกษาพุทธพจน์ ว่าท่าทีเกี่ยวกับการเตรียมตัวตายเป็นเช่นใด ตายด้วยจิตแบบไหนถึงจะคุ้ม ซึ่งขอสรุปรวบรัดโดยง่าย คือพระพุทธรู้ท่านให้ระลึกรู้ถึงความตายเสมอๆ และความตายแบบมนุษย์สามัญก็ปราศจากร่องรอยนิमितบอกเหตุเหมือนเทวดา เพราะฉะนั้นอย่าได้ประมาท ชะล้างสิ่งโสโครกได้ได้ก็ชะล้างเสีย เตรียมเสบียงไว้เดินทางต่ออย่างไรได้ก็เตรียมเสีย **ซึ่งเสบียงที่ดีที่สุดก็คงหนีไม่พ้น**

**การมีปัญญาเห็นชอบ เรื่องทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว และสิ่งทั้งหลาย
ไม่ควรยึดมั่นว่าเป็นสมบัติถาวรของเราหรือของใคร** เมื่อใจไม่เปื้อน
มลทินบาป สะอาดเอี่ยมด้วยบุญกุศล และเลิกห่วงหวงดิน น้ำ ไฟ
ลมทั้งหลายในโลกหล้าที่ต้องมีอันแปรปรวนไปเป็นธรรมดา เห็น
อิสระทางใจอันเกิดจากความปล่อยวางเป็นสิ่งมีค่าสูงสุด นั่นแหละ
ครับ ท่าทีการเตรียมตัวตายแบบพุทธของแท้

หากจำที่กล่าวมาข้างต้นไม่ได้ ก็ขอให้ระลึกสั้นๆ ว่า **อย่ากลัว
ตายร้าย แต่ขอให้กลัวจะอยู่อย่างไม่ได้เตรียมตัวไปดี** ก็แล้วกัน
ถ้าเปลี่ยนค่านิยมใหม่เสียได้ ไม่เอาแต่กลัวตายโหง ไม่เงาะจงอยาก
แก่ตายอย่างสงบ คุณจะไม่ตื่นเต็นกับคำทำนายทายณะโลกเก๊ๆ
อีกต่อไปครับ

**เฮ้อ - ชาวว่าน้ำจะท่วมโลกแน่ ไม่มีใครรู้ว่าอีกเมื่อไร อาจจะ
๕ ปีหรือ ๑๐ ปีก็ได้ทั้งนั้น**

ชาวโลกแตกมีมานานครับ ผู้คนฟังแล้วก็ตื่นกลัวบ้าง หัวเราะ
เยาะบ้าง สุดแท้แต่ว่าใครเป็นคนประกาศข่าวโลกแตก

ช่วงนี้เสียงหัวเราะเยาะอาจจะแผ่วลงหน่อย แล้วความตื่นกลัว
ก็เกิดขึ้นอย่างยาวนานกระทั่งด้านชาและกลายเป็นความชินไปเสียแล้ว
เพราะดินฟ้าวิปริตปรวนแปรเหลือเกิน ในวันเดียวกันธรรมชาติอาจมี
'อารมณแปรปรวน' ได้สารพัด เดี่ยวฝนตก เดี่ยวแดดออก เดี่ยว
ร้อนแสบผิว เดี่ยวหนาวถึงไขกระดูก นี่เป็นเรื่องใกล้ตัว ไม่ต้องไปดู
ภูเขาน้ำแข็งถล่มที่ไหนก็รู้สึกได้ว่าโลกทำตัวเกริ่นขึ้นทุกวัน

แถมข่าวโลกแตกรอบนี้ ก็ไม่ใช่เด็กเลี้ยงแกะในหมู่บ้านเล็กๆ เสียด้วย แต่เป็นถึงนักวิทยาศาสตร์ผู้มีหน้าที่สอดส่องดูแลความเป็นไปของประเทศและของโลกโดยตรง!

เออละ! สมมุติว่าคราวนี้โลกจะแตกจริงๆ เสียที ด้วยการมีน้ำท่วมไปทุกหนทุกแห่ง แล้วเป็นยังไง เราจะทำอะไรได้?

มาตั้งต้นกันแบบที่ทำให้ไม่ตื่นกลัวและไม่ประมาทดีกว่า วิธีก็ง่ายๆ คือถ้ายังไม่มีโจทย์ให้ชีวิตในอนาคต ก็ตั้งโจทย์สมมุติให้กับวันนี้แล้วกัน

ถามตัวเองหรือยังว่าถ้าต้องพลัดพรากกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ไม่มีเครื่องมือสื่อสารที่ดีที่สุดในโลกอย่างมือถือและอินเทอร์เน็ตดังเช่นปัจจุบัน คุณจะเลือกไปอยู่กับใคร? แน่หนอนว่า คุณคงเลือกอยู่กับคนที่รักไม่ได้ครบทุกคน เพราะในวันน้ำท่วมฉับพลัน คนที่คุณรักอาจอยู่ไกลสุดขอบฟ้า คุณจะรู้สึกรู้ว่าเขาอยู่ไกลคุณจริงๆ ก็ตอนไม่มีมือถือและอินเทอร์เน็ตนี้แหละ

สรุปคือในที่สุดอันเป็นสุดท้ายแล้ว คุณเลือกอยู่กับใครไม่ได้ ตามปรารถนาหรอก ซึ่งนั่นก็ไม่แตกต่างจากที่กำลังเป็นอยู่สักเท่าไรเลย แม้คุณสนใจได้อยู่กับบุคคลอันเป็นที่รักในวันนี้ คุณก็ไม่รู้เลยว่าวันไหนจะมีเงื่อนไขหรือปัจจัยใดมาพรากเขาไป **และวันใดบุคคลอันเป็นที่รักถูกพรากไปโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง วันนั้นเองที่ต้องตระหนกด้วยความตระหนักว่าคุณไม่เคยมีสิทธิ์อยู่กับใครจริง**

คุณต้องอยู่กับตัวเองตลอดไป トラบเท่าที่ยังต้องเวียนว่ายตายเกิด ฉะนั้นถ้าเตรียมสร้างตัวเองให้น่ารัก น่าอบอุ่น และน่าอยู่ด้วย คุณก็มีความสุขอยู่กับตัวเองในทุกวาระสุดท้าย ไม่ว่าจะต้องตายโหงในชาตินี้หรือตายดีในชาติไหน

อีกสักคำถามหนึ่ง คุณถามตัวเองหรือยังว่าถ้าจะต้องเป็นหนึ่งในผู้จมน้ำตาย หรือกระหายน้ำจนขาดใจเพราะหิวน้ำที่สูงเกินไป คุณจะเอาอะไรเป็นทุนรอนสำหรับเกิดใหม่ ให้ดีกว่าต้องมาอยู่ในโลกที่จมน้ำได้? แน่หนอนว่าตอนยังดี ๆ ทุกคนจะบอกว่าช่างเถอะ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ทำวันนี้ให้ดีที่สุด... แต่ขอโทษที คนพูดอย่างนี้ส่วนใหญ่จำๆ เขามานะครับ **ดีที่สุดที่จะทำวันนี้ของคนพูด ก็มักไม่ต่างจากเมื่อวานและวันก่อนๆ นั่นคือขอให้ผ่านไปอีกวัน กินให้อร่อยที่สุด นอนให้นานที่สุด และขับถ่ายอุจจาระปัสสาวะให้โล่งที่สุด!**

พอถึงคราวหายใจขึ้นมาจริงๆ มีสักกี่คนทำได้ เราต้องการ **ความมั่นคงทางใจในวาระสุดท้ายเป็นสิ่งสำคัญ ความมั่นคงทางใจเท่านั้นที่จะทำให้เราพร้อมตายโดยไม่ต้องทำใจใดๆ ทุกอย่างจะสบายในตัวเอง**

ความมั่นคงทางใจเกิดขึ้นจาก ๒ สิ่ง

๑) **กรรมดีที่สั่งสมมา** ไม่ใช่กรรมดีที่รีบตาลีตาเหลือกนึกถึงพระอรหันต์ก่อนตายนะครับ ผมหมายถึงความดีที่บำเพ็ญมาทั้งชีวิต ความดีจะปรากฏเป็นความขาว ความสว่าง และความรู้สึกลึกลับดงามทางใจ ก่อให้เกิดความสุข ความตั้งมั่น โดยไม่ต้องวิงวอนขอการคุ้มครองจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ

๒) **ความเข้าใจ** คนเราจะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังความตายนั่น เพราะความไม่รู้ว่าจะอนาคตเป็นอย่างไรแน่ ต่อเมื่อทำความเข้าใจว่าอนาคตก็คือผลของปัจจุบัน คุณก็จะเห็นอนาคตจากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในปัจจุบันนั่นเอง

หากใจคุณสว่าง อนาคตก็ย่อมสว่าง หากใจคุณมืด อนาคตก็ย่อมมืด!

ความสว่างคือธรรมะ ความมืดคืออธรรม ยิ่งใจคุณผูกอยู่กับธรรมะมากขึ้นเท่าไร ใจคุณก็ยิ่งสว่างขึ้นเท่านั้น ตรงข้าม หากใจคุณเอาแต่ผูกอยู่กับอธรรม พอทำความรู้สึกเข้ามาในใจ ก็ให้เห็นแต่ความมืดคลุ้มไม่มีดี

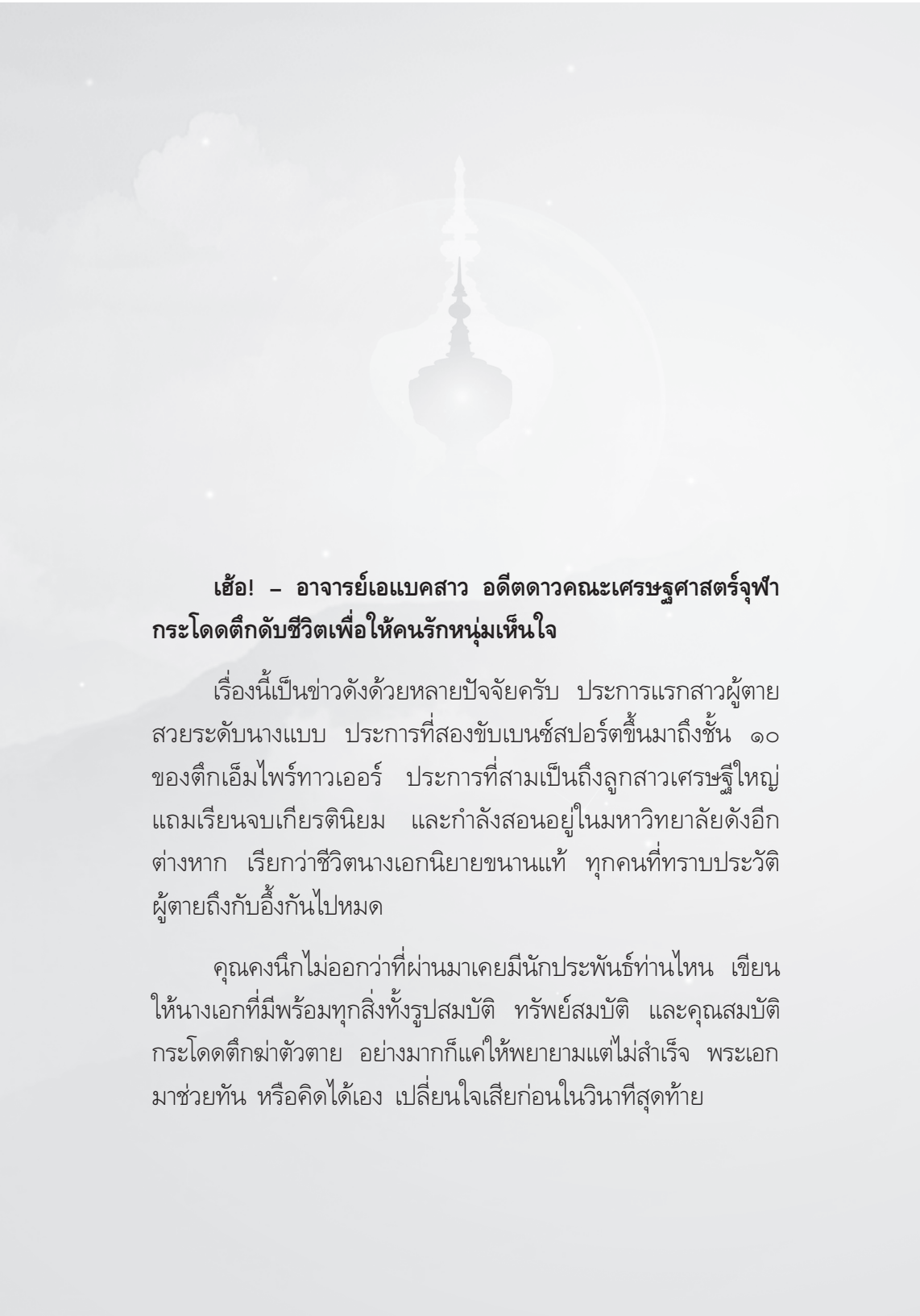
ธรรมะที่ดีที่สุดคือการมีสติระลึกถึงความจริงเฉพาะหน้า เห็นให้ได้ว่าประโยชน์สูงสุดยามตาย ก็คือความเข้าใจว่าร่างที่จะตายไม่ใช่เรา เป็นเลือดเนื้ออันเกิดจากข่าวปลาที่เอามาจากโลก และต้องคืนให้กับโลก นอกจากนั้นก็ทำความเข้าใจเตรียมไว้ว่า แม้ดวงจิตที่จะดับก็ไม่ใช่เรา เป็นแค่ธรรมชาติที่เกิดด้วยเหตุ และดับไปเรื่อยๆ อยู่แล้ว เอาแค่ตื่นนอนตอนเช้าก็ถือว่าจิตเกิดใหม่แล้ว และแค่หลับไปก็ถือว่าจิตดับไปแล้ว จะต่างอะไรจากจิตดับยามตาย และเกิดอีกในยามปฏิสนธิใหม่เล่า?

สรุปคือถ้าเข้าใจถูกและดีพอ คุณก็จะยิ้มรอโลกแตกได้ไม่ต่างจากที่เคยรอวันพรุ่งนี้ที่แสนธรรมดาจริงๆ ครับ

แก้ทุกข์ทางใจ

**เฮ้อ! – อาจารย์เอแบคสาว อดีตดาวคณะเศรษฐศาสตร์จุฬา
กระโดดตึกดับชีวิตเพื่อให้นักรักหนุ่มเห็นใจ**

เรื่องนี้เป็นข่าวดังด้วยหลายปัจจัยครับ ประการแรกสาวผู้ตายสวยระดับนางแบบ ประการที่สองขับเบนซ์สปอร์ตขึ้นมาถึงชั้น ๑๐ ของตึกเอ็มไพร์ทาวเออร์ ประการที่สามเป็นถึงลูกสาวเศรษฐีใหญ่ แถมเรียนจบเกียรตินิยม และกำลังสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยดังอีกต่างหาก เรียกว่าชีวิตนางเอกนิยายชานานแท้ ทุกคนที่ทราบประวัติผู้ตายถึงกับอึ้งกันไปหมด

คุณคงนึกไม่ออกว่าที่ผ่านมามีนักประพันธ์ท่านไหน เขียนให้นางเอกที่มีพร้อมทุกสิ่งทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติ กระโดดตึกฆ่าตัวตาย อย่างมากก็แค่ให้พยายามแต่ไม่สำเร็จ พระเอกมาช่วยทัน หรือคิดได้เอง เปลี่ยนใจเสียก่อนในวินาทีสุดท้าย

ทว่าชีวิตจริงเป็นสิ่งเปราะบางนัก และนางเอกในโลกความจริง ก็ทำสำเร็จโดยไม่มีใครหน้าไหนมาช่วยทัน แม้กระทั่งตัวของเธอเอง!

แน่นอนว่าการตายพร้อมไดอารี่สีแดงข้างกายนั้น หมายถึงการ วจใจสื่อสารถึงคนรัก และบีบบังคับเขาด้วยการเป็นข่าวดัง ไม่แคร์ด้วย ว่าคนทั้งโลกจะเห็นสภาพศพเธอน่าอเนจอนาถเพียงใด

ข้อความในไดอารี่ ทำให้จับใจความได้ว่าสาเหตุของการปลิดชีพ ตนเอง ก็คือเพื่อให้คนรักหนุ่มเห็นว่าเป็นไม่ใช้การสร้างภาพ เพราะคง ไม่มีใครลงทุนสร้างภาพด้วยการทิ้งชีวิตทั้งชีวิตอย่างนี้ ส่วนสภาพ ร่างกายก็ชวนให้คนพบเห็นสลดสมใจเธอ เพราะจากที่เคยงามสมส่วน ดั่งดอกลอยตาไปทั้งร่าง กลายเป็นแขนขาหักผิดรูป แถมไม่สิ้นลม ทันที แต่ไปทนพิษบาดแผลไม่ไหวหลังจากเจ้าหน้าที่พยายามพาส่ง โรงพยาบาลแต่ไม่ทันการณ์

คนส่วนใหญ่งุนงง ไม่เข้าใจว่าเหตุผลกลใดในโลกมีน้ำหนัก พอจะทำให้เธอยอมทิ้งชีวิตที่น่าอิจฉาเห็นปานนี้ ซ้ำร้ายชาวเว็บที่ ต่วนตัดสินคนอื่นก็ตำเธอไล่หลังต่างๆ นานา ซึ่งก็ได้รับการตอบโต้ จากผู้ใกล้ชิดของเธอทุกคน ไม่ว่าจะเพื่อนพ้องน้องพี่หรือลูกศิษย์ ลูกหา ต่างพากันเชื่อว่าเธอเป็นที่รัก มีคุณงามความดี ไม่ใช่บุคคลที่ สมควรได้รับการตำหนิให้เสียหายจากคนเพ็งจู้จักเธอสิ้นๆ ผ่านสื่อ ข่าวแต่อย่างใดเลย

ชีวิตคนทั่วไปเต็มไปด้วยความขาด แต่ชีวิตของเธอคนนี้อาจ จะมากด้วยความเกิน จึงไม่เป็นที่เข้าใจโดยง่าย ว่าทำไมถึงไม่รู้จัก เสียตายชีวิต...

ความจริงก็คือ **เพราะมีทุกอย่างนั้นแหละ จึงพร้อมจะเป็น
ทุกซีได้สาหัสกว่าคนอื่น!**

คนกว่าก่อนโลกทุกซีเพราะกระหายสุขที่ยังไม่เคยได้ลิ้มรส
แค่ข้าวอร่อยสักมื้อ แค่อเสื้อผ้าดีๆ สักชุด หรือแค่ความรักความ
อบอุ่นจากใครสักคน ตั้งแต่เกิดจนตายอาจไม่มีสิทธิ์รู้จัก จึงแสวงหา
และรอคอยเรื่อยไป ทว่าเธอคนนี้รู้จักข้าวอร่อยและเสื้อผ้าดีๆ มา
ตั้งแต่เกิด แถมมีทุกอย่างที่คนๆ หนึ่งพึงอยากได้ ไม่ว่าจะเป็รฐปร่าง
หน้าตา ความสามารถ ตลอดจนกระทั่งบุคคลที่ทำให้รู้สึกแสนรัก

และจากคำให้การของเธอในไดอารี่ ความรักฉันหญิงชายก็เป็น
ยอดสุดของความสุขสำหรับเธอ เป็นบทสรุปว่าชีวิตเธอพร้อม
ทุกสิ่งไปทำไม แต่เมื่อความรักของเธอหายไป ชีวิตก็ได้ข้อสรุปใหม่
เป็นทุกซีที่ไม่อาจทนเช่นกัน!

คนเราถ้ายังไม่เคยได้ก็ยังไม่อยากอยู่ต่อจนกว่าจะได้ แต่เมื่อได้
แล้วเสียไปอย่างไม่อาจได้คืน ก็เหมือนไม่รู้จะอยู่ต่อไปทำไม นี่จึง
เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจเธอผู้ด่วนจากไปด้วยอารมณ์ชั่ววูบ แต่ขณะเดียว
กันเธอก็สอนให้โลกรู้ เป็นครูสำหรับสาวอีกหลายๆ คนที่ยังหลงฝันว่า
ยอดสุดของชีวิตคือการมีครบสูตร ทั้งสวย รวย เก่ง และแฟนหล่อ

มันไม่ใช่เลย วิชาทางด้านนี้อาจหยิบยื่นทุกสิ่งให้กับคนๆ หนึ่ง
แต่นั่นก็เป็นการหลอกลวงอีกครั้ง ไม่ต่างจากที่กำลังหลอกคนอื่น
ทั้งโลกอยู่เดี๋ยวนี้ ทุกคนต้องได้อะไรถูกใจมาสักอย่าง เพื่อให้หลง
นึกว่ามี เพื่อให้สำคัญผิดว่าสิ่งนั้นเป็นที่รัก เพื่อให้เกิดอุปาทานถ้อมัน

**ว่าตนเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของ ทั้งที่ต้องเสียสิ่งนั้นไปให้กับกฎแห่งความ
แตกพัง จะช้าหรือเร็วเท่านั้น**

หากใครมีชีวิตเพื่อเรียนรู้ว่าชีวิตเป็นสิ่งลวงใจให้ยึด ไม่ใช่ของ
จริงให้ควรถือมัน ก็จะไม่เลือก ‘ฆ่าตัวตาย’ แต่จะหันมา ‘ฆ่าอุปาทาน’
แทน เพื่อพบสุขอีกแบบที่คาดไม่ถึง และทำได้จริงก่อนสิ้นชีวิตครับ

ถาม ความหม่นหมองเกิดจากอะไรได้บ้าง?
ทุกวันนี้ถือว่าอยู่ในกรอบของความเป็นคนดี
คบเพื่อนดี ไม่คิดทำร้ายใคร ไม่เที่ยวเสียหาย
ทำทานบ้างตามโอกาส แต่กลับคิดมาก
เครียดเก่ง ชีวิตตกกังวลง่าย ๆ คล้ายไม่ต้อง
มีต้นสายปลายเหตุ อย่างนี้จะถือว่าจิตกำลัง
สะสมความหม่นหมองที่ละเล็กที่ละน้อย
จนถึงขั้นร้ายแรงในที่สุดหรือไม่?

คำตอบง่าย ๆ เลยครับ สำหรับบางคน ความหม่นหมองเกิด
จากความเคยชินที่จะหม่นหมอง หรือยอมตนให้กับความหม่นหมอง
จนเคยตัว เรื่องไม่น่าคิดก็เก็บมาคิด เรื่องไม่น่าวิตกก็เก็บมาวิตก

หากเข้าข่ายดังว่านี้ ก็ขอให้คุณทราบเถิดว่าโรคช่างวิตกมี
ต้นสายปลายเหตุ การยินยอมตกเป็นเบี้ยล่างของความวิตกโดย

ไม่หาทางทำอะไรให้ดีขึ้นนั่นเองคือต้นเหตุ เหมือนเราตกลงไปในหนองน้ำที่เน่าเหม็นและขึ้นแฉะน่ารังเกียจ แล้วตั้งคำถามกับตนเองว่าเหตุใดเนื้อตัวเราจึงไม่แห้งเสียที่ เหตุใดกลิ่นเหม็นเน่าจึงยังติดผิวกายเราอย่างน่าอึดอัดระอา นี่ก็เป็นเพราะเราไม่หาทางยกตัวขึ้นจากหนองน้ำนั่นเอง

หนองน้ำที่ว่านี้มีพิษด้วยนะครับ เหมือนทำให้เรามองเราส่องเราได้ หดหู่ท้อแท้ และเชื่ออยู่ลึกๆ ว่าจะไม่มีวันขึ้นจากหนองน้ำได้ นับว่าแปลกแต่จริง ยิ่งนานวันก็จะยิ่งซ่านไปตามเนื้อตัว สะสมไว้ที่จุดต่างๆ คล้ายไขมันมีพิษ ทำให้ผิดปกติไปต่างๆ นานา บางวันหงุดหงิดง่าย แต่บางวันก็คล้ายเกิดอาการทอดอาลัยตายอยากเป็นต้น

ส่วนที่ว่าอาจพัฒนาถึงขั้นร้ายแรงหรือไม่ก็ขอให้ตรองดู **ถ้าคุณมีชีวิตที่ปราศจากความสุข อะไรมันจะเลวร้ายไปได้มากกว่านั้นอีก?** ชีวิตที่ขาดความสุขนั้น แม้เคยเป็นดอกไม้ก็ต้องเปรียบกับดอกไม้ที่ขาดน้ำ ดอกไม้จะดูเป็นดอกไม้หรือไม่อยู่หรือหากเหี่ยวเฉา? **การปราศจากสุขทั้งที่ไม่มีเหตุให้ทุกข์อย่างชัดเจนนั้น แสดงถึงวิธีคิดที่ผิดพลาด เรียกว่าเหตุแห่งทุกข์ก็คือวิธีคิดนั่นเอง**

ในระหว่างใช้ชีวิตอันเป็นปกติ หากยังตัดสินใจเลือกที่จะเป็นสุขไม่ได้ แล้วขณะใกล้ขาดใจตายจะมีความแน่นอนอันใดเป็นหลักประกันที่น่าไว้วางใจเล่า? **ไม่มีสิ่งใดเป็นศัตรูผู้ให้โทษกับเราได้เท่าการตั้งจิตไว้ผิดพลาดอีกแล้ว**

ถาม จะทราบได้อย่างไรว่าจิตเราหม่นหมอง อยู่ในระดับตกต่ำร้ายแรงยากจะเยียวยาหรือไม่? จะใช้เกณฑ์ใดเป็นหลักวัดว่าแต่ละวันดีขึ้น หรือแย่ลง? และดีขึ้นแค่ไหนจึงแน่ใจได้ว่า จะไปถึงกำเนิดในสุคติภูมิ?

เมื่อหยุดหงิดในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ถามตัวเองว่ารู้ตัวได้เร็วแค่ไหน

๑) ไม่ทันแสดงอาการก็ปรียาออกมา พอเริ่มมีความรำคาญกรุ่นขึ้นจะทราบชัด แล้วความหยุดหงิดก็จางลง เปลี่ยนเป็นปลอดโปร่งได้ง่ายๆ หรืออย่างน้อยก็หันไปสนใจสิ่งทีควรทำเฉพาะหน้าโดยปราศจากความเก็บบก

๒) แสดงอาการปรียาหยุดหงิดให้เป็นที่ปรากฏ แต่ก็จะรับลงได้ในเวลาต่อมา โดยปราศจากความรู้สึกทึบแน่นหรือเก็บบก

๓) แสดงอาการปรียาหยุดหงิดให้เป็นที่ปรากฏ และไม่แน่ว่าจะรับลงได้ ไม่แน่ว่าจะปลอดโปร่งหรือเก็บบกในเวลาต่อมา

๔) แสดงอาการปรียาหยุดหงิดให้เป็นที่ปรากฏ รับลงไม่ได้เลย และรู้สึกเก็บบกอยู่ตลอด

ทั้งหมดที่กล่าวนี้ **คือขีดความสามารถในการปล่อยวางสิ่งที่ไม่ใช่สาระนั่นเอง** หากจิตเราถูกอบรมจนกระทั่งอยู่ในสภาพไม่ยึดมั่นถือมั่นสิ่งไร้สาระได้เมื่อไหร่ เมื่อนั้นใจของเราจะเข้าข่ายข้อแรก แต่ถ้ามอบรมจิตเสียบ้างเลย ก็มักตกไปอยู่ในข่ายข้อสุดท้าย **แต่ละข้อ**

ถือเป็นขีดระดับความน่าจะเป็นว่าจิตมีทางไปอันดีหรือร้ายในตัวเอง ผู้มีความปลอดภัยไม่ยึดมั่นถือมั่นได้เสมอๆ จะอุ้มน้ำใจกับตนเองว่า เราเป็นผู้ไม่มีความเศร้าหมองครอบงำโดยง่าย แต่ผู้มีความยึดอัด ยึดมั่นถือมั่นปล่อยวางยาก อาจต้องกังวลว่าเราจะเป็นผู้มีความเศร้าหมองในขณะแห่งมรณกาลหรือไม่

การสังเกตตนเองด้วยหลักวัดคร่าวๆ ทั้ง ๔ ข้อข้างต้นวันต่อวัน จะช่วยให้เราทราบด้วยตนเองว่าดีขึ้นหรือแย่ลง และในระยะยาวภาพรวมจะปรากฏต่อสำนึกหลักของตนเอง เราเป็นผู้บอกตนเองได้ว่าชีวิตมีความสุขขึ้น เราเป็นผู้บอกตนเองได้ว่าบัดนี้ลดละนิสัย หวงทุกข์แบบเดิมๆ ลงแล้ว เป็นต้น

ถาม จะมีวิธีแก้ไขความหม่นหมองได้อย่างไร? ขอคำแนะนำแบบเป็นขั้นๆ ที่สามารถเริ่มตั้งต้นปฏิบัติตามได้เลย

๑) กระซิบบอกตนเองไว้เสมอๆ ว่า ‘อย่าคิดมาก’ นี้เรียกว่าเป็นการป้อนโปรแกรมให้กับจิตตนเองในระดับสำนึก เมื่อท่องบ่อย เข้าใจยินยอมตามโปรแกรม อาการไม่คิดมากก็จะค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้นมาเอง

๒) หมั่นสังเกตใจตัวเอง หมั่นตั้งคำถามกับใจตัวเอง หมั่นจับผิดใจตัวเอง ว่าขณะหนึ่งๆ กำลังคิดมากให้เปล่าประโยชน์หรือ คิดน้อยอย่างได้ประโยชน์ เราจะพบว่าแค่การปฏิบัติตนอย่างง่ายๆ ตรงไปตรงมาเท่านั้น จะทำให้เป็นคนเล็กเฟื่องโพษคนอื่น มีความหงุดหงิดน้อยลงอย่างรวดเร็วเหลือเชื่อ

๓) เมื่อหงุดหงิด วิตกกินกว่าเหตุ หรือหุดหู่เศร้าหมอง อย่าพยายามเร่งเอาตัวเองออกมาจากภาวะนั้นๆ ทันทีทันใดตามใจนึก แต่ให้ตระหนักว่านั่นเป็นภาคมืดของจิต เมื่อใดมีแสงสว่างสาดเข้ามา ความมืดก็จะหายไปเอง ความสว่างนั้นอาจหมายถึงการไม่ยอมจมอยู่กับทุกข์ แต่หันไปเดินเล่นในสวน หันไปอ่านหนังสือธรรมะ หันไปสวดมนต์บ่อยๆ หรือหันไปปฏิบัติภารกิจของคุณด้วยความรู้สึกว่าจะทำให้สำเร็จ ถ้าทำให้ดี จิตใจเราจะปลอดโปร่งขึ้นกว่าเดิม ด้วยการประพடுத்தินเช่นนี้ กำหนดใจไว้แบบนี้ **ในที่สุดจิตจะฉลาดเลือกทำแต่เหตุให้เกิดความสว่าง และรังเกียจเหตุให้เกิดความมืดอย่างถาวร**

ลองเถอะครับ ความเป็นมนุษย์นั้นเหมือนมืดที่คมกว่าเราคิด เอาไปเฉาะดินเล่นจนที่อกก็ได้ หรือเอาไปฟันฝ่าอุปสรรคในตัวเองก็ได้ และในเวลาที่ไม่เห็นชัดด้วย

ถาม เคยถูกข่มขืน โดนทำร้ายทั้งร่างกาย
และเอาทรัพย์สินไป ไม่สามารถลืมได้
แม้ผ่านมานานช่วงหนึ่งแล้ว ขอคำแนะนำดีๆ
ที่จะทำให้สบายใจหน่อยได้ไหมคะ?

หลังๆ ผมมักได้รับคำถามที่อยากจะตอบให้รู้สึกดี เพราะคำ
ปลอบมักไม่ได้ผลสำหรับคนที่ประสบพบเจอกับเหตุการณ์แล้วร้ายจริงๆ
โดยเฉพาะกับเพศหญิงซึ่งควรได้รับการทะนุถนอม แต่ขณะเดียวกัน
ก็เป็นฝ่ายถูกกระทำได้ง่าย โดยคนอายุยาก เตือนยาก เปลี่ยน
สันดานยากจำนวนหนึ่ง

ในกรณีของคุณที่กล่าวว่าเหตุการณ์ผ่านมานานช่วงหนึ่งแล้ว
ทำให้เข้าใจได้ว่าเป็นเรื่องที่เกิดหนเดียวที่เดียว และคุณไม่ติดต่อ
ความยาวสาวความยืดทางคดีความ แก่แก่นทางกฎหมายหรือกฎหมายหมู่
ซึ่งก็นับว่าน่าเห็นใจมากครับ ไม่ว่าจะตอบโต้อย่างไร ฝ่ายหญิงดูจะ
ต้องถูกกระทำให้อับอายหนักขึ้นเสมอ ทั้งแง่ของการตรวจร่างกาย
และทั้งแง่ของคำให้การบรรยายรายละเอียดต่อพนักงานสอบสวน

และเรื่องแยๆแบบนี้ การปลอบกันด้วยหลักกรรมวิบากอาจยิ่ง
ทำให้รู้สึกแย่หนักขึ้น เพราะเอาภาพเหตุการณ์จริงในอดีตชาติมา
ฉายกันไม่ได้ ว่าใครเคยทำอะไรมากันบ้าง ฉะนั้นจึงควรเรียนรู้หลัก
วิธีการ 'ทำใจ' กันอย่างตรงไปตรงมา น่าจะดีที่สุดครับ

เวลานี้ก็ย้อนไปถึงอดีตที่เลวร้ายแล้ว โกรธแค้นเขาแน่นอน พอคิดสาปแช่งเขาให้หน้าใจสลดทุกข์สุดเดช จะแผดเสียงอยู่ในรถหรือพรุสวาทอยู่ในใจก็ตาม ลองสังเกตว่ามีอะไรดีบ้าง นับเริ่มจากความรู้สึกไปที่แก้วตาตัวเอง ทำความรู้สึกไปที่แก้วเสียงหรือกระเสความคิดตัวเอง เห็นให้ชัดว่า ‘อกุศลกรรม’ ประดุจแต่งเราให้มืดได้ประมาณนี้

ที่ตรงนั้นขอให้ตระหนักดีว่า **นี่แหละที่เรียกว่าการทำร้ายตัวเอง** โดนคนอื่นทำร้ายไม่พอ มาซึ่งตัวเอง ทำร้ายตัวเองในคุกมืดต่ออีก ยิ่งคิดถึงเขาในทางมืด ยิ่งสาปแช่งเขาให้หมกไหม้ ตัวเราเองกลับถูกความมืดครอบและเดือดร้อนก่อนใคร **ถ้าขาดใจตายไปด้วยดวงจิตที่ยังมีบอดและร้อนรุ่มเหมือนอย่างนี้ ก็ยากที่จะไปดีกับใครได้** และถ้าต้องไปร้าย ก็แปลว่าคุณไม่ยุติธรรมกับตัวเองเลยครับ ที่ได้รับความเจ็บปวดจากน้ำมือคนอื่นแล้วยังส่งตัวเองลงต่ำ ซ้ำเติมซ้ำให้อีก

คนอื่นทำได้แค่ให้ร่างกายคุณเกิดแผล แต่มีคุณคนเดียวที่ทำให้จิตวิญญาณตัวเองบาดเจ็บเกินเยียวยา!

หลังจากเห็นโทษภัยของความผูกใจเจ็บชัดเจน ตรงนั้นให้ลองสลบไปนึกเมตตาตัวเอง **มองตามจริงว่าวิธีเดียวที่จะเมตตาตัวเองได้ก็คือสละความคิดอาฆาตแค้นทิ้งไปเสีย** หากให้อภัยได้แม้เพียงวูบเดียว ให้ลองทำความรู้สึกเข้ามาที่นัยน์ตา ทำความรู้สึกเข้ามาที่กลางอก แล้วเห็นให้ชัดว่าแสนสบายอย่างไร มีระดับความเยือกเย็น

เกิดขึ้นแค่นั้น หรือกระทั่งเกิดแสงสว่างไสวเพียงใด นั่นแหละครับ ตระหนักเข้าไปเดี๋ยวนั้นว่านี่คือจุดเริ่มต้นของใบหน้าที่เป็นสุข และอาจนึกคิดว่าทำไมคุณต้องเป็นเจ้าของใบหน้าที่เป็นทุกข์ด้วย? ในเมื่อต้นเรื่องไม่ใช่คุณ คุณไม่ได้ทำผิดคิดร้ายกับใคร

ถ้าเจ้าคิดเจ้าแค้นประสาโลกธรรมดา ฟังดูอาจเป็นเรื่องบ้าที่ให้ ยอมยกโทษกันง่ายๆ แต่ถ้าช่างคิดช่างเลือกอย่างฉลาดสรรประโยชน์ มาสู่ตน การยกโทษคือทางออกเดียวให้กับความทุกข์

ความแค้นเสียดแทงกับวันคืนที่สกปรกจะไม่จบง่ายๆ ด้วยการทำใจครั้งเดียว คุณต้องถูกเสียดแทงด้วยความทรงจำแต่ทนนหลัง อีกเป็นร้อยเป็นพันครั้ง และทุกครั้งให้เห็นข้อเปรียบเทียบระหว่าง ผู้ใจเจ็บกับให้อภัยเป็นทานในเวลาไฉๆ กัน คุณจะเห็นตัวเองฉลาด ทางจิตมากขึ้นเรื่อยๆ และจิตที่ฉลาดจะปล่อยวางภาวะไม่ดี แล้ว หันมารักษาภาวะดีๆ แทนเสมอ

ธรรมชาติให้ความยุติธรรมด้วยวิธีที่เหมือนไม่ยุติธรรมนัก เรา จำเป็นต้องมีธรรมอันเป็นเครื่องยุติ ทุกข์หายหรือคลายลง นั่นแหละ ครับความยุติธรรมที่แท้จริงจากจิตของเราเอง พวกเรากำลังก้ม หน้าก้มตาดุ่มเดินบนเส้นทางวิบากอันกันดาร ถ้าไม่รู้จักกฎและการ ทำงานของกรรมวิบาก อย่างน้อยขอให้รู้จักกฎและการทำงานของจิต ตัวเองเถิด แล้วจะพบความจริงอันเป็นที่สุด นั่นคือไม่ว่าเรื่องราวจะ ร้ายแรงเพียงใด ทุกข์เป็นสิ่งที่ดับได้ และหลังจากดับจริงด้วยปัญญา สิ่งที่เหลือคือความสุขสงบอันประณีต คุณจะไม่รู้จักสุขชนิดนั้นด้วย ความอาฆาตและการแก้แค้นเป็นอันขาด

ความเข้าใจ
กรรมวิบาก

ถาม วิบากกรรมมีจริงหรือ?

ถ้าทำกรรมดีปั๊บแล้วเกิดผลดีปั๊บ เช่น ทำบุญร้อยบาทมีคนยื่นเงินแสนตอบแทนทันที อย่างนี้พวกเราคงเชื่อกันง่ายกว่าวิบากหรือผลของกรรมมีจริง

แต่ไม่ใช่เช่นนั้น พวกเราถูกธรรมชาติออกแบบมาให้ 'ไม่เชื่อ' ว่าวิบากมีจริงนะครับ ขึ้นถูกออกแบบให้เชื่อว่าวิบากมีจริงง่ายๆ สังสารวัฏคงมีแต่สวรรค์ ไม่มีนรกภูมิ ไม่มีเดรัจฉานภูมิ ไม่มีเปรตภูมิเอาเลย

ถ้าเชื่อการรู้แจ้งเห็นจริงของพระพุทธเจ้า นะครับ เราต้องมองว่ากายนี้ใจนี้ทั้งแท่งนี้แหละ คือผลของกรรมเก่าจากชาติก่อนๆ ไม่ใช่แค่ชะตากรรมที่ต้องเจอนั้นเจอนี้เป็นคราวๆ เท่านั้น

สรุปคือการถือกำเนิดนั่นเองคือผลของกรรมที่ทำรวมๆ กันมา แต่ปางก่อน เกิดมาได้ดีหรือตกยาก อยู่ในวรรณะประณีตหรือหยาบ สูงต่ำดำขาว ล้วนไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นผลของการทำกรรมดำกรรมขาวไว้ก่อนทั้งสิ้น

แต่ธรรมชาติจำกัดการรู้เห็นของเราไว้แค่ตรงนี้ เฉพาะที่เราเห็นชะตากรรมในชาตินี้ชีวิตนี้ จึงมักมีข้อสงสัย เช่น ทำไมคนทำชั่วยังเห็นได้ดีลอยนวลอยู่?

ถ้าคุณมีญาณระลึกชาติ พอส่องดูใครบางคนเช่นนักการเมืองที่โกงกิน แต่กลับลอยหน้าลอยตาเป็นใหญ่อยู่ ก็จะพบความจริงคือเขามีพื้นกรรมดีรองรับอยู่ก่อน คล้ายเขาสร้างเรือมาดีเป็นลำใหญ่แข็งแรง เขาต้องใช้เวลาเจาะ ใช้เวลาหุง ใช้เวลารื้อเรือของตัวเองเนิ่นนานกว่าที่มันจะจม เราไปหวังเห็นเรือล่มทันทีที่เขาเอาค้อนปอนด์ทุบพื้นเรือแรงๆ โป้งเดียวมันไม่ได้

แต่เอาละ วันนี้พวกเรามาเห็นการมีอยู่จริงของผลกรรม ด้วยการทำมหากุศลกรรมบางอย่างร่วมกันดีกว่า กรรมคือเจตนา เจตนาคือกรรม นั่งอ่านหนังสืออยู่ถ้าตั้งเจตนาอะไรร่วมกันก็เป็นกรรมหมู่ ให้ผลแบบที่รู้สึกร่วมกันได้ครับ

ก่อนอื่นขอให้ข้อมูลเป็นการปูพื้นเบื้องต้นสักนิดหนึ่ง ณ เวลาที่คุณกำลังอ่านบรรทัดนี้ อาจมีใครบางคนอ่านอยู่พร้อมกัน อาจเป็นสองสามคน หรือสิบยี่สิบคน และที่แน่นอนคือก่อนหนังสือ 'เตรียม

เสียบังไว้เลี้ยงตัว ฉบับคัดสรร' เล่มนี้จะวางตลาด ได้เคยมีคนอ่าน คำตอบนี้มาแล้วหลายแสนคน นับแต่ที่ได้ลงในนิตยสาร ออกอากาศทางวิทยุ เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต ตลอดจนถึงพิมพ์ใน 'เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว' เล่ม ๑ หลายต่อหลายรอบ

รู้ข้อมูลนี้แล้วมีประโยชน์อย่างไร? มีประโยชน์ตรงที่เมื่อคุณระลึกถึงความจริงดังกล่าว ก็จะเกิดอารมณ์ร่วมขึ้นมา ไม่รู้สึกว่าย่านข้อความนี้อยู่ตามลำพังเลย

อารมณ์ร่วมในที่นี้ อาจเป็นความรู้สึกอบอุ่นใจ อาจเป็นอาการขนลุกแผ่ว หรืออาจรู้สึกเป็นจริงเป็นจังคล้ายกำลังร่วมประชุมใหญ่กับเพื่อนร่วมชมรมที่ถูกอัยยาคัยกัน พร้อมจะทำกิจกรรมอันเป็นมงคลร่วมกัน

อะไรดีที่ควรทำร่วมกัน? เอาแบบที่จะเกิดพลังใหญ่ให้รู้สึกชัดเจนว่าไม่ใช่อุปาทานก็แล้วกันครับ มาตั้งใจร่วมกันรักษาศีลสักข้อหนึ่งร่วมกันดู

จากหลักความจริงทางธรรมชาติ **เมื่อใดที่คิดรักษาศีลให้ได้เพียง ๑ ข้อด้วยความรู้สึกเด็ดเดี่ยว เมื่อนั้นคุณจะได้รับผลกระทบทันที เป็นความสุขใจ สุขเบา สุขเย็น และถ้าหากรับรู้ว่ามีกลุ่มคนอีกจำนวนมหาศาลกำหนดจิต ตั้งเจตนาเช่นเดียวกันด้วยใจซื่อ คุณจะยิ่งบังเกิดความปลาบปลื้มเป็นทวีคูณ เพราะได้รับผลจากการร่วมยินดีในมหากุศลเจตนาของคลื่นมหาชนนับไม่ถ้วน!**

ไม่ต้องลู่ไปไหน ไม่ต้องพูดอะไร แค่คุณตัดสินใจเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งเดี๋ยวนี้ ขอแค่ศีลข้อแรกข้อเดียว **เพียงตั้งเจตนาอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะงดฆ่าสัตว์ งดเบียดเบียนชีวิตเพื่อนร่วมโลกเป็นเวลาหนึ่งวัน** ผลกรรมที่จะเกิดขึ้นประจักษ์จิตทันทีโดยไม่ต้องให้ใครมาช่วยบอก คือปีติสุขโปร่งเบาอย่างใหญ่ หรืออย่างน้อยที่สุดคือความเบากายเบาใจ แตกต่างจากปกติอย่างเห็นได้ชัด!

แม้ผู้ที่รู้สึกว่าตนไม่ฆ่าสัตว์อยู่แล้ว ถ้าลองตั้งใจลุ่มลึกลงไป เพื่อให้เกิดความหนักแน่นมั่นคงยิ่งขึ้น ก็จะรู้สึกถึงกระแสสุขร่วมกันได้เช่นกัน นั่นเพราะอาจมีใครสักสิบคนร่วมตั้งเจตนาพร้อมๆ กับคุณอยู่ และเคยมีใครอีกเป็นแสนที่ตั้งเจตนาเช่นนี้มาแล้ว **ฉะนั้นทันทีที่คุณตั้งใจจริงๆ ว่าวันนี้จะไม่ฆ่าสัตว์เป็นอันขาด** คุณก็ย่อมสามารถรับรู้ถึงกระแสเจตนาเดียวกัน อันเกิดขึ้นที่นั่นที่นั่นทั่วประเทศได้

อย่าประหลาดใจถ้ากำหนดเจตนาแน่วแน่แล้วรู้สึกถึงน้ำจิตที่หลั่งกระแสเมตตาออกมาไพศาล เพราะเมื่อเป็นหนึ่งในผู้ร่วมกระแสนย่อมรู้สึกสัมผัสชัดถึงกระแสใหญ่นั้นไปด้วย

และอาศัยความจริงที่ว่าจะมีสัตว์รอดจากการถูกฆ่าจำนวนมากในวันที่กำลังอ่านนี้ รวมกับวันที่ผ่านๆ มา **คุณจะได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในผู้ร่วมขบวนการประเภทไม่เบียดเบียน เมื่อร่วมก่อกรรมก็ต้องได้ร่วมเสวยผลกรรม**

ปริมาณสัตว์ที่รอดเพราะการอธิษฐานร่วมกัน จะก่อตัวเป็นพลังใหญ่ ใช้อ้างในการทดลองอธิษฐานพิสูจน์กรรมได้ โดยคิดว่า

หากผลของการให้อภัยสัตว์เป็นทานร่วมกันนี้มีความไพบุลย์จริง ก็ขอให้โรคร้ายไข้เจ็บเล็กใหญ่ที่เป็นอยู่ทุเลาลง ทรมานน้อยลงอย่างเห็นได้ชัดโดยเร็วที่สุด

อย่าอธิษฐานตามใจชอบในแบบที่จะทำให้เสียกำลังใจ เช่น ขอให้หายขาด ขอให้ไม่เป็นโรคอีกเลย เพราะกำลังบุญที่คุณทำนั้น มีกำหนดชั่วระยะเวลาเดียว ยังอาจสู้กับกรรมเก่าที่ทำมาเป็นปีๆ เป็นชาติๆ ไม่ได้ อีกอย่างแม้พระพุทธองค์ก็ทรงจำแนกไว้ ว่าความป่วยไข้เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ ทั้งลมฟ้าอากาศ ทั้งการบริหารร่างกาย ไม่สม่ำเสมอ ทั้งการทำงานหนักเกินกำลัง และทั้งการเสวยวิบากแห่งกรรม ฉะนั้น ถ้าคุณเป็นโรคที่เกี่ยวกับความเฉื่อยชาไม่ออกกำลังกาย วิธีแก้ตรงๆ คือออกกำลังกายให้มากขึ้น

การเป็นหนึ่งในผู้เข้าโครงการอธิษฐานงดปลงชีวิตสัตว์หนึ่งวันนี้ จะมีผลให้สุขภาพของคุณดีขึ้นกว่าที่เป็นอย่างแน่นอน ไม่ว่าใครจะถูกโรคใดโรคหนึ่งรบกวนอยู่ เพราะวิบากของการงดปลงชีวิตสัตว์แม้ถูกกวนใจนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่าจะทำให้เป็นผู้มีโรคน้อย (คือแข็งแรงนั่นเอง) ในที่นี้เราทำกันแบบมีตัวคุณ ไม่ได้แยกทำเดี่ยวๆ ก็ย่อมมีแนวโน้มสูงยิ่งที่จะเห็นผลทันตาครับ

หลักฐานที่ปรากฏอยู่เดี๋ยวนี้ วันนี้ น่าจะช่วยให้คุณคลายสงสัยได้บ้างนะครับว่าผลของกรรม หรือวิบากแห่งกรรมเป็นเรื่องหลอกหรือของจริง!

ถาม อยากรับเป็นผู้ปลดปล่อย ในการเดินทางไกลค่ะ ทำอะไรในชาตินี้ แล้วจะเป็นหลักประกันให้ไม่ติดขัดทุกชาติคะ?

พวกเราเกิดในโลกมนุษย์ก็ด้วยบุญเก่า แต่ก็นำเคราะห์มารับที่โลกนี้เหมือนกระดานลื่นที่ลาดลงต่างฝ่ายๆ มากกว่าจะเป็นกระโดดให้กักฟันได้ขึ้นสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคเรา ขอให้พิจารณาว่ามนุษย์ ๖ พันล้านคนก่อกรรมอย่างไรโดยมาก สภาพแวดล้อมและสถานการณ์ทั้งหลายก็แปรปรวนไปให้สอดคล้องตามนั้น

เมื่อจับพลัดจับผลูได้มาเป็นหนึ่งในชนกลุ่มน้อยที่เชื่อเรื่องบุญเรื่องกรรม ตระหนักในโทษภัยของกิเลสและการเวียนว่ายตายเกิด ผู้มีปัญญาส่วนใหญ่จะเห็นความไม่แน่นอน เห็นตามจริงว่าแรงดึงดูดของกิเลสที่ต้านทานได้ยาก แม้แต่อยู่เฉยๆ ก็เท่ากับกำลังถอยหลังเข้าคลองไปเรื่อยๆ ไม่เชื่อลองดูเถอะครับ เอาแต่พักผ่อน กินกับนอนอย่างเดียวโดยไม่ต้องมีความรับผิดชอบใดๆ จะเห็นชัดเลยว่า จะเกิดจิตคิดฟุ้งซ่านหรือหุดหู่เศร้าหมองปานใด แล้วใครจะเอาจิตฟุ้งซ่านและจิตหุดหู่ไปใช้เป็นบันไดบุญสู่สุคติได้ไหวเล่า?

พุทธศาสนิกชนผู้เห็นตามจริงว่าตนตกอยู่ท่ามกลางภยันตราย จึงมักจะปรารถนาหลักประกันในการเดินทางไกล เกิดชาติหน้าฉันใด ขออย่าได้ไถลพลัดพลาดหัวลงต่ำ เพราะแค่เห็นๆ ในชาตินี้ซึ่งมีพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งก็สะดุดคะมำล้มลุกคลุกคลานกันนับไม่ถ้วนแล้ว

แค่ตั้งคำถามชนิดที่ปรารถนาคำตอบว่าทำอะไรเป็นคุณ ทำอะไรเป็นโทษ ทำกรรมอย่างไรจะเป็นที่พึงให้ตนเองได้ เท่านั้นจัดเป็นกรรมชนิดหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านตรัสถึงอานิสงส์ว่าจะทำให้เป็นผู้มีปัญญามาก อันนี้ขอให้ตรองดูก็จะพบความสมเหตุสมผลยิ่ง เพราะใจคุณรู้จักตั้งคำถามที่ควรทราบคำตอบเป็นที่สุด จึงได้ชื่อว่าทำกรรมอันเป็นไปเพื่อความฉลาดสูงสุดโดยปริยาย

ฉะนั้นใครสงสัยใคร่รู้ขึ้นมาจริงๆ จังๆ ว่ากรรมใดเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุด รวมทั้งได้คำตอบจากครูผู้รู้แจ้งเช่นพระพุทธเจ้าแล้ว รวมทั้งนำไปประพฤติปฏิบัติด้วยความมีใจศรัทธา ก็ขอแสดงความยินดีด้วยครับ เกิดใหม่คุณเป็นผู้มีความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องแน่นอน ทั้งนี้เพราะความแหลมคมแห่งปฏิภาณกิติ ความลุ่มลึกแห่งความคิดอ่านกิติ ล้วนแล้วแต่ยื่นพื้นอยู่บนความสว่างแห่งจิตที่รู้ถูกรู้ชอบตามจริง มิใช่ยื่นพื้นอยู่บนความมืดแห่งจิตที่ถูกปกคลุมด้วยม่านบาปอันบิดเบี้ยวเลอะเทอะ

เกี่ยวกับความปลอดภัยในสังสารวัฏ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ในครั้งหนึ่งว่าถ้าคิดจะท่องเที่ยวเกิดตายไปเรื่อยๆ แล้ว ที่จะหนีรอกพ้นนั้นมีไขว้ส้อย เมื่อเห็นท่านตรัสเช่นนี้ สิ่งที่เราควรตระหนักคือ **ไม่มีอะไรประกันได้แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด** **ว่าเราจะอยู่ฝ่ายดีและมีสุขไปจนชั่ววิจิณรันดร์** เว้นแต่คุณจะหาทางออกจากวังวนแห่งการเกิดตายเสียได้นั้นแหละ

คุณต้องมองให้ออกว่ากำลังอยู่ในเกมแบบไหน กติการ่าวๆ ของเกมที่เราที่กำลังเล่นกันอย่างไรไม่รู้วิธีไหนดีไหน นั่นคือ

๑) การตายแล้วเกิดใหม่คือการล้างไพ่ หุนรอนที่คุณจะใช้ในเกมใหม่คือกรรมเก่าที่ส่งสมมา

๒) การตายแล้วเกิดใหม่คือการลืมนั้น คุณจะไม่รู้เห็นอะไรมากไปกว่าสภาพแวดล้อมใหม่ที่กรรมเก่าส่งคุณไปอยู่

๓) เกิดใหม่ในสวรรค์คือการตกรางวัล เกิดใหม่ในนรกคือการลงโทษ เกิดใหม่ในมนุษย์คือโอกาส ทั้งในแง่ของการต่อบุญและในแง่ของการแก้ตัว

เมื่อทำความเข้าใจกับกติกาหลายๆ ทั้ง ๓ ข้อนี้แล้ว ก็จะได้ตั้งโจทย์เพื่อเตรียมเสบียงให้ตัวเองอย่างถูกต้องต่อไป คือ

๑) ทำอย่างไรจึงจะไปเกิดกับพ่อแม่ที่ดี? คำตอบคือทำแต่กรรมที่ดีๆ เพราะพระพุทธเจ้าตรัสว่าพวกเรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นแดนเกิด ฉะนั้นอย่าน้อยใจและอย่าชะล่าใจกับกรรมเก่าที่ส่งเรามาอยู่กับพ่อแม่ดีหรือไม่ดีในชาติปัจจุบัน **อยากมีพ่อแม่แบบไหนในครั้งหน้า ก็ขอให้ประพฤติตัวแบบนั้นมากๆ ไปจนชั่วชีวิตก็แล้วกัน กรรมที่คุณทำเป็นอาชิตินั้นแหละตัวเลือกแดนเกิด ตัวเลือกเผ่าพันธุ์ใหม่ให้**

๒) ทำอย่างไรจึงจะพบผู้ชี้หนาทิศทางถูกต้อง? คำตอบคือยอมรับผู้สอนการไม่เบียดเบียนเป็นสรณะ ใครสอนให้เบียดเบียนก็หลีกเลี่ยงเขาเสีย โดยถือหลักการพิจารณาว่า **การเบียดเบียนกัน**

คือการก่อกุศลให้ผู้อื่นก่อน แล้วตอนหลังเรานั้นเองที่จะต้องเสวยกุศลนั้นด้วย นอกจากนี้ก็ต้องตั้งคำถามอย่างไม่งมงายอีกข้อหนึ่งว่าอะไรคือประโยชน์สูงสุด จากนั้นกำหนดใจเป็นมั่นแน่ว่าผู้ใดสอนเรื่องประโยชน์ขั้นสูงสุด เราจะคล้อยตามท่านผู้นั้น สำหรับชาวพุทธคงฟังเรื่องประโยชน์สูงสุดที่พิสูจน์ได้ในปัจจุบันชาติกันมานาน นั่นคือการเข้าถึงความดับทุกข์ดับร้อนอย่างสนิท ไม่กลับกำเริบอีก หากเราศึกษาแก่นสารของพุทธศาสนาได้อย่างถ่องแท้ ศรัทธาในพระพุทธรเจ้าก็จะตั้งมั่น และจะส่งผลให้ได้ไปพบพระพุทธรเจ้าองค์ต่อๆ ไปอีก หรืออย่างน้อยถ้าถือกำเนิดในกาลที่ว่างจากพุทธศาสนา ก็เป็นต้องได้พบศาสตาผู้สอนการไม่เบียดเบียน ยอมคล้อยตามท่าน และประพฤติปฏิบัติตนตามท่าน เป็นพื้นฐานให้มั่นคงแน่นหนายิ่งๆ ขึ้นไป

๓) ทำอย่างไรจึงจะสำนึกผิดได้ง่าย? คำตอบคือให้ไต่สวนโทษของตนเองบ่อยๆ อย่าหมั่นเพ่งโทษผู้อื่นจนติดเป็นนิสัย **หรือเมื่อใดจำเป็นต้องเพ่งโทษผู้อื่น ก็ควรห้อมมาพิจารณาว่าเขาช่วยเป็นกระจกเงาส่องให้เราเห็นตนเองหรือไม่** ถ้าเห็นว่าน่าเกลียดน่าชังอย่างไรก็อย่าทำอย่างนั้น หรือทำอย่างนั้นอยู่ก็เลิกเสีย แน่ใจว่าการกระทำผิดคือเรื่องปกติของมนุษย์ทุกคน แต่การสำนึกผิดคือเรื่องไม่ธรรมดาของมนุษย์บางคนที่จะได้ยกระดับขึ้นเรื่อยๆ เท่านั้น

เฉพาะข้อสุดท้ายนี้ต้องขยายความกันอีกเล็กน้อย ว่าเหตุใดจึงเป็นเสบียงสำคัญกับเขาด้วย ขอให้พิจารณาว่าทุกครั้งที่เราสำนึกผิดอย่างแท้จริง คุณจะช่วยๆ เปลี่ยนเป็นคนดีมากขึ้นเรื่อยๆ แม้จะ

ที่ละนิดทีละหน่อยแบบหยอดเหรียญลงกระปุก ในที่สุดก็กลายเป็นความดีกองใหญ่ขึ้นมาได้ และกลไกธรรมชาติอันใดทำให้เราดีขึ้นได้ กลไกธรรมชาตินั้นย่อมน่าได้รับการยกย่องให้มีคุณค่าสูงสุดมิใช่หรือ?

อย่างไรก็ตาม แม้การล้านี้กผิดพลาดจะเป็นของดี แต่ความรู้สึกผิดนานๆ นั้นไม่ดี โดยเฉพาะที่รู้สึกผิดซ้ำซากชนิดเกะความทรมานใจไม่ออกนั้น แย่เลยครับ ขอเพียงมีความล้านี้กผิดพลาดที่แท้จริงรูปเดียว แล้วตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ทำผิดเช่นนั้นอีก ก็เป็นการเพียงพอแล้ว

นอกจากนี้ก็ควรหมั่นก่อแต่เรื่องดี แม้ความคิดอันดีงามเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ควรดูเบา ควรสั่งสมเพิ่มพูนให้มาก และแม้ความคิดชั่วเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ควรชะล่า ควรตัดรอนลดละให้หน่อยลง ฝมนับดูแล้วไม่มีอะไรเป็นเรื่องเล็กสักอย่าง ถ้าคุณไม่รู้ตัวว่าคิด พูด ทำอะไรเหลวแหลกเล็กๆ น้อยๆ อยู่บ้าง ก็เท่ากับคุณกำลังเสี่ยงทำร้ายลงไปใปากเหวนรกแล้ว เพราะคุณจะไม่วันทราบเลยว่าความเหลวแหลกเล็กๆ น้อยๆ นั้น มันจะแปลงร่างจากมดเล็กเป็นยักษ์ใหญ่ขึ้นมาเมื่อใด กว่าจจะรู้ตัวอีกทีก็จมลงในหนองน้ำแห่งบาปมิดหัวกันเสียแล้วครับ

ถาม กลุ่มโจรก่อการร้ายที่ฆ่าคนแบบไม่เลือกหน้าทำไมถึงยังอยู่รอดมาได้ เพราะกรรมคำที่ทำนั้นไม่ใช่เบาๆ แต่หนักหนาสาหัสขนาดน่าจะส่งผลแบบทันตาเห็นได้แล้ว อันนี้แสดงว่าพวกเขาเคยทำบุญใหญ่อะไรมาก่อนหรือเปล่าครับ ถึงยังมีดีคุ้มตัว?

ขนาดทำอนันตริยกรรมอันเป็นกรรมร้ายแรงสุด เช่นฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ หรือเป็นพระแล้วทำกลุ่มสงฆ์แตกแยกกัน หรืออย่างเช่นที่พระเวททัตประทุษร้ายพระพุทธรูเจ้าจนหื้อพระโลหิต ก็ยังต้องรอกรรมผลิตผลระยะหนึ่งเลยครับ ไม่ใช่ทำปุ๊บขาดใจตายปั๊บ ร่างหยาบของมนุษย์นั้นเหมือนภาชนะที่ทนรองรับบาปมหันต์ได้นานอยู่

ภาวะความเป็นมนุษย์ในวินาทีนี้ของเรา ถ้าไม่รู้ก็เหมือนมีแค่ข้าวและน้ำเป็นตัวหล่อเลี้ยง แต่ถ้ารู้ก็จะเห็นกายมนุษย์เป็นธรรมชาติหน้าอัศจรรย์ยิ่ง ที่ได้รับการอุ้มชู ได้รับการคุ้มครอง ได้รับการคุ้มครอง โดยวิบากกรรมดีเก่า กุศลกรรมในอดีตแปรมาเป็นพลังลึกลับหล่อเลี้ยงรูปร่างหน้าตาไว้ให้คงที่ระยะหนึ่ง ระยะดังกล่าวเรียกว่า ‘อายุขัย’ (แปลว่าอัตรากำหนดอายุจากเริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด หรือแปลว่าการสิ้นอายุ ฉะนั้นถ้าพูดว่า ‘สิ้นอายุขัย’ จึงผิด แต่ถ้าพูดว่า ‘ถึงอายุขัย’ จึงถูก)

คนยุคใดตายในวัยไหนโดยมาก วัยนั้นก็ถือเป็นเกณฑ์เฉลี่ยของอายุขัย เช่นยุคเราอายุขัยจะอยู่ที่ประมาณ ๗๕ หมายความว่า ถ้าใครอยู่ถึง ๗๕ นี้ไม่แปลก ถ้าเกินกว่านั้นมากๆ นับว่าอายุยืน ถ้าน้อยกว่านั้นมากๆ นับว่าอายุสั้น

มองจากมุมของสถิติก็ต้องว่าอย่างนั้น **แต่ถ้ามองออกมาจากมุมของวิบากกรรม ก็ต้องบอกว่าทุกคนมีกำหนดอายุของตน ตามบุญตามบาปที่เคยก่อไว้ในอดีตชาติ** ไม่ใช่ชั่วอายุๆ เราจะเข้าเกณฑ์เฉลี่ย หรือสูงต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยเองลอยๆ

ขอจำแนกบุญเก่าเป็น ๓ ระดับคร่าวๆดังนี้

๑) อดีตชาติเคยมีจิตใจเปี่ยมเมตตา คือตั้งใจงดเว้นการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่เบียดเบียนประทุษร้ายใครให้ได้รับภัยทางกาย หรือกระทั่งเคยทำบุญถวายหยูกยาแต่สมณะ หรือเป็นหมอรักษาคนเจ็บให้หาย ทำคนใกล้ตายให้กลับฟื้นฟูสภาพไว้มาก เหล่านี้พอเกิดใหม่จะเป็นพวกมีอายุยืนแบบสุขภาพเยี่ยม ออกกำลังกายแค่นิดหน่อยก็เป็นพวกกระตุกแข็ง ล้มหายตายจากได้ยาก จิตใจปลอดโปร่ง และอาจต้องเป็นคนทำศพให้ลูก ให้หลาน ซึ่งอายุยืนไม่เท่าตน **แม้ชาติปัจจุบันจะถูกชักชวนให้หลงผิด คิดฆ่าสัตว์ตัดชีวิตบ้าง ก็จะไม่บั่นทอนอายุขัยลงมากนัก กับทั้งอาจไม่ปรากฏโรคภัยไข้เจ็บเล่นงานเร็ว**

อย่างไรก็ตาม จากกฎที่ว่ากรรมเก่าจะพยายามรักษาเส้นทางเดิมไว้ คนพวกนี้จะไม่ถูกชักชวนให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หรือออกล่าสัตว์เล่นเป็นของสนุกได้ง่ายนัก จะมีแรงต้านจากใจเขาเอง หรืออาจมี

เหตุการณ์ภายนอกมาเหนี่ยวรั้งไว้มากมายไม่ให้อยากลงมือ ทว่ากรรมดีเก่าๆก็เชื่อว่าจะต้านได้ตลอดไป ถ้าพยายาม ‘ฝืนดวง’ กันจริงๆ เช่นเมื่อโดนยั่วยุให้ฆ่าบ่อยเข้า อาจจะถูกคนรอบข้างหรือสิ่งแวดล้อมบีบคั้น ในที่สุดก็จะยอมมือเบือนบาป ตอนที่ฆ่าสองสามครั้งแรกยังฝืน แต่ถึงครั้งที่สิบจะไม่ฝืนอีกต่อไป อารมณ์เคยชินกับปาณาติบาตจะเกิดขึ้นแทนใจดีๆ แบบเก่า ซึ่งเท่าที่ทราบก็มีสมาชิกในกลุ่มผู้ก่อการร้ายจำนวนไม่น้อยครับ ที่เดิมที่รักสงบ รักสันติ แต่ก็ประสบเรื่องร้ายซึ่งก่อความเคียดแค้นชิงชัง หลงเข้าเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายองค์กรร้ายเข้าจนได้

๒) อดีตชาติเคยมีเมตตาระดับปกติธรรมดา คือไม่คิดฆ่าหรือทำร้ายใครก่อน เว้นแต่ป้องกันตัว หรือถ้าจะมีความสนุกกับการฆ่า การทรมาน ก็จะทำเฉพาะกับสัตว์เล็กสัตว์น้อย ในช่วงเวลาที่ไม่ยาวนานนัก (เช่นเด็กผู้ชายหลายคนชอบฆ่าสัตว์เล่น เห็นเป็นของสนุก แต่พอโตขึ้นก็เลิก) กับทั้งไม่มีโอกาสทำบุญหาบุญญาถวายเป็นพิเศษ ไม่ได้มีอาชีพเป็นหมอรักษาโรค อย่างนี้พอเกิดใหม่อายุจะไม่สั้นไม่ยาว เป็นไปตามเกณฑ์เฉลี่ยของยุคนั้นๆ วิชาของการฆ่าสัตว์เล็กๆ น้อยๆ ในอดีตอาจทำให้เป็นโรค เจ็บป่วยออดๆ แอดๆ ชั่วครั้งชั่วคราว หรือถึงเป็นหนักก็มีทางรักษาหาย หากชาติปัจจุบันถูกชักชวนให้หลงผิด คิดฆ่าสัตว์ตัดชีวิต และเกิดความเพเลิดเพลินหรือกระทั่งเกิดความยินดีในการฆ่ามนุษย์ โดยไม่มีบุญเก่าเป็นเกราะคุ้มภัย อย่างนี้ก็อาจบั่นทอนชีวิตให้สั้นลง อาจเป็นสิบปี หรือเป็นโรคร้ายทรมานเห็นทันตาในเวลาไม่นาน

บุคคล ‘ทั่วไป’ ที่ทำปาณาติบาตแบบกะปริบกะปรอยมักไม่ค่อยมีภูมิด้านทาน เวลาใครชักชวนให้ฆ่าก็ฆ่า และไม่ค่อยมีเหตุการณ์ภายนอกมาช่วยเบรก คือแล้วแต่ความสมัครใจ เมื่อใครทำก็ทำได้ โดยปราศจากอุปสรรคขัดขวางห่วงหวั่นไหว อาจมีความรู้สึกผิดในการฆ่าบ้าง แต่ไม่ถึงขั้นทรมานใจรุนแรงอย่างพวกเคयरรักษาศีลข้อปาณาติบาตมาหมดจด กลุ่มผู้ก่อการร้ายโดยมากจะเข้าข่ายนี้

๓) อดีตชาติเคยมีระดับเมตตาดำ คือพวกที่ไม่จำเป็นต้องฆ่าก็ฆ่า เห็นการฆ่าเป็นของสนุก ฆ่าอย่างเมามัน ฆ่าอย่างสะใจ พวกนี้จะสังคมนิสัยมา โดยอาจมีสักชาติเป็นชนวนสำคัญ เช่น โกรธแค้น คัดรูแรงๆ แล้วตามไปฆ่าด้วยความเหี้ยมโหด หรืออาจถูกฝึกให้ล่าสัตว์เป็นกีฬาเล่นมาแต่เล็ก ทำให้เกิดสัญชาตญาณเพชรฆาต รู้สึกว่าตัวเองมีอำนาจเหนือคนอื่นด้วยรังสีการฆ่าฟันอันเป็นที่น่าคร้ามเกรง หรืออีกทางหนึ่งแม้ไม่มีจิตใจหยาบซำคิดฆ่าใครเล่น แต่ก็มีอาชีพที่เกี่ยวข้องกับปาณาติบาตเป็นประจำ เช่น เป็นคนในโรงฆ่าสัตว์ เป็นหมอทำแท้ง เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เอาชีวิตสัตว์มาทดลองจนตกตายเป็นเบือ เหล่านี้จะทำให้มีอายุสั้นด้วยโรคภัยไข้เจ็บ หรืออุบัติเหตุ หรือเปลวๆก็เกิดมาวันเดียวตายไปเลย ชาติปัจจุบันจะถูกชักชวนให้คิดฆ่าสัตว์ตัดชีวิตได้ง่าย กับทั้งมีเหตุการณ์บีบคั้นยั่วยุ ส่งเสริม สนับสนุนให้เห็นผิดเป็นชอบมากมาย

โดยเดิมพวกนี้มีอายุขัยสั้นอยู่แล้ว มีโรคเรื้อรังประจำตัวอยู่แล้ว เมื่อมาพอกพูนบาปให้หนาขึ้น สังคมนิสัยฆ่าสัตว์แบบไม่กะปริบตา

ให้หนักแน่นขึ้น กระทั่งปิดกั้นทางมาของความละเอียดอย่างสิ้นเชิง อันนี้ก็เป็นไปได้ที่จะตายเร็ว คือพอเริ่มเข้ากลุ่มก่อการร้ายตอนอายุ ลัก ๒๐ แค่อีกไม่เกิน ๕ ปีต่อมาก็มีวามรณังจากแหวดวงพิษภัยที่ ตนขลุกอยู่ แทนที่จะมีชีวิตตามอายุขัยที่ถูกรวมเก๋ากำหนดไว้ลัก ๓๐ หรือ ๔๐

ยังมีปัจจัยอันเป็นส่วนผสมที่ทำให้อายุผู้ก่อการร้ายสั้นยาว มากกว่านี้อีกมาก ตัวอย่างเช่นถ้าถูกล้างสมองให้เป็นพวกระเบิด พลีชีพ ซึ่งดูเหมือนต้องสมัครใจกำหนดวันตายให้ตัวเองนั้น แท้จริง เป็นการบีบคั้นของกรรมเก่าที่เคยใช้คนไปตาย หรือส่งคนไปตาย ทางอ้อม อย่างเช่นเสนาธิการทหารหรือหัวหน้าหมู่หัวหน้ากองที่มี อำนาจบัญชาทหารในมือเหมือนเบี้ยในกระดาน แรงแบบบีบคั้นของ กรรมเก่าที่เข้มข้นนั้น ทำให้สติปัญญาหรือการใคร่ครวญพิจารณา ทั้งหลายหยุดทำงาน และมองว่าระเบิดพลีชีพคือทางออกสุดท้าย หากเคยเป็นพวกมอมเมาลูกน้องด้วยรางวัลหลังความตายมาก่อน ชาตินี้ก็จะถูกทำให้เชื่อว่าระเบิดพลีชีพเป็นบัญชาสวรรค์เข้าบ้าง

การสั้นอายุในธรรมชาตินั้นมีเหตุผลเสมอ เช่นอายุขัยของ อาหารสำเร็จรูป ที่มีระบุไว้ข้างกล่องว่าควรบริโภคก่อนวันเดือนปีนั้น วันเดือนปีนี้ แต่หากอาหารดังกล่าวมีปัจจัยทำให้บูดเร็วขึ้น เช่นเอา ไปตากแดดเปรี้ยงๆ ไม่เก็บไว้ในที่เย็น หรือแยกว่านั่นคือไปเจาะรู ให้รั่ว อายุขัยก็ย่อมมาถึงไวเข้า ทว่าอย่างไรก็ไม่ใช้ฉับพลันทันที ประเภทตากแดดบูบุดเน่าบูบ

อายุขัยในธรรมชาติอื่นๆ เป็นเช่นไร อายุขัยของมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้น ให้ทำชั่วที่สุดอย่างไรก็ไม่โดนธรณีสูบทันที และทำดีที่สุดอย่างไรก็ไม่ได้ขึ้นสวรรค์ไวกว่าคนอื่น มนุษย์มีจิตใจหนักแน่น ทำชั่วที่สุดได้ ทำดีที่สุดได้ ยิ่งกว่าภพภูมิอื่นๆ เพราะกายหยาบถูกวิบากเก่าคุมรูปไว้หนาแน่น ไม่ถูกแปรเป็นอื่นง่ายๆ

วิบากกรรมเขารู้เวลา รู้หน้าที่ของเขาเอง ไม่มีใครไปเร่งรัดได้ ผู้มีญาณแก่กล้าเท่านั้นอาจยังทราบ ว่าน้ำหนักเจตนาฆ่าอันหนักแน่นประมาณนี้ ทำความฉิบหายแก่ชีวิตและทรัพย์สินของมหาชนประมาณนั้น จะแปรเป็นพลังมืดส่งย้อนกลับมาก่อโรค ก่อภัย และบั่นทอนอายุผู้ก่อการร้ายประมาณใด

ถ้ายังรู้ด้วยใจเป็นกลาง เป็นอุเบกขาจริงๆ คุณจะสงสารผู้ก่อการร้ายเสียยิ่งกว่าคนที่เขาไปตัดชีวิตเอาดี๊อๆ เสียอีกครับหลายคนไม่มีทางเลือก และเมื่อเลือกแล้วก็ต้องประสบกับทุกขเวทนาสาหัส ต้องเวียนว่ายอยู่ในวงจรวิบัติ ผลัดกันเป็นฝ่ายกระทำ และถูกระทำอย่างยืดเยื้อเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่

เห็นตามจริงดีกว่าครับ ว่าใครทำอะไร จะต้องได้รับผลตอบแทนลงในทางนั้นๆ ไม่ช้าก็เร็ว อย่าไปแข่งชักหักกระดูกใครอีกเลย

ถาม ได้ยินว่าแคโหกก็ตองตกรกแล้ว
โทษหนักเกินไปหรือเปล่า?
ในเมื่อชีวิตประจำวันของคนเรานั้น
ยากที่จะหลีกเลี่ยงการพูดเท็จอย่างนี้

ที่เคยได้ยินมานั้นพักไว้ก่อน ลองดูว่าคนที่รู้ดีที่สุดท่านพูดไว้
อย่างไรดีกว่าครับ

การไปปดมตเท็จนั้น เมื่อใครเสพแล้ว เจริญแล้ว กระทำให้
มากแล้ว ย่อมยังให้มีกำเนิดในนรก ในดิรัจฉาน ในเปรตวิสัย
วิบากแห่งมุสาวาทอย่างเบาที่สุดย่อมยังการกล่าวตู่ด้วยคำไม่เป็นจริง
ให้เป็นไปแก่ผู้มาเกิดเป็นมนุษย์

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้อย่างนี้ พอลองดูอย่างละเอียดรอบคอบ
ก็จะพบว่ามีส่วนไขของการไปนรกเพราะมุสาวาทอยู่ **นั่นคือเสพจน
ติด เพราะเลี้ยงตัวโหกจนมันเติบโตขึ้นเป็นนิสัยถาวร บั่นน้ำเป็นตัว
บ่อยเสียจนชินชาหน้าไม่อาย**

เมื่อเล็งเข้าไปที่จิตใจของผู้สร้างสมนิสัยไปปดมตเท็จจนเคยตัว
จะเห็นว่ามีความดำมืด มีความบิดเบี้ยวและเลื่อน และที่ธรรมชาติ
เขาพิพากษาไว้ก็คือหากจิตชุ่มด้วยบาป สกปรกมะล่อมะแลกดู
ไม่ได้ ก็จะต้องมีที่ไปเหมาะกับความสกปรกโสภมของตนเอง

อีกประการหนึ่ง ตัวมุสาตัวเดียวมันเหมือนเชื้อโรคร้าย สามารถ
แตกกิ่งก้านสาขาออกไปเป็นโรคอื่นได้ไม่รู้จบ จะเปรียบเทียบเหมือน

กับเอตส์ที่เข้าไปทำลายภูมิต้านทานโรคต่างๆ ในร่างกายมนุษย์ก็ได้ **เมื่อใดที่ความละเอียดถูกทำลายลง เมื่อนั้นคนเราย่อมหมดความยับยั้งชั่งใจที่จะกระทำบาป พร้อมจะก่อเวรก่อกรรมได้ทุกชนิด** สมดังที่พระพุทธเจ้ามีพระดำรัสคือ

เรากล่าวว่าบุคคลผู้ไม่มีความละเอียดในการกล่าวมุสาทั้งรู้ที่อยู่แก่ใจ ที่จะไม่ทำบาปกรรมแม้หน่อยหนึ่งนั้น ย่อมไม่มี

โกหกหนึ่งครั้งคือสร้างความบิดเบี้ยวให้กับจิตหนึ่งหน สักเกตดูก็ได้ครับ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ครั้งต่อไปถ้าเปลอพูดปดแบบ รู้ทั้งรู้ว่าเรื่องมันไม่จริง พูดเสร็จให้ดูเข้ามาในใจตัวเอง จะเห็นความฟุ้งซ่านจับไม่ติด หรือแม้หากว่าพื้นฐานเป็นผู้ทรงสติเป็นเยี่ยมอย่างน้อยที่สุดคุณก็จะเห็นความเย็นชาของจิต มีความรู้สึกอยากเหยียดโลก และเห็นว่าการสร้างข้อมูลเท็จได้แนบเนียนคืออำนาจที่แท้จริง

ความจริงยิ่งกว่าสิ่งใดก็คือ **สักจะความจริงนั้นแหละอำนาจสูงสุด** เมื่อคุณพูดถึงความจริงบ่อยๆ พูดอย่างมีสติทั้งรู้ว่าบางครั้งอาจก่อผลด้านลบให้กับตนเอง แต่ทุกครั้งคุณจะรู้สึกถึงพลัง ความมั่นคงทางใจ และความสามารถรู้เห็นอะไรๆ ได้ตามจริงราวกับคนเคยตาสั้นได้แว่นที่จักษุแพทย์มอบให้

มาพูดถึงความจำเป็นต้องโกหกในชีวิตประจำวันกันบ้าง การโกหกมดเท็จนั้นมีหลายแบบ แบบที่เดือดร้อนคนอื่นมากก็มี ไม่เดือดร้อนใครเลยก็มี โกหกโดยเจตนาให้เกิดประโยชน์กับทุกฝ่าย

ก็มี โทหกเพราะมาดหมายเอาประโยชน์เข้าตนก็มี โทหกทุกวันจนติดเป็นนิสัยก็มี นานๆโทหกทีก็มี โทหกแบบหยอกล้อเล่นหัวเพื่อได้หัวเราะกันก็มี โทหกแบบตลกเลือดจะให้ตระหนกตกใจปางตายก็มี

ตัวแปรต่างๆจะทำให้เกิดน้ำหนักผิดแผกแตกต่างไป ที่เห็นผลใกล้ที่สุดก็คือความบิดเบี้ยวทางความรู้สึกอันเป็นของรู้เฉพาะตน (ผู้มีความสามารถหยั่งรู้วาระจิตก็ทราบได้ แต่คนทั่วไปเขาจะไม่รู้สึกถึงความบิดเบี้ยวอันนี้ในเราเลย)

ความบิดเบี้ยวทางจิตเป็นอย่างไร? ขอให้ลองดูตอนคุณโทหกคำโต เมื่อไหร่โทหกเสร็จลองพยายามรู้ตามจริงว่าหายใจเข้าหรือออกให้ได้สักสิบครั้ง นับดูสิครับว่าจิตมีความสามารถตามรู้ไปได้จริงๆ ก็ครั้ง เสร็จแล้วเอาใหม่ ถ้ามีโอกาสให้โทหกเพื่อประโยชน์ของเรา แต่เราไม่เอา จะเอาแต่ความจริง พูดแต่คำที่เป็นสัตย์ พูดออกมาจากใจที่ซื่อทางโลกแต่เจ้าปัญญาทางธรรม พอพูดเสร็จสังเกตดูว่ารู้สึกได้อย่างไร เกิดความมั่นคงทางใจแค่ไหน ขอให้ทราบว่านั่นแหละอำนาจแห่งสัจจะที่เราได้รับในทันที ลองพิสูจน์ให้เห็นอำนาจนั้นชัดขึ้นด้วยการตามรู้ลมหายใจเข้าออกสิบครั้ง แล้วจะรู้ว่าเราทำได้ไม่ยากเลย

ความสามารถรู้ตามจริงนั้น โดยทั่วไปคนเราถือเป็นเรื่องผิวเผิน แต่ที่แท้มีความสำคัญยิ่งยวดกับชีวิต เพราะเมื่อสามารถรู้ได้ตามจริง ก็ย่อมเห็นว่าอะไรเป็นประโยชน์ อะไรเป็นโทษ คนเราเมื่อรู้จักประโยชน์ย่อมเก็บเกี่ยวแต่ประโยชน์มาสั่งสมไว้ให้พอกพูน แต่

เมื่อไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นโทษก็อาจพลาดตกดวงมันเข้ามาด้วยความละโมภ โลกมาก เหมือนกงขยะแห่งบาปกรรมส่งกลิ่นเน่าเหม็นเพียงใดก็ ไม่รู้สึก เพราะจมูกแห่งมโนธรรมมันตายด้านไปเสียแล้ว

นี่แหละ สิ่งเกิดจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับเราเอง เอาเราเอง เป็นที่ตั้งของเครื่องวัด ก็จะมีพบว่าพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ขู่เล่น ท่าน ตรัสชี้ว่าอะไรเป็นอะไรตามจริงต่างหาก

ถาม ถ้าจำเป็นต้องโกหกบ้างนิดๆ หน่อยๆ กฎแห่งกรรมถือว่าหยวนๆ ให้บ้างไหม?

ผมไม่ได้มีหน้าที่พิทักษ์กฎแห่งกรรมนะครับ คงไม่อาจเป็น ตัวแทนธรรมชาติหยวนหรือไม่หยวนให้คุณๆ ได้สักแค่นั้น เอาเป็น ว่าตัดสินใจอย่างไรก็ขอให้รู้อยู่ว่าตัวเองมีความละเอียดจิตติด วิญญาณแค่นั้นก็แล้วกัน

ขอให้พิจารณาตามจริงว่าแม้เราจะไม่โกหกเป็นประจำ แต่ลง ถ้าได้เริ่มต้นออกจากจุดสตาร์ทแล้ว ก็มักจะเหมือนเราก็มั่วให้ใคร เขาใช้ ถูกใช้ได้ครั้งหนึ่งก็จะอ่อนแอลงนิดหนึ่ง พอเขาใช้อีกเราก็ อาจจะยอมก้มหัวอีก ในที่สุดหัวเราก็อ่อนลงเรื่อยๆ จนกลายเป็น ชี้อัตว์มูสาไปเต็มยศ นี่แหละ ผมสรุปว่าที่มาของการโกหกใหญ่ก็

คือการโกหกเล็กๆ นั่นเอง โดยเฉพาะถ้าโกหกเล็กๆ โดยปราศจาก
ความละเอียด

แรงขับเคลื่อนให้โกหกมักมาจากคำว่า ‘จำเป็น’ หรือ ‘หลีกเลี่ยง
ไม่ได้’ มันอยู่ที่เรตัดสินใจเลือก ถ้าใช้ความฉลาดกันจริงๆ ก็อาจ
ไม่จำเป็นต้อง ‘โกหกเต็มๆ’ หรือก หลายๆ เรื่องเราเอาความจริงส่วน
ที่ไม่เสียหายมาพูดได้ เพราะเราไม่จำเป็นต้องพูดทั้งหมดในทุกเรื่อง
อยู่แล้ว

ขอให้สังเกตจากชีวิตประจำวันว่าคำพูดนั้นเดินไปได้เรื่อยๆ
ครับ ปากพูดอย่างหนึ่ง แต่ใจเล็งอีกอย่างหนึ่ง จิตคิดพูดของคน
ในโลกมักเบี่ยงเบน ไม่เป็นไปเพื่อการเห็นตามจริง แต่เป็นไปเพื่อ
ตัวตน เป็นไปเพื่อให้คนอื่นเห็นเราตามที่เรายากให้เขาเห็น

ลองฝึกฝนดู ใจเล็งอย่างไรปากพูดตามนั้น ก่อนพูดก็ทำตัว
เป็นนายคำพูด สิ่งให้เกิดแต่คำพูดที่เป็นประโยชน์ หรือก่อให้เกิด
ผลกระทบด้านลบน้อยที่สุด เมื่อคิดก่อนพูดบ่อยเข้า ชีวิตจะลงตัว
ไปเอง ความจำเป็นต้องโกหกจะค่อยๆ หายไปจากชีวิตเราจนกระทั่ง
ไม่เหลือเลยจนได้แหละน่า ธรรมชาติเขาไม่ใจไม่ใส่ร่ำกำกับคนตั้งใจดี
มีใจจริงหรอกครับ

บัญชีที่ไม่มีใบเสร็จ

คุณจะรู้สึกอย่างไร ถ้าหากฝากเงินแล้วไม่มีสมุดบัญชีจากธนาคารให้ดู ถอนเงินก็ไม่มีใบบันทึกรายการให้เห็น พุดง่าย ๆ คือคุณไม่รู้เลยว่ายอดเงินในบัญชีตัวเองเหลืออยู่เท่าไร จะใช้ไปได้อีกนานแค่ไหน

นี่คงเป็นเรื่องยอมไม่ได้ในโลกที่มนุษย์อาศัยกันและกันทำธุรกรรม ธนาคารไหนไม่มีเอกสารแสดงรายการให้ดูว่าฝากเท่าไร ถอนไปมากน้อยเพียงใด ก็คงแปลว่าธนาคารบริหารโดยคนสติไม่ดีเท่านั้น

แต่ในโลกของนามธรรม ของแบบนี้มีอยู่จริงๆ ครับ แกรมเป็นธนาคารสำคัญอันดับหนึ่งในจักรวาลเสียด้วย นั่นคือธนาคารกรรม ธนาคารนี้ไม่มีสมุดบันทึกกรรมให้ดู คุณทำกำไรเท่าไร ใช้จ่ายไปแค่ไหน ไม่มีใบเสร็จสักใบ แกรมตัวคุณเองไม่รู้ด้วยซ้ำว่าค่าของกรรมเขาวัดกันเป็นหน่วยอย่างไร กำไรและขาดทุนจึงเสมือนไม่อาจปรากฏให้รับรู้ได้ด้วยวิธีใดๆ

คนส่วนใหญ่พอไม่มีใบเสร็จให้ดูก็ไม่ทำลังใจ เห็นแต่ว่าทำแล้วหาย ทำแล้วหาย... ตรวจสอบอะไรไม่ได้เลย แตกต่างจากการลงเงินไปในการทำธุรกิจซึ่งเป็นรูปธรรม ถึงแม้ลงทุนแบบเตรียมใจว่าจะเป็นเงินจม ไม่โผล่ให้เห็นสัก ๕ ปี แต่ก็ยังมีความรู้ลึกรู้จริงว่าทุนนั้นยังอยู่ ไม่หายไปไหน ตรวจสอบได้ด้วยวิธีที่แน่นอนในทางใดทางหนึ่ง

แม้แต่ความทรงจำอันเป็นสิ่งเดียวที่พอจะบันทึกกรรมได้ ก็มีความไม่เที่ยงเสียอีก เคยไหมครับที่เพื่อนคุณมาทวนเรื่องราวบางอย่างในอดีตให้ฟัง แต่คุณต้องทำหน้าที่ นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก อาจเถียงคอเป็นเอ็นด้วยซ้ำว่าไม่เคยคิด ไม่เคยพูด ไม่เคยทำ ไม่อยู่ในความจำแม้แค่เงารางเลื่อน

พอพูดถึงกรรมวิบาก ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คนเรามักนึกเป็นเรื่องๆ เช่นเคยชกกับศัตรูหัวหุเปิด เคยด่าว่าก้าวร้าวพ่อแม่จนร้องไห้ ร้องไห้ หรือเคยลักขโมยคดโกงชาวบ้านให้เขาเดือดร้อน แต่ก็ไม่เห็นจะเป็นไรเท่าไร **คนเราอยากเห็นกรรมวิบากชนิดทันตาเห็นใน ๓ วัน ๗ วัน แต่ธรรมชาติกรรมวิบากไม่บริการให้ทันใจ เพราะมันบริการคิวที่เป็นกุศลก่อนเสียเนิ่นนาน** อย่างนี้ใครที่ไหนจะไปเชื่อว่าการกรรมวิบากมีจริง หรือถ้าเห็นกรรมทันตาแบบนานที่ปีหนกไร่ ความหมาย เพราะคนต้องนึกว่าฟลุคอีกอยู่ดี

พอบวๆ กัน สรุปลงแล้วลองเอ่ยคือคนทั่วไปคงต้องนึกเหมือนๆ กันว่ากรรมที่ทำไปแล้วเป็นของสูญ แม้ใจไม่คิด แม้ปากไม่พูด แต่ความรู้สึกลึกลับๆ ภายในก็คงเป็นเช่นนั้น **จึงกลายเป็นหนึ่งในพวกที่ขาดศรัทธาในศาสนา ขอมชีวิตอยู่ไปวันๆ เอาตัวรอดไปเรื่อยๆ จนกว่าจะจบจากชีวิต** ยากนักที่มีชีวิตปกติอยู่ดีๆ แล้วให้นั่งทบทวนว่าชีวิตนี้เตรียมอะไรเป็นเสบียงสำหรับเดินทางไกลต่อไปบ้างแล้ว

สำหรับปุถุชนทั่วไปที่ไม่มีสมาธิฝังแล้วพอจะเข้าไปให้เห็นระดับชั้นหรือ ‘ภูมิจิต’ ของตนว่ามีที่ไปสูงหรือต่ำกว่าความเป็นมนุษย์ ความจริงก็พอจะมีใบเสร็จอยู่ แต่เป็นใบเสร็จใบโตที่บอกคุณสั้นๆ เพียงว่าชาตินี้ ‘กำไร’ หรือ ‘ขาดทุน’

ตามหลักการค้าขายพื้นฐาน เรามีต้นทุนอยู่ ๑๐๐ คำขาย แล้วได้เงินคืนมา ๑๒๐ ก็แปลว่ากำไร ๒๐ แต่ถ้าต้นทุนมีอยู่ ๑๐๐ คำขายแล้วได้เงินคืนมาเพียง ๘๐ บาท อย่างนี้ก็แปลว่าขาดทุน ๒๐

เช่นกัน ถ้าจะดูว่าชาตินี้คุณกำไรหรือขาดทุน ก็ต้องดูว่า ‘ทุนเก่า’ มีอยู่แค่ไหน แล้วดูว่าคุณใช้ทุนนั้นทำความงอกเงยขึ้นมา หรือว่าหดหายลงไปเพียงใด **คือเทียบกับผลที่จะเกิดขึ้นชาติต่อไป ว่าดีขึ้นหรือแย่ลงกว่าที่กำลังเป็นอยู่**

คุณอาจกังขาว่าจะไปรู้ได้อย่างไรว่าชาติหน้าดีขึ้นหรือแย่ลงแค่ไหน? เป็นไปไม่ได้ เพราะคุณไม่ได้มีกำลังจิต แล้วก็ไม่ได้ฝึกนั่งทางในดูตัวเอง

ความจริงคือเป็นไปได้ครับ โดยอาศัย ‘ขณะเฝ้ากับชาติหน้ามากที่สุด’ ซึ่งก็คือปัจจุบันขณะนี่เอง! ขอให้ดูเถิดว่าสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้ ปรากฏชัดกับใจเพียงใด แล้วใช้เป็นเครื่องชี้บอกเถิด

๑) ระดับความอ่อนใจ

คุณอาจไม่เคยคิดถึงสิ่งนี้มาก่อน แต่ขอให้ทราบเถิดครับว่า **คนเรามีความอ่อนใจไม่เท่ากัน นับแต่เริ่มจำความได้มาเลยที่เดียว** เด็กบางคนมีความเชื่อมั่นในส่วนตัวรู้สึกว่าตนจะมีความสุขไปเรื่อยๆ ในขณะที่เด็กบางคนมีแต่ความหดหู่และหวาดกลัว

คุณอาจคิดว่าใช้สิ ถ้าอยู่ในครอบครัวหรือสภาพแวดล้อมที่ทำให้เป็นสุข ก็ย่อมมีความอ่อนใจ ถ้าอยู่ในครอบครัวหรือสภาพแวดล้อมที่ทำให้เป็นทุกข์ ก็ย่อมมีความหดหู่และหวาดกลัวเป็นธรรมดา

นั่นแหละครับ ตัวนั้นเลย ตอนเป็นเด็กที่กรรมเก่าจะแสดง ฤทธิ์เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาอาศัยคนอื่นอย่างเดียว **คำถามคือทำไมเด็กแต่ละคนมาอยู่ในความคุ้มครองดูแลของพ่อแม่ที่แตกต่างกัน?** คำตอบก็คือกรรมเก่านั่นเอง ส่งมาอยู่กับครอบครัวแบบหนึ่ง สภาพแวดล้อมแบบหนึ่งๆ **ความรู้สึกยามเด็กของคนๆ หนึ่งจะชี้ได้ค่อนข้างชัดว่ากำลังแสวงวิบากด้านที่เป็นกุศลหรือว่าอกุศล หากหนักไปข้างกุศลจะรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย หากหนักไปข้างอกุศลจะรู้สึกห่อเหี่ยวเหมือนตกอยู่ในอันตราย**

ทุนเริ่มต้นเป็นผู้มีความอ่อนใจระดับใดก็ตาม เมื่อใช้ชีวิตไประยะหนึ่งจนโตเต็มตัว ให้ความอ่อนใจเพิ่มขึ้นหรือลดลง ถ้ารู้สึกอ่อนใจเท่าเดิมแปลว่าเสมอตัว ถ้าอ่อนใจมากยิ่งขึ้น แปลว่าคุณกำลังอยู่ในเส้นทางกุศล แต่ถ้าอ่อนใจน้อยลงก็แปลว่าคุณกำลังอยู่ใน

เส้นทางลงเหว **ความจริงนี้เป็นลัจจะเสมอ ผู้สั่งสมบุญย่อมเกิดสุข** **ทางใจ ผู้สั่งสมบาปย่อมเป็นทุกข์ทางใจ**

คนสั่งสมบุญมากๆ นั้น แม้ว่าฐานะยากจนก็อุ่นใจยิ่งกว่า เศรษฐีหมื่นล้าน ตรงข้ามกับคนสั่งสมบาปไว้เยอะๆ แม้ฐานะร่ำรวย ก็ประหวั่นพวดได้ยิ่งกว่านักโทษผู้หลบหนีอาญาเสียอีก ขอให้ดูดีๆ ว่าความอุ่นใจนั้นไม่ขึ้นอยู่กับทรัพย์สินหรือสิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรมใดๆ ทั้งสิ้น

นอกจากนั้นขอให้แยกให้ออกด้วย ว่าความสุขอันเกิดจากการเสพเครื่องบำรุงกามคุณ ๕ นั้น เป็นคนละเรื่องกับความอุ่นใจ ลองดูตอนอยู่เฉยๆ ไม่มีอะไรมากระทบกระทั่งให้ยินดียินร้าย มองใจตัวเองว่าภาพรวมใหญ่ๆ อันนั้นแหละ ถ้าอุ่นใจขึ้นมาเองก็ใช้ที่ผมพูดถึงในข้อนี้ครับ

๒) ความเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ

ถ้าเดิมที่คุณถูกคนรอบข้าง รวมทั้งตัวคุณเอง ตัดสินว่าเกิดมารูปไม่งาม เสียงไม่ไพเราะ กลิ่นตัวเหม็นน่ารังเกียจผิดปกติ ผิวพรรณหยาบกระด้าง แล้วต่อมาคุณไม่ได้ไปตกแต่งด้วยวิทยาการหรือเครื่องมือแพทย์สมัยใหม่ใดๆ ปรากฏว่าคนรอบข้างรวมทั้งตัวคุณเอง เห็นไปใหม่ว่ารูปร่างหน้าตาดีขึ้น เสียงฟังดีขึ้น กลิ่นตัวไม่เหม็นชนคินน่ารังเกียจ ผิวพรรณละมุนหรือผ่องใสขึ้น อันนั้นพอใช้เป็นเครื่องตัดสินได้เหมือนกัน ว่ากำลังอยู่บนเส้นทางทำกำไร มหาศาล

ที่ตัดสินเช่นนี้เพราะผลที่ปรากฏทันตาทางกายภาพนั้น ไม่ใช่เห็นกันง่าย ๆ คุณต้องพลิกเปลี่ยนนิสัย หรือวิธีปฏิบัติจากอกุศล เป็นมหากุศลอย่างต่อเนื่องจริงๆ ความเปลี่ยนแปลงทางกายภาพจึงปรากฏชัด คนส่วนใหญ่กำลังใจไม่ค่อยมากพอจะคิด พุด ทำในทางที่เป็นบุญเป็นกุศลกันต่อเนื่องเท่าใดหรอกครับ

แต่หากเดิมที่คุณถูกคนรอบข้าง รวมทั้งตัวคุณเอง ตัดสินว่า โชคดี เกิดมารูปร่าง เสียงเพราะ กลิ่นกายหอม ผิวพรรณละเอียด ดูเป็นผู้ดี แล้วต่อมาคุณดูหมองๆ เสียงกระด้าง กลิ่นกายชกแฉะ ผิวพรรณหยาบลง อย่างนี้เป็นสัญญาเตือนให้ระวังได้แล้ว ชักขาดทุนหนักแล้ว ต่อให้เป็นนักแสดงที่เล่นได้หลายบทบาทเพียงใด ก็ไม่อาจกลบเกื้อนร่องรอยความเปลี่ยนแปลงทางวิญญาณ ที่ส่งผลกระทบมาถึงรูปร่างภายนอกได้เลย

น้ำเสียงของคนหมั่นทำบุญกับคนหมั่นทำบาปจะผิดแผกแตกต่างกันเห็นได้ชัด คนมีศรัทธาในบุญจะมีแก้วเสียงใสไพเราะ ฟังแล้วสบายใจ มีความชื่นบานตามไปด้วย แม้ว่าเดิมทีเสียงนั้นๆ หรือกระเดียดไปในทางไม่น่าพิสมัยนัก

ส่วนคนมีแกใจทำบาปบ่อยๆ สู้มเสียงจะออกโหดๆ ฟังแล้วระคายใจ รู้สึกอึดอัด แม้เดิมจะเป็นผู้มีคุณภาพเสียงชั้นเลิศ คุณก็จะรุ่มร้อนเมื่อฟังไปนานๆ ต่อให้เคยติดหลงน้ำเสียงเพียงใด ฟังบ่อยเข้าก็จะเหนงหน่ายคลายความยินดีจนได้ในที่สุด

๓) ความเปลี่ยนแปลงของสิ่งกระทบรอบตัว

หากช่วงต้นชีวิตมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นซ้ำๆ ที่บั่นทอนศรัทธา หรือกีดกันให้คุณดูถูกเรื่องกรรมวิบาก ก็ขอให้ทราบว่ นั่นอาจเป็นผลกรรมของการที่เคยเป็นผู้ผิดศีลมาอย่างหนัก หรืออีกทางหนึ่งคืออาจเป็นผู้หลงผิด และยุยงให้คนอื่นเห็นผิด ให้เห็นว่ากรรมวิบากไม่มีจริง ทำบุญทำบาปไม่มีผล (ซึ่งถ้าหนักหนาสาหัส ก็มีความเป็นไปได้หน่อยที่คุณจะอ่านหนังสือมาจนถึงบรรทัดนี้) สรุปว่าต้นทุนเก่าของคุณไม่ดีเท่าที่ควร

แต่ถ้าคุณเกิดไฟใจ อยากศึกษา อยากเข้าใจถึงซึ่งศรัทธาในกรรมวิบาก จนกระทั่งในที่สุดเอาชนะความเป็นผู้มี 'ศรัทธาด้าน' ได้ ก็แปลว่านั่นคือกำไรแล้วจะะ ยิ่งถ้าหากช่วยส่งเสริมหรือแนะแนวให้คนรอบตัวหันมาสนใจและเลื่อมใสกฎแห่งกรรมวิบากได้ ผลเข้าตัวจะยิ่งมากขึ้น คือใจยิ่งนุ่มลงสู่ความนุ่มนวล ฟังธรรมะแล้วต้านน้อยกว่าเก่า จนกระทั่งถึงขั้นลงใจในที่สุด

ณ จุดของความลงใจจริงๆ ไม่ฝืนแสวงแก้งเชื่อเพื่อให้เกิดผลพิสูจน์ คุณจะพบว่าเหตุการณ์ภายนอกและสิ่งกระทบทั้งหลายค่อยๆ แปลกเปลี่ยนไป จากร้ายกลายเป็นดี จากดีกลายเป็นดียิ่งๆ ขึ้น นั่นแหละครับ การแสดงตัวของกำไรอย่างแท้จริง ส่งเสริมให้คุณเกิดกำลังใจมุ่งมั่นทำดีหนักกว่าเดิม

ทั้งนี้ทั้งนั้นอย่าได้เข้าใจว่าทำดีแล้วทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตจะดีหมด กรรมเป็นเรื่องคาดการณียาก ผลของอกุศลบางอย่างนั้นอาจเกิดขึ้นเรื่อย ๆ หากจุดจบยากไม่ว่าคุณจะได้สักขนาดไหน **แต่ที่แน่นอนคือเมื่อศรัทธาเรื่องกรรมวิบากอย่างมั่นคงแล้ว ใจคุณจะไม่เป็นทุกข์ เพราะเจตนาทำชั่วไม่มีด้วยกรณีใดๆ และแม้ถูกทำร้าย ความอาฆาตแค้นพยายามพองใจก็ไม่ปรากฏ** เมื่อไม่คิดทำชั่ว ไม่ผูกใจเจ็บ เท่านั้น จิตก็ใส ใจก็เบา เหมือนนลอยคอบอยู่ในทะเลแห่งความสุขกันแล้ว เห็นๆ **เหตุช่วยๆ ให้ทำชั่วจะน้อยหรือเบาบางลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อจิตคุณใส ใจคุณถึงจริงๆ**

ในทางตรงข้าม หากถึงวันคุณยิ่งเจอเหตุการณ์ประดังเข้ามาให้เสื่อมศรัทธาในกรรมวิบาก ประเภทหนักผิดปกติหรือบ่อยเกินงาม ทั้งที่เดิมก็ธรรมดาๆ ไม่หนักไม่เบาหนัก อันนั้นก็เป็นเครื่องชี้ได้ เหมือนกันว่า คุณกำลังถูกดึงดูดเข้าไปสู่ความหลงผิด นั้นอาจหมายถึง คุณกำลังถูกชักชวนเข้าไปหาอบายมุข เทียวผู้หญิงบ่อย กินเหล้าหนัก หมกมุ่นกับการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตรสนิทสนม กระแสอบายมุข จะนำเรื่องเลวร้ายสารพัดสารเพทยอยมากระหน่ำย่ำยีคุณตามระดับหนักเบาของการเข้าไปมั่วสุมคลุกคลี

ใครจะหาว่าเข้าข้างตัวเองก็ช่างเขา แต่ขอให้เชื่อเถิดว่าเมื่อเกิดมาอยู่ใต้ร่มพุทธ มีสิทธิ์ฟังคำสอนอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าแล้วล่ะก็ ให้ตัดสินใจได้แล้วว่าคุณมีทุนเก่ามาหนากว่าคนอื่นๆ ในโลกที่เขาอยู่ในประเทศซึ่งขาดโอกาสแบบเรา

ปักใจเชื่อให้เด็ดเดี่ยวแบบนี้เสียจะได้มีกำลังใจเป็นทุนใหม่
ก่อกรรมจนได้ความอุ่นใจเป็นใบเสร็จ คือยิ่งอุ่นใจมากแปลว่ากำไร
ใจแห่งขอดแปลว่าขาดทุน ไม่ว่าจะกำไรหรือขาดทุนแค่ไหนแล้ว
ก็ขอให้ลงทุนเพิ่มเข้าไปเถิด ที่พระพุทธรเจ้าสอนให้คิด พุด ทำอยู่ใน
กรอบของท่าน คีล ภาวนา ยิ่งนำหนักกรรมดีมีมากขึ้นเพียงใด
ความอุ่นใจก็จะยิ่งเอ่อมากขึ้นเพียงนั้น กระทั่งถึงวันหนึ่งเมื่อมีความ
สุขจนล้นหลาม คุณจะทำเองว่าใจแท้ๆ ที่เป็นบุญเป็นกุศล ที่มี
สติสัมปชัญญะ ที่มีปัญญาความฉลาดนั้น จะไม่รู้สึกละเลยชีวิต
สิ้นสุดตอนไหนเอา คุณจะไม่ลืมใสไม่ดูแคลนในบุญกุศลอย่าง
เต็มเปี่ยม และเห็นประจักษ์ตามธรรมชาติคือ **ผู้สั่งสมบุญย่อมอยู่
เป็นสุข แน่นนอนครับ**

รักแท้มีจริง

หนังสือสำหรับทุกคนที่ต้องการความอบอุ่นใจอย่างแท้จริง ทุกสิ่งที่คุณต้องรู้และเข้าใจเกี่ยวกับรักแท้ แสดงให้คุณดูว่าคนเจอรักแท้เขาเริ่มก้าวแรกกันอย่างไร เจอรักแท้แล้วต้องรักษากันท่าไหน จึงได้ครองรักไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ และพบกันใหม่ในชาติหน้า!

เขียนโดย ดั่งตฤณ สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์

วาทะดังตฤณ ฉบับ รักแท้มีจริง

คัดสรรคำคมจากหนังสือรักแท้มีจริง เพื่อรวมเป็นฉบับพกพา อ่านง่าย อ่านเร็ว เหมาะสำหรับแจกในงานมงคลสมรส

เขียนโดย ดังตฤณ สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์ ราคา ๒๕ บาท

ดูจิตปีแรก

งานภูมิใจเสนอของสำนักพิมพ์ฮาวฟาร์

แนะนำให้รู้จักพระแท้

ผ่านผลงานเขียนในสมัยเป็นฆราวาสของท่าน

ซึ่งเขียนให้ฆราวาสด้วยกันอ่านอย่างง่าย ๆ

แต่สามารถนำไปใช้ได้จริงทันที

เขียนโดย สันตินันท์ สำนักพิมพ์ฮาวฟาร์ ราคา ๑๕ บาท

หากต้องการหนังสือจำนวนมากราคาพิเศษ
กรุณาติดต่อคุณป้อม ๐๘๑-๘๖๔-๓๒๕๕

<http://HowfarBook.com> • HowfarBook@Gmail.com